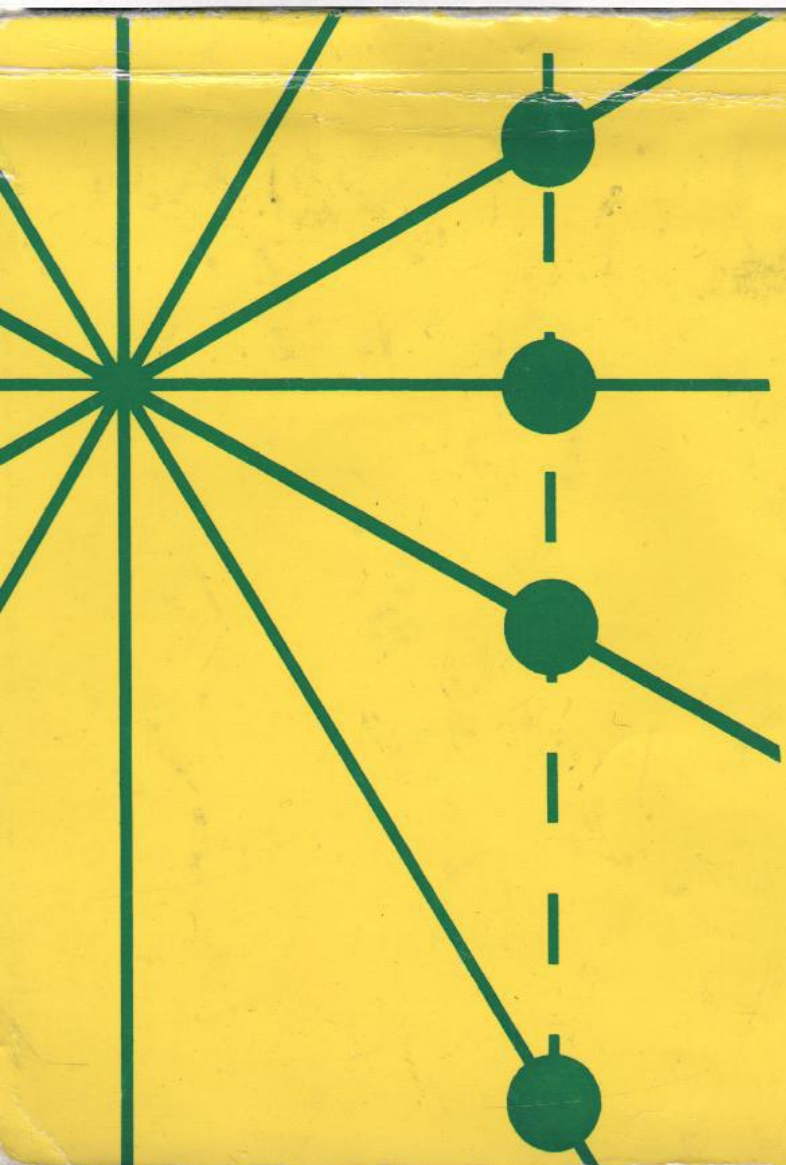

Szőke Lajos

**BEFÖLYÁSOLHATATLAN
FÖLDSUGÁRZÁSOK**

**BEFOLYÁSOLHATATLAN
FÖLDSUGÁRZÁSOK**

(KESKENY ÖSVÉNY HITEK ÉS BEAVATÁSOK,
TUDOMÁNY ÉS MÁGIÁK KÖZÖTT)

Köszönetemet fejezem ki Szabó Edinek
az értékes szakmai segítségéért.

ISBN 963 04 4476 3

Felelős kiadó: Faktor Szolgáltató Betéti Társaság
2141. Csömör, Szabadság u. 19.
Készült: 1994-ben

**Ez a könyv, tartalmánál fogva,
kereskedelmi forgalomba nem kerülheti**

(a szerző)

**Faktor BT.
Csömör, 1994**

I. RÉSZ BEFOLYÁSOLHATATLAN FÖLDSUGÁRZÁSOK

Istenkárromlás Newton kollégiumában	13
Befolyásolható és befolyásolhatatlan föld sugárzások	14
Ami ellen képtelenség védekezni	14
Sárkányáramok Magyarországon	15
Ingókövek	17
Miért inog, avagy miért nem inog az ingókő?	19
Az ingókövek főbb típusai	20
Új fordulat a hazai kunhalom és kurgán-kutatásban	21
Hogyan keressük az atlantisi ember hagyatékát?	22
A sárkányáramok dinamizmusa égitest-együttállások esetén	24
A befolyásolhatatlan föld sugárzások polaritása	25
Lineáris előjelző vonalak	27
Szent György-vonalak	33
A Föld kiemelt fontosságú akupunktúras pontjait meghatározó, nagy intenzitású föld-idegáramok kereszterődésének lényege	37
A Szent György-vonalak legkisebjei	38
Gerjesztett csomópontok	38
Notre-dame-vonalak, vagy Mária-vonalak	39
Áttekintés az eddigiekről	44
Kozmikus csatornák	45
Megyek a centrumba?	46
Közelítő-centrumok	50
Koordináta módosulás a Rendszerben	50
Hol, hogyan és miképpen győzte le Szent György a sárkányt?	53
Az Ozirisz-állapot, Turul-állapot, vagy Újszövetség	56
Krisztushierarchia, adeptusok, adeptus-királyok, Fehér Testvériség	57
A Szent Grál legszentebb serlegei?	58
A templomok ledegradálási folyamata	59
Az üzenet...	63
Az atlantisi ember legfőbb problémája	64
„Lelkes” hegyek, „lelkes” vizek...	66
A Föld-idegáramok és az ember	67
Mesterséges sárkányáramok	68
Hogyan gerjeszthető le a piramisok erőtere?	69
Részemről a plágium...	72
A Nagy Piramis legfőbb titka	73

II. RÉSZ AHOL A JÓZAN ÉSZ MÁR KEVÉSNEK BIZONYUL

Ki az igazi szkeptikus orvos vagy fizikus?	78
Intelligens és buta föld sugárzások	78
Egy megrendítő felismerés	82
Miként célozza meg, s hogyan veszi igénybe az intelligens föld sugárzás az emberi szerezetet?	86
Fokozott radiesztáziai érzékenységgé égitest-együttállások esetén	86
A Hartmann-háló további vizsgálata égitest-együttállások esetén	89
A poláris nyomás és poláris húzás elve	98
A frontárvonulás	99
Szíves figyelmükbe ajánlom...	100
Bevezető a kapcsolatteremtéshez	100
A föld sugárzások elmozdulása a temetések napján	103
Az égitest-együttállások legfurcsább hatásai	105
Az RKB-energia fél-anyagi léte és „természetrája”	106
Az égitest-együttállások és az RKB-energia további összefüggései	113
Önlapadó asztrál-energiák	117
Nem tudja, mit tesz...	124
Asztrális energiacsere	124
A gyűlölet asztrál-lényeket szüli!	125
Szellemirők?	126
Figyelem! Az RKB-energia betegíti!	127
A halál „szaga”	128
Ellenirányú Perdiület	129
Az égitest-együttállások legváratlanabb hatása	131
Kozmikus vendégeink	140
Eteri és asztrális aurák?	143
És még valami...	144
Végezetes bottlás a lelki evolúciós folyamatban	145
Az előző fejezetek koránisem megnyugtató, de kétségtelenül „evilágibb” magyarázata	148
Konklúzió	149
Polarizáció és szellemiség	151
Ezernyi gondunk legfőbb oka	151
A lélegzetvétel gyakorisága és a föld sugárzások	152
Miért terjed a zajkeltő eszközök iránti igény?	154
Némi kiegészítő az allergiák szakmai értelmezéséhez	155
A szemüvegeret-depolarizáló	156

A szemüvegszárak lejfájdító és szemrontó radicesztéziai sugárzásának (erőterének) megszüntetése kistejelítményű PWB, vagy nagyhatású FAKTOR PLUSZ típusjelű eszközökkel	158
Kísérletek PWB és FAKTOR PLUSZ típusjelű szemüvegszár-depolarizálóval	159
A szemüveg (-keret) depolarizáló, mint „bűnös” ...	160
Szerves és szervetlen?	161
Halálinformáció a növényi életben	163
Melyik falnak nincs cementsugárzása?	164

III. RÉSZ TÚLZÁS NÉLKÜL...

Egy aprócska intés	168
Az egyszerű ember és a hierarchia	168
Hogyan keressük az utunkat?	170
Találkozásom a Fénnyel	170
Tiszta szemek...	172
Utópia (csoportterápia)	173
Az önmagunkra találásunk legszolidabb lehetősége, melynek segítségével másokra is rátalálhatunk	173
A csoportlélek-impulzus	174
A pont és a vonal, az egyenes és a sík	177
A tized fontosságga	179
A heted és a hét	181
Az ahrimáni energiák másodlagos hatása	182
Steiner után - szabadon	183
Hol kezdődik a mágia?	184
A gonoszszágról	185
Füstáldozat a szellemeknek	188
Korunk tudományai; a matató anatómia, diszfunkcionális biológia és test nélküli lélekészlet helyett...	188
A teremtes ledegradálódási folyamata	189
Az igazi hátor ember	190
Hogyan működik az ezredvég csústechnológiája?	191
A történelem szerepe	193
Miért helyes a feszületek tenyere közepén felszegezett Krisztus ábrázolása?	197
Dühös kell, hogy legyen...	199
Csámpás életút?	200
A tökéletlen ember	200
Mi szükséges a hithez?	201

Extrazsenszék ivadékai	203
Ki az igazi győztes?	203

I. SZÁMÚ MELLÉKLET

Alkoholos gyógynövénykivonat a házipatikában	205
--	-----

II. SZÁMÚ MELLÉKLET

Fogpor készítése	208
------------------	-----

I. RÉSZ

BEPOLYÁSOLHATATLAN FÖLDSUGÁRZÁSOK

Istenkáromlás Newton kollégiumában
(újságcikk-részlet 1941-ből)

„Nem lehet eldönteni, melyik az elszomorítóbb; azok a sorsok, amelyek az ismeretlen erőknél esnek áldozatul, vagy azok, amelyek az emberek butaságát sínylik meg. Bárhogy is van, kétségtelen, hogy azok, akik embertársaik butasága miatt szenvednek, többen vannak, mint azok, akik a természet erőinek esnek áldozatul.

A történet Angliában játszódott le, a Trinity Collage-ban. Bajok voltak az intézethez tartozó egyik tanya vízellátásával. Az egyetem pénziárnoka, a questor, tagja volt a Természettudományi Társaságnak, őt kérték tehát fel, hogy gondoskodjon a megfelelő kutak kijelöléséről és megásatásáról. Hová is fordulhatott volna máshová a questor, mint a társasághoz, és továbbította a felkérést az egyik köztiisztületben álló geológusnak. Nosza el is jött a geológus, ki is jelölt egy helyet, hogy ott víz lesz. Le is ástak, jó mélyen, de víz nem volt.

Talán egy másik helyen lesz víz? Odébb is ástak — hiába! A questor gondolkozott, gondolkozott, és még lejjebb ásott. Nem fakadt fel víz. Milyen makacs is tud lenni az ilyen száraz kút! Ahogy gondolkozva, löprengve nézi a kutat, odajön a tanya gondnoka. Együtt nézik a gödrt, meghányják-vetik a dolgot, végül is a gondnok szinte istenkáromló ajánlatot tesz: Vegyék igénybe egy vesszőskutató segítségét, aki „ha nincs víz - nincs fizetés!” alapon dolgozik.

A questor persze hallani sem akar a dologról, hogysisne! Egy varázsveszős a nagy Newton kollégiumában!

De a kút makacsul száraz, a víz égetően kell, — nincs más kiút! Jöjjön hát a varázsveszős! Jön is, mutatja a helyet, szaporán lásnak, íme: hamarosan bő víz buzog fel! A questor boldogan fizet.

Az ügy ezzel közmegegyelégedésre elintéződött, gondolná az emberismeretben járatlan olvasó. Alapos tévedés! A Nature című folyóírat, íme, leszedi a keresztvizet szegény questorról, hogy Newton kollégiumát ilyen babonával és áltudományos személy támogatásával becselenítették meg.

Ezt az egyik legkiválóbb fizikus, *Sir I. J. Thomson* (a későbbi *Lord Kelvin*) beszéli el maró gúnnyal emlékirataiban a *Recollections and Reflections*-ban. E munkájával valóságos hitet tesz az ingersávkutatás mellett. Ha egy ilyen nagy szellem odaáll egy ügy mellé, akkor annak valószínűleg van alapja! Eléggé sajnálatos dolog, hogy ezt manapság is bizonyítani kell, és még manapság is fordulnak elő olyan esetek, (1941!), mikor embereket tesznek lehetetlenné ezirányú működésük miatt! ...

Befolyásolható és befolyásolhatatlan föld sugárzások

A föld sugárzásokat - vizsgálódásaink szempontjából — alapvetően legalább két kategóriába szükséges sorolni.

Az első kategóriába tartoznak az irányítható föld sugárzások, vagyis azok az ismertebb, térhálós szerkezetű föld sugárzások, (pl. Hartmann-háló), a felszín alatti vízerek sugárzásai, széntelepek, gázlelőhelyek és kőolajlelőhelyek, föld alatti üregek sugárzásai, valamint a technikai eszközeink által előállítható radicesztéziái jellegű sugárzásoknak legalább a fele, melyekről „Egészességkárosító föld sugárzások és kivédésük lehetőségei”, „Bérlt a III. évezredhez”, valamint „Irányítható föld sugárzások” címmel már könyvek jelentek meg. E sugárzások feltehetően annak a felsőbb dimenziós történéseknek a fizikai jellemzői, amelyben a gondolkodásunk is zajlik, ebből következően e hatások — több-kevesebb sikerrel — akár gondolati energiával is befolyásolhatók.

A második kategóriába tartoznak azok a föld sugárzások, amelyek világszerte ley-vonalak vagy sárkányáramok néven váltak ismertté, s melyeket e könyv keretein belül próbálunk meg következetesen, rendszerbe foglalva magyarázni — és megnevezni. E sugárzásokat a keleti népek az élő bolygónk idegáramainak is nevezik, e sugárzások befolyásolása szinte lehetetlen, erre még bolygóközi hatások is csak ritkán képesek, s ezek befolyásolása nem is lenne célszerű. A következő fejezetekben ez utóbbi hatások vizsgálatával foglalkozunk.

Ami ellen képtelenség védekezni

Évek óta hivatkozunk arra, hogy a föld sugárzások egy egészes immunrendszerű embernek akkor sem tudnak ártani, amennyiben hosszabb ideig érik a szervezetét. A félreértések elkerülése érdekében érdemes megjegyeznünk, hogy a föld sugárzások valójában immunerősítő hatásúak, s „ártóvá” csupán azáltal válhatnak, ha figyelemtelenségünkben legyengítjük immunrendszerünket, vagyis ha váltig ragaszkodunk a megszokott szobarendhez, túlhaladott szokásainkhoz, berögzült sémánkhöz, társadalmi elvárásokhoz, hosszú éveket töltünk a szobánk ugyanazon részében elhelyezett fekvőhelyen, miközben nem rendezzük a gondolatainkat.

A fenti megfogalmazás a föld sugárzások jól ismert variációira igaz, van azonban a föld sugárzásoknak egy olyan változata is, amely ellen az emberi szervezet TARTOSAN védekezni képtelen.

Világszerte, még ma is akadnak népek, akik e hatásokat ismerik és tisztelben tartják — még ha megnevezni képtelenek is —, de régebbi korokban, általunk szinte ismeretlen kultúrákban a Föld idegáramaitak e vonulatait igen-igen megbecsülték és szentként tisztelték.

Megnyugtatósnkra szolgáljon, hogy ezek a föld sugárzások a többihez képest viszonylag ritkán fordulnak elő, s olyan beteggel ezidáig alig találkoztam, akinek a hátszobájára alatt éppen ilyen Föld-idegáram haladt keresztül. Bizonyos, hogy a jövőben az ilyen esetek kissé megszorodnak, s a betegeknek majd emiatt sürűbben kell gondogtatnunk, hogy e hatásokat tartsák jobban tisztelben. Ez persze korántsem azt jelenti, hogy az Emberrel szemben bizonyos „ártó szándék” érvényesül, a Föld idegáramainak vonulatain lakni azonban mégsem lenne célszerű! E Föld-idegáramokat fogjuk a következő fejezetekben — esetleg egészen más néven nevezve — megvizsgálni.

Félreértés ne essék, soraim nem „minősíthetik” a föld sugárzások e módokat, hiszen köztük éppen annyi a gyógyító erejű sugárzás, mint amennyi az ártalmunkra lehetne, s csupán embere válogatja, hogy kinek melyik fog megártani, s kit melyik gyógyíthat meg.

Ezidáig úgy lúnt, mintha a befolyásolhatatlan föld sugárzások tisztellett kezeltek volna az embert, azaz ha csak lehetett kerültek az emberiséggel kapcsolatos konfliktusokat, de teljességgel hiábavaló az élő bolygónk részéről ily módon (is) megnyilvánuló jó szándék, ha az emberiség csak nem képes kiszakadni önzéséből. Valószínűleg GAYA, a Földanya nem fogja sokáig tétlenül szemlélni megháborodott, technokratia tevékenységünket, hiszen e tevékenységek nem csupán materiális létét, de olykor már a kozmikus idegáramait is veszélyeztetik. Emberi tevékenységünkkel olyan Föld-idegáramokat vagyunk képesek mára mi magunk is létrehozni, melyek befolyásolhatják bolygónk saját (életlani) folyamatait, s ezen mesterséges Föld-idegáramokkal olyan Föld-akupunktúrás pontokat produkálunk, melyek hatására — amennyiben szűkre szabott emberi világgépünkkel egyáltalán ki tudunk tekinteni — teljességgel kiszámíthatatlan mint a Földre, mint az emberiségre nézve. Ezen túlmenően, mégis csupán másodlagos jelentőséggel bír, hogy ezek a mesterséges sárkányáramok mára igen sok baj, nyomorúság és betegség forrásai, s csak remélni tudom, hogy nem is oly sokára egy-egy ilyennek az „életre hívása” közfelháborodást okoz, s büntetendő cselekménnyé válik.

Sárkányáramok Magyarországon

Ebben az egy fejezetben bizonyára minden Kedves Olvasó csatlódni fog. Magam is láttam az ország legkülönbözőbb városában járva, hogy forgalomban vannak olyan „térképek”, melyekre a hazai sárkányáramokat felvezették. Kérem, egyenlőre ezeknek ne tessék „bedőlni”!

Minden ilyen munka nyilvánvalóan jó szándékú emberek munkája, egy ilyen térkép megrajzolásához azonban a következőket kell tudnunk:

- A Föld idegáramai mindig nyílegyenesen haladnak, s minden esetben több ezer kilométer hosszúak.

- Ezen áramlatokat hegyek és völgyek, mocsarak és ingoványok nem befolyásolják, vagyis sohasem térílnék el az egyenesről.

- A Föld idegáramai általában hosszabb egy méter körüli szélességűek, (ezt későbbi fejezetekben pontosítani fogom), s ember legyen a talpán, aki egy irányítással, vagy tájolóval felfegyverkezve képes megállapítani, hogy ez az egy méterrnyi szélességű sáv, mondjuk tíz kilométernyi távolságban melyik dombocskán halad keresztül.

- E tevékenység még akkor sem lehet következetes, ha a feltételezett helyre elgyalogolva, ott valóban találunk ilyen jellegű földszárgázás-vonalat.

- Ha pedig valaki elhatározná, hogy e vonal mellett gyalogolva kíséri azt az országon keresztül, biztosíthatom arról, hogy már az első nap után „kifolyik az agya”! Erre a tevékenységre különösen igaz az, hogy csupán napi tizenöt percig szabad végezni, mert olyan agyi területeket irritál, hogy ezáltal olykor percek alatt komoly fejfájást képes produkálni.

- Ha valaki, mérések céljából, napjában csupán másfél-két óra hosszúra tartózkodik egy-egy ilyen Föld-idegáram belsejében, s közben nem is mér, csupán a lehetőköznapi tevékenységeket végzi, rettenetes mértékben erőltethetnek rajta a legkülönfélébb fáradtságérzetek. Ezen érzetek pedig kizárólag az illető beállítottságától, lelkiállapotától és fizikumától függenek.

- Vagyis egy ilyen térkép megrajzolását én magam sem vállalnám, s ahhoz, hogy ez valamilyen hiteles is legyen, sajnos meg kell várnuunk, produktál-e a fizika valamilyen érzékelő műszert az ilyen földszárgázások mérésére. S ha produktál is, akkor is célszerűbb lesz egy műszerparkkal felszerelt repülő szerkezettel ezen áramlatok feletti végigrepülni, mintha a földön mészva, geodéttákkal és figuránsokkal „felszerelve”, s teodolittal a hónunk alatt gyalogolnánk egész nap egy szántásban.

- Az általunk feltételezett vonalakat térképre vinni nagy felelősséget jelent, hiszen bármely térképen jól követhető, hogy földgömbünk tértelvi kiterjedésének síklapra (papírra) vetített mása igencsak meggöngyölt szélességi és hosszúsági köröket produkál, vagyis ami a föld felszínén „egyenes”, az a térképen valójában már kissé „görbe” vonal kell, hogy legyen.

- Egy-egy ilyen befolyásolhatatlan földszárgázás biztos meghatározása előtt pedig nem árt mindazokat a radieszéznai jellemzőket beazonosítanunk, melyeket a mai kezdetleges eszközeinkkel egyáltalán képesek lehetünk mérni. E szempontból, hogy a későbbi fejezetekből megelőlegezzem ezen ismereteket, pl. pontosan meg lehet majd állapítani, hogy egy ilyen Föld-idegáram „járg”-típusú, 36-os erősségű, 1,3 méter szélességű, s milyen égtájtárgny és mely tájegység felé veszi útját. S ha mindezeket mondjuk húsz kilométerrel odébb,

azonos jellemzőkkel megtaláljuk, akkor jöhet az ideiglenes térkép, s a műszeres mérés lehetőségé, amely a térképen megjeleníthető sárkányáramot így módon „szentesítheti”.

A későbbiek folyamán bebizonyítjuk, hogy a földszárgázások azonosak az atlantiszi „hagyatékkal”. Mindezeket vizsgálni azonban csupán olyan mélységig célszerű, amennyire ezek a vizsgálatok alkalmasak lehetnek arra, hogy megmutassák nekünk a követendő utat.

Ingókövek

(vagyis az atlantiszi jelzésrendszer leglátványosabb nyomai Magyarországon)

Húsznál több ingóköő a bakonyi kötengerben, feltűnő a Vélencei-hegységben, szórványosan és beazonosítatlanul szinte Országsszerie, s ezek csupán azok, amelyek átvészelték az elmúlt évezredek történelmi viszonyosságait, hiszen ingóköő-alapokat is bőven sikerült „beazonosítanunk” — éppen ott, ahol a hiányzó köveknek lenniük kellett volna. De van olyan hely is, ahol ingókövön ingóköő, s azon is ingóköő található. Emellett, míg az egyik helyen igen jól látható, miként helyeztek dolgos kezek kisebb köveket egymásra, hogy az így módon megemelt és „kitámasztott” hatalmas kő „ingojon”, addig a másik helyen, (ahol az ingóköő úgy illik az őt hordozó alapathoz, mint Amerika partvonala Afrikához — hiszen nyilvánvalóan abból hasadt le valamilyen módon), sehogyan sem illik az ingóköő-keletkezés eső-hőlé-fagy és szél munkájának tulajdonított, s tudomány által elfogadott folyamatába, hogy ráadás-képpen a két kő közé egy jókora öklömnyi kő került, mely így módon a felső, olykor szobányi követ az alaptól emelte, s az ezáltal „ingó”.

Roppant mód kíváncsi lennék a „tudományos” magyarázatokra az olyan esetekben, amikor az ingóköő anyaga olyan valószínűtlenül puha kőzet, hogy az alól igazán nem lehet még puhábbat kioldani, vagy amikor a „természetes erőző” helyett — ráadás-képpen — egy láthatóan nem oda való kő, az egyébként összeillő részek közé „beszorulva”, mondjuk húsz-hatvan centiméternyire megemelte a felső követ, de e tudományos magyarázatokat ezúttal úgysem közölném, tekintettel arra, hogy e könyvet nem viccnk szántam.

Az ingókövek némelyike, sokezer év után, még ma is mozgásba hozható, szándékosan mégsem terek ki arra, hogy melyek ezek a kövek, mivel céloim nem a rongálás elősegítése. Ingókövek esetében ugyanis egyáltalán nem az a szempont a leglényegesebb, hogy a kő „ingojon”, azaz mozgásba hozható legyen, hiszen létezik 4-5 ponton alátámasztott „ingóköő” is, amelyik semmiképpen sem lenne hajlandó ingogni. Valamennyinek a lényege az, hogy megjelenésükkel, különös kontúrjaikkal, meghökkentő alakjukkal a meglepetés erejével hassanak. mivel pedig ennek önmagában semmifele logikus értelme

nincs, a céljuk csak az lehet, hogy meghökkentővé válva, valamire felhívják a figyelmet.

Százból százszor, s ezertből ezerszer — hiszen nem csupán ingókövekről lehet szó —, az ily módon jelzett helyeken minden esetben különösen nagy intenzitású földugárzás-áramlatok haladnak keresztül; az ingókövekre pedig az a fura véletlen igazság állapítható meg, hogy ezek az ingókövek mindig éppen ennek a nagy intenzitású földugárzásnak a közepében helyezkednek el, habár talán gyakoribbak az olyan, igen nagyméretű kövek, melyekről illene azt mondani, hogy az ilyen földugárzás-áramlatok éppen a kövek közepén haladnak át.

Pontosítás nélkül, ezeket a földugárzás-áramlatokat egyelőre nevezzük sárkányáramoknak, hiszen a következő fejezetekben úgyis ki fog derülni, hogy egy eléggé bonyolult rendszerrel van szó, s e rendszer keretein belül, a különböző rendszertalkotókat majd különböző nevekkel szükséges illetnünk. Nos, hogy idejében tudatosuljon bennünk az a tény, melyen a tudományos világban kívül talán még az ősi bölcsesetek, ezotéria és okkultizmus tanítói is fel fognak haborodni; az ingókövek világszerte megtalálható rendszere körántsem a földugárzások leglényegesebb megnyilvánulását jelzi — mint ahogyan a világ nyitottabb emberei ezt ezidáig hitték —, hanem inkább azokat a perifériákat, melyek környezetben valahol a LÉNYEG megtalálható. (Erről a következő fejezetekben lesz szó.)

Az ingókövek annak jelzésére hivatottak, hogy pontosan rajtuk keresztül halad át az a tájegységen átvonuló sárkányáram, mely természetesen valahonnan érkezik és valamerre tart. Ez utóbbi meghatározásban pedig ismét csak az szerepel, hogy az ingókő még ilyen értelemben sem a lényegét jelzi, hanem azt az irányt, amerre a sárkányáram tart. Figyelemfelkeltő funkcióját pedig csak akkor teljesítheti, ha feltételezzük, hogy mint „irányjelzőt”, az ingókövet a tájegység valamely más pontjából szemlélőnk kellene.

Az ingókövek néhány száz méteres körzetében mindig megtalálható az a manapság már romos, törmelékes és általában kőbányának használt „központ”, emberi fantáziát megmozgató ősi létesítmény, kultikus hely, viszonylag kis alapterületű centrum, ahonnan a tájegységben található ingóköveket szemlélni kell, s ahol általában több sárkányáram is találkozik egymással. Azt a viszonylag kis alapterületű, (1 négyzetméter körüli) helyet, ahol e sárkányáramok kereszteződnek, atlantiszi őseink igen fontosnak ítélték meg, és e helyeket sok esetben még ma is pogány mágyarakó helyek, fallikus köoszlopok, áldozati oltárok, kiemelkedő, de láthatólag némiképpen megmunkált kőszirtet jelzik. S ezek után talán már az sem lehet olyan nagyon elrettentő, hogy a lakott területek többsége esetében, a hajdani ősi szentélyek helyén, (vagyis a földugárzás-áramlatok eme középpontjaiban) ma templomok állanak. Az ingókő pedig olyanformán jelzi az ezeken a központokon áthaladó földugárzás-áramlatok irányát, hogy ezeknek a központoknak a lokális, igen kis területű helyére állva — mely általában pogány emlékek esetén

a tűzrakó, vagy áldozati oltár helye, régebbi építésű templomok esetében pedig a mindenkori centrum, vagyis az oltár helye —, az ingókő irányába kell néznünk.

A sárkányáramok eme rendszerét az előtűntük élt kiemelkedő tudással rendelkező civilizáció, az emberi lélek fejlődését elősegítő atlantiszi faj jellelte meg világszerte — önmagának és nekünk —, hiszen nem létezik olyan kontinens, ahol tökéletesen ugyanilyen formátumú, sok esetben azonban még meglepőbb kövekre ne bukkanhatnánk. (Magyarország legszebb ingóköveiről hamarosan, fényképekkel bőven illusztrált füzetet jelentünk meg.)

Miért inog, avagy miért nem inog az ingókő?

Az ingókövek célja tehát a meghökkentés és a figyelemfelkeltés, nem pedig a minden körülmények közötti „ingás”. De vajon a jelölésnek miért ezt a módját választották az atlantiszsiak?

Talán azért, mert a labilitás sohasem lehet a természeti erők játékának végeredménye! A természeti erők által létrehozott „halott” labilitást mindig egy stabil végállapot jellemzi, vagyis az ingókövek labilitását másképpen szükséges magyaráznunk.

Létezik egy olyan labilitás, mely önmagában, kényszerpályán, de mindig előbbrevivő jelentőségű; ez pedig az ÉLET. Az ÉLET lényege az igen nagyfokú labilitás mellett az igen nagyfokú dinamizmus, a változásokat és a továbbélés szempontjait folyvást kereső és — azokra nyomban reagáló hajlam, hiszen az élet szempontjából a stabilitás egyenlő lenne a halállal. Az élet csak akkor maradhat fenn, ha forr, dinamikusan alakul, s mindenütt és minden körülmények között keresi a maga igazát, mely csakis a továbbélésben csúcsosodhat ki.

Az ingókövek szimbolizmusa az Életet jelenti, s ezt jelezve feltétlenül értelmes (emberi) tevékenységre utal. Ne feledjük azonban, hogy az ingókövek sohasem önmagukban jelzik ezt, hanem a rajtuk keresztülrezgő sárkányáramokkal együtt, amelyről korunk embere ezidáig nem volt hajlandó tudomást venni! Az ingókövek jelenléte és hazai, nem csekély számú előfordulása híven kifejezi alkotóik szemléletét, életigenlését, s azt a lényegét, hogy az élet csak akkor képes fennmaradni, ha még él, folyamatosan alkalmassá válik a végzetlen rugalmasságra, a nyitásra minden új felé, s ha a fejlődés minden lehetőségét megragadja. Akik e köveket emelték, tudták ezt! S ezt a lényegét még az sem volt képes elhomályosítani, hogy népük mégsem eszerint élt! S ezért maradtak fenn — helyettük — az ingókövek.

Az ingókövek jelképek tehát, amolyan mementók, melyek számunkra azt jelzik amit tennünk kéne, a létűnt atlantiszsiak számára pedig azt, amit tenniük kellett volna... Mert az Élet él és élni akari!

Ezen felül pedig már csak egyvalamit érdemcs mélységesen megfontolnunk: Atlantisz ma már nincs, csupán az ingóköveivel üzen.
De az ingókövek által jelzett energiarendszer ma is él - és felhasználásra vár!

Az ingókövek főbb típusai

E fejezet címe - részemről - fantasztikus önteltségre vall, hiszen ezidáig kizárólag a hazai ingóköveinket sikerült személyesen megismernem, továbbá fényképen és filmen láthatam néhány tucatot a világ legkülönfélébb tájairól. Helyesebb is talán, ha inkább arra koncentrálnék, hogy: az ingókövek főbb típusai Magyarországon.

A logikám szegényesebb annál, semminthogy e lista véges lehetne, egyvalamit azonban kiemelnék: Az ingókövek vizsgálatánál — mivel önmagukban nem fejezhetik ki a lényegét —, sohasem szabad kihagyni a rajtuk keresztülrezgő földszüggárzások vizsgálatát sem. Olykor ugyanis az ingókó egyáltalán nem „inog”, s kezdjük is ezzel, csakhogy kiderüljön, milyen tág határokhoz kell igazodnunk:

- két hatalmas, földön fekvő, szülegyenesen represszt szikla, ahol is az olykor 50-60 tonnás darabokat kb. 1 méternyire eltávolították egymástól. Jól látni azonban, hogy a két szikla valamikor hájszálpontosan egy tömböt alkotott. A „hézagban” halad tova a sárkányáram, s e hasadék iránya egyúttal e sárkányáram irányát is jelzi.

- kisebb ingókó, a telején „célzónnyílással”, mely célzónnyílás a fegyvereken található célzónnyílás tökéletes mása. A sárkányáram iránya a célzónnyíláson keresztülhözve pontosítható.

- szobányi kötőmb, az alapjáról lerepresszve, s onnan a teljes tömegével 20-60 centiméternyire elemelve. A sárkányáram irányát a kő hossztengeleye mutatja. Az ilyen kő, olykor teljes súlyával egy aprócska kódarabra nehezedik, mely az iszonyatos súly alatt (több helyütt hasonlóképpen) beropedt, meghasadzott.

- 3-5-15 tonnányi sziklák, alul egyetlen kódarabra emelve, oldalt egy(-kél) helyütt megámasztva.

- 5-20 tonnányi kötőmb, két(-három) helyen, tenyényi felfekvéssel, oldalról megámasztva.

- jókora sziklatömb, alul stabil felfekvéssel, s egy másik helyen megemelve oly módon, hogy látszik, miként helyezték köveket kövekre, hogy a sziklatömb a lehető leglátványosabb pozícióját elérhesse. Esetünkben természetesen a leglátványosabb pozíció sohasem a cirksuzi mutatóvány szempontjából fontos, hanem hogy közölje az információt: illesztéjét az eső, a jég, a hólé és a fagy munkája nem alkot.

- szobányi sziklatömb az alakjával „irányba állítva”
- szobányi sziklatömb hosszanti vagy keresztirányú bemunkálással, célzónyílással vagy hasadékkal, esetleg lyukkal. Az ilyen esetekben egyetlen, jelölés célját szolgáló ingókóvön két sárkányáram halad keresztül, a kő által jelzett két irányba tartva.

Felmerült az alapos gyanúja annak, hogy a sárkányáramokon elhelyezett kövek sokkal időállóbbak, mint a környezetük kövei. Mintha ezek az általunk ismeretlen rezgések, rezonanciák az állagukat és teherbíróképességüket: illedően erősítenék az ingóköveket.

Új fordulat a hazai kunhalom és kurgán-kutatásban

Éppen ideje, hogy a kurgánok és kunhalomok mélyén „örök álmukat” alvó ősi nemzetségek megforduljanak sírjukban. Természetesen lehetnek kivételek, s megállapításom fizikailag nem fogja károsítani földi maradványaikat, de meggyőződésem, hogy amit hegyes-dombsos vidékeken az ingókövek jelölnek, ugyanazt jelzik az alföldi tájakon a földhalomok és kurgánok. Legálább tízből hét esetben, ezek a halomok a ma is élő földszüggárzás-áramlatok haladási irányát jelzik, s ezen irányok jócskán tele vannak tűzdelve falusi templomtornyókkal is. Az atlantiszok — kő hiányában — az alföldi területeken, ezen erővonalak jelölésére ugyanis földhalomokat emeltek!

A kurgánokon, földhalomokon és kunhalomokon igen sok esetben ősi építmények, később rájuk épített kapólnák, templomok romjai is találhatóak, de azok a sárkányáramok, melyeket egy-egy halom jelöl, atlantisz-korabeliek! Ezeket annak idején egy-egy fallikus oszloppal, jelzőkövel vagy tűzrakó hellyel jelölték meg, s minden egyéb építmény csak jóval később kerülhetett a helyükre. Ez alapján pedig könnyen bizonyosodhat, hogy azokat a halomokat, amelyeket sírhalmoknak véltünk, az elhunyt fejedelmek és nemzetségek földi maradványainak elhantolására az atlantiszú idő végeztével, vagyis csak jóval később használták fel.

Jómagam egy 7-8 méter magas földhalomról még valahogyan feltételezni mertém, hogy azt tiszteletük jeléül az előtünk élt lovasnomád törzsek emelték a halott nemzetségfőjük földi maradványainak biztonságba helyezése céljából — bár e népeknek ezt megelőzően nem voltak ilyen „homokhordozó” szokásaik —, de egy közel 100 méter magas, mesterséges halom esetében már sehogyan sem vagyok képes elképzelni, amint ugyanezek a lovasnomád ősök hő gatyában, zsebeiket földdel teletömködve, s feltehetőleg munkadalokat énekelve, éppen ezt az irdatlan halmot hordják össze.

Miképpen őrizte meg - helyettünk - az atlantiszi hagyatékot a magasabbrendű tudat?

Amint ez oly sok alkalommal utólag kiderült, a legkönnyebben beazonosítható ingókövek, pogánykövek, mérési pontok fokozottan védett, védett, vagy szigorúan elzárt természetvédelmi területeken találhatók.

Rövid nyomozást követően kideríthető, hogy az elmúlt cirka fél évszázadban ugyanezek a területek szovjet katonai lötérek, elzárt katonai objektumok, pártállami üdülők és miniszteri vadászterületek voltak.

Aki tovább kíváncsiskodik, rájöhet, hogy ezt megelőzően ugyanitt nagyúrri vagy papi földbirtokok voltak, előtte pedig olyan várúri földterületek, melyek jobbra a mindenkori magyar királyok hatáskörébe tartoztak.

Vagyis amióta „eszmélni kezdett” a technokrata ember, s felmerülhetett volna a túlzott kíváncsiság avagy anyagi haszon „gyanúja”, helyettünk — és tőlünk — mindig is volt, aki őrizze ezeket a területeket, hogy ilyenformán, ezen az ezredvégen felhőjünk e feladatokhoz, s maradjon azért némi nyoma az előbbrelelés követendő útjának.

Hogyan keressük az atlantiszi ember hagyatékát?

(azaz az előttünk élt emberi faj nyomai kutatásának tudománytalan, mégis célravezető módszere)

Elsőként igen fontos annak meghatározása, hogy „miért is keressük” ezt a hagyatékot? Mindazok, akik a szobájukat díszítő vörösalakos görög váza és római kori mozaikminta mellé (ráadásképpen) el tudnának képzelni egy formás atlantiszi ingókövet is, kérem, felejsék el az egészet! A múltunkat csak olyan mértékig szabad kutatnunk, amilyen mértékben ez a kutatás hozzásegíthet bennünket a jelzett múlt megértéséhez, s ezen keresszül segítségünkre lehet a jövőnk kialakításában. Mindezekben pedig egyéni érdekek és önző szempontok aligha játszhatnak szerepet!

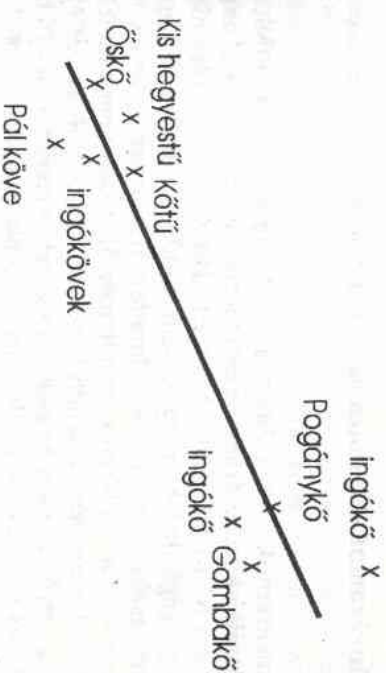
Hogy miként kell keresnünk ezt a hagyatékot, azon a három példán vizsgáltnám meg, amelyeket így módon elsőként sikerült megtalálnom. Anélkül, hogy ezekre részletesebben visszatérnék, e három hely Pákoz, Szentbékfalva és a Vörös-kővár. *Ne feledjék, hogy e témakör azért „ezotérikus”, mert nem igényli a Tudomány jelenlétét és üdvözölit!*

- Elsőként próbáljunk a térképen, pl. célnaszállal néhány közeli városi olyanformán összekötni egymással, hogy e városok — minden kétséget kizáróan — egy egyenesen helyezkedjenek el (1. ábra).

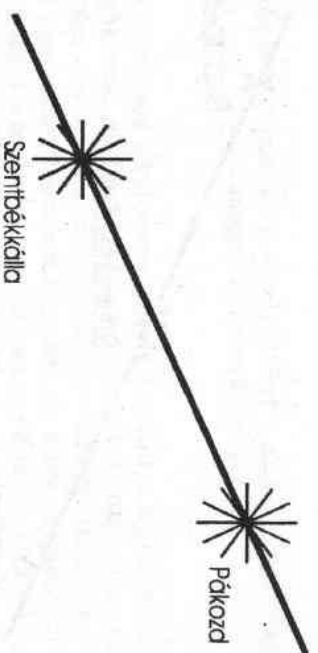
1. ábra

- Keressünk e vonal mentén - a megyei vagy túristatérképeken olyan helyeket, melyek környékén a legtöbb ősi elnevezésű helyiségnév, hegycsúcs és bármilyen rom található (2. ábra).

2. ábra

- Kössük össze ezeket az ősi elnevezésű helyeket egymással olyanformán, hogy az (1. ábrán) megjelölt vonallal valamiképpen metszések egymást. Amennyiben olyan helyeket találunk, melyek kiadódó metszéspontjai egy-ugyanazon ponttal azonosak — vagy majd nem azonosak —, máris megtaláltuk a számunkra kódolt üzenetet (3. ábra).

3. ábra

- Ezt követően már le is olvashatjuk, hogy hová kéne mennünk, s mindezt meglehetjük egyetlen könyv elolvasása nélkül, s egyetlen forintnyi felesleges kiadás nélkül, ami ma már egyáltalában nem jelentéktelen szempont.

A sárkányáramok dinamizmusa égitest-együttlások esetén

A sárkányáramok — az irányítható földszugárzásokkal ellentétben —, égitest-együttlásokkor, az áramlataikra merőlegesen a helyüket nem változtatják meg, azaz NEM MOZDULNAK EL. Hogy hosszanti (áramlásirányú) vagy függőleges (égbolt felé irányuló) elmozdulás történik-e, s hogy az ilyen égitest-együttlásokkor mérhető-e valamiféle transzverzális avagy longitudinális hullámvás ezen a rendszeren, annak megállapítása nem a mi feladatunk. De hogy a sárkányáramokon valamiféle gerjedés tapasztalható, és ez igen jól érzékelhető is, erről a keleti hagyományok megemlékeznek —, érdekes módon nem az égitest-együttlásokkal, hanem Földünk Nap körüli pozíciójával hozható kapcsolatba. Azt a tényt ugyanis, hogy például egy sárkányáram mondjuk Sándor napján gerjed, s legközelebb jövő ilyenkor, szintén Sándor napján fog gerjedni, bármennyire tudománytalannak tűnik is, érdemes lenne csillagászati ismeretekkel elemezgetni! Sajnos ezirányú tapasztalatokkal jómagam nem rendelkezem, némelyik sárkányáramról legfeljebb azt tudom következetesen elkönnyelni, hogy telihold vagy újhold napján az intenzitása nagymértékben erősödik. Ez az igen-igen lényeges momentum ismét csak arra utalhat, hogy a sárkányáramok az égitestek együttlásával kapcsolatban egyáltalán nem viselkednek közömbösen, reagálásuk valamiféle gerjedés vagy intenzitás-változás, melyre azonban egy leendő műszeres ellenőrzésig aligha érdemes visszatérni.

Mégis megemlítem, hogy ez utóbbi tény — tekintettel arra, hogy a

sárkányáramok a negyedik dimenziót jöcskán érintő jelenségek —, sok embernek hiet adhat a gyógyulásához. Mert ha például konkrétan megtudja, hogy mondjuk az isaszegi öregleplomon keresztültrező sugárzás telihold napján erőteljesebb mint máskor, s ilyen alkalmakkor ide elzarándokol és egy esti imát elmond, bizonyíthatóan jobban fog gyógyulni, mintha csak bekapkodta volna a tablettáit!

Röviden ismételve a lényegét; a befolyásolhatatlan földszugárzások az égitest-együttlások kozmikus hatásaira nem a helyükről történő elmozdulással, hanem valamiféle gerjedéssel reagálnak. De ez a rendszer — tekintettel arra, hogy a befolyásolhatatlan földszugárzások esetén a Földünk idegáramairól van szó —, kapcsolatba hozható a Föld pályasíkjának Nap körüli pályáján adódó, bolygónk haladása közbeni, általunk nem mérhető hatásaival is.

A befolyásolhatatlan földszugárzások polaritása

Azoknak a jelenségeknek a következetes vizsgálatára, melyek globális méretekben és igen nagy távolságokban is igazak kell, hogy legyenek, a mi felkészültségünk és a mi módszereink valójában már nem elegendők. A következetességet és precizitást meg kell tehát hagyjunk arra a nem túlságosan távoli időszakra, amikor mindezek a jelenségek hitelesen igazolhatók és következetesen mérhetőek lesznek.

Jelen pillanatban a befolyásolhatatlan földszugárzások mérésére az igen nagy agyi koncentrációt igénylő, s egyáltalán nem veszélytelen módszer, az egyéni bioenergiaszintet tökéletesen tönkretelő, szervi izomtónusváltozásokat és immunreakciókat kihatásoló emberi energiát használjuk. A saját szervezetünkben beállott változások kimutatására a steineri 12 érzékszervünk közüli az ezidáig funkcionálisan be nem azonosított 7 érzékszerv bármelyike alkalmas, vagyis mérésekhez az esetek többségében semmiféle eszközre nem lenne szükségünk, de ennek feltétele az kellene hogy legyen, hogy az ilyen méréseket végzők tökéletesen uralni tudják az 5 funkcionálisan ismert és biológiailag beazonosított érzékszervüket. Mivel a legjobbunk egyszerű gyarló ember, aki a gyomor, az ízék, a látványosságok és vágyak uralma alatt áll, e „nem mérhető” földszugárzások szervei reakciónak kimutatására rugókat, „várvasszervőt”, lengyel pálcát kénytelen használni.

Figyelem! A későbbiek során részletezendő földszugárzások bonyolultságából kikövetkeztethető, hogy e mérések elvégzésére az inga NEM ALKALMAS!

Szubjektív érzeteink szerint a befolyásolhatatlan földszugárzások alapvetően pozitív és negatív jellegűek lehetnek, mely igen jól illik a poláris világsszemlélethez. Tekintettel arra, hogy mérésünkkel nem következetes mő-

szeres eredményekről van szó, a továbbiakban a befolyásolhatatlan földsgárgázások polaritásainak beazonosítására az emberi szubjektumhoz sokkal közelebb álló, biofizikai történések és érzelmek kifejezésére egyaránt alkalmas jin és jang elnevezéseket fogjuk használni.

Esetünkben a jin a nőies, befogadó, bízsergést vagy melegérzetet kel­ tő pozitív, melynek beazonosítása céljából és a következetesség szempontjából szükséges, hogy agyi koncentrációval a kezünkben tartott lengyel pálcák kifelé, a rugó pedig felfelé mozdujon el.

Ezzel ellentétben a jang a férfias, erőszakosabb érzeteket kel­ tő, hideg­érzettel és kellemetlenebb közérzettel párosuló negatív, melynek beazonosi­ tása céljából szükséges, hogy agyi koncentrációnk hatására a kezünkben tartott lengyel pálcá befelé (a testünk felé), a rugó pedig lefelé (a föld felé) mozdujon el.

A jin és jang áramlatok következetessége és a polaritások váltakozása teljesen egyértelmű, mégis azt kell mondanom, hogy az igen nagy léptékű, többször tíz kilométeres és több kilométeres téhálós szerkezetű, befolyásol­ hatatlan földsgárgázás-áramlatok mérete, vagyis a beazonosítási pontok egy­ mástól való igen nagy távolsága miatt e jin- és jang-rendszer ezidáig még elviekben sem sikerült megfajteni. Könnyen meglehet, hogy ami az északi féltekén jin, az a déli félgömbön jang. Az is előfordulhat, hogy néhány jin-centrumot egy erőteljesebb jang, s néhány jang centrumot egy erőteljesebb jin-centrum követ. Lehetséges, hogy a lapályokon inkább jang, a hegyek között pedig inkább jin áramlatok húzódnak. De amiképpen előfordulhat, hogy a vizek és nedvesebb területek környezetére jellemző a jang, s a szárazabb vidé­ keken több a jin, épp így következtelésre lenne részünkről, ha e felsoro­ lásból a Magasabbrendű Tudat által precízen elkészített és megalósított Terv lehetőségét kifejeletenék.

A későbbiek során szót ejtünk bizonyos „kozmi­kus csatornákról”. A mé­réseink száma e vonatkozásban elég csekély ahhoz, hogy a „kozmi­kus csa­ tornákat” taglaló fejezetben alábbiakra bővebben kitérjünk, azért hát itt és most említem meg — anélkül, hogy erre még egyszer visszatérnék —, a jin és jang rendszerekből feltételezhető, hogy két negatív (jang-típusú) áramlat kozmi­kus csatornája pozitív előjelet mutat, két pozitív (jin-típusú) áramlat kozmi­kus csatornájának előjele szintén pozitív, s egy pozitív (jin) és egy nega­ tív (jang) áramlat egymással alkotott keresztződési pontjában a kozmi­kus csatorna negatív érzeteket kelt.

Tekintettel arra, hogy üres feltételezésekre nem szeretnék bocsátkozni, a szélesebb körű, kiterjedtebb kutatásokra a lehetőségeink nem számottevőek, a jin és jang áramlatok rendszerének témáját egyelőre nyitva kell hagynunk.

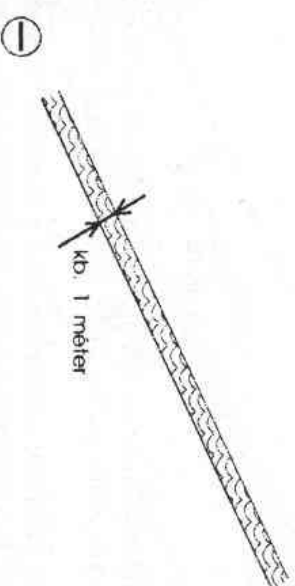
Következzék tehát a „befolyásolhatatlan földsgárgázások” rendszerézése. (A most következő fejezetekhez azonban a „BÉRLÉLT A III. ÉVEZRED-HEZ” és az „IRÁNYÍTHATÓ FÖLDSUGÁRGÁZÁSOK” című könyvek tartal­mának ismerete feltétlenül szükséges!)

Lincáris előjelző vonalak

E földsgárgázás-áramlatokat tőlünk nyugatabbra *Lej*-vonalaknak, a távol­keleten pedig sárkányáramoknak nevezik. Fenti elnevezések ugyan nekünk nem okoznátnak gondot, a pontosítás céljából e földsgárgázásokat a továbbiak­ban mégis LEJ-vonalaknak, magyarul Lincáris Elő Jelző vonalaknak fogjuk nevezni. Ez pedig máris azt sugallja, hogy amiről ma a világ tud, számunkra roppant mód kevés.

A LEJ-vonalakon helyezkednek el mindazok a hegycsúcsok, pogánykö­vek, ingókövek, régi templomok, melyekről néhány éve cikkünk, s tartjuk az előadásokat. S ezek azok a földsgárgázás-áramlatok, amelyeket ma világszerte vizsgál­nak. Rajtuk helyezkednek el a minden korban jól megépített kultikus és szent helyek, s kivétel csupán a jól megépített stonehenge-ek és katedrál­isok jelentenek, melyek ennél előbbre mutattak. A LEJ-vonalakon kívül — melyeket atlantiszi elődeink jelöltek meg —, léteznek más egyéb „vonalak” is, ezek részletezése előtt azonban feltétlenül szükséges a LEJ-vonalak pontos ismerete.

A LEJ-vonalak vizsgálata esetén célszerű az előforduló legegyszerűbb esetből, az önmagába futó, nyílegyenes, keresztződési és találkozási pon­to­kat nem alkotó vonalból kiindulnunk. E vonal (vagy vonulat) átlagos szé­lessége egy méter, de ez a szélesség a mérést végző egyén szenzitivitásától függően fél méteről ke­ tő és fél méteres szélességig változhat (4. ábra).

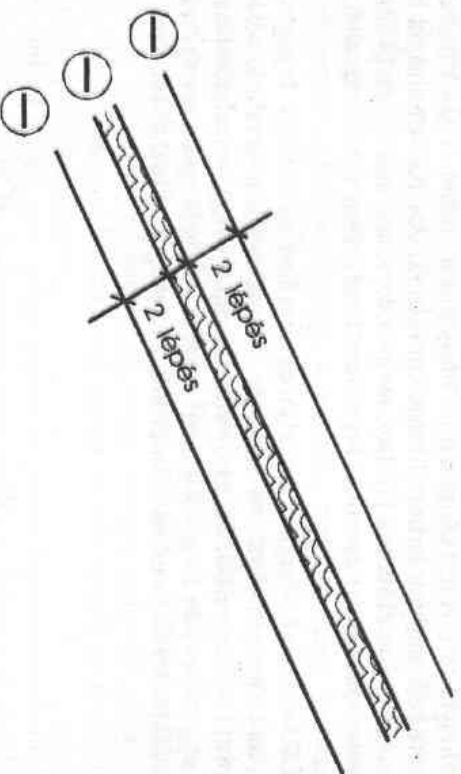
4. ábra

Már ez a legegyszerűbb eset sem túlságosan egyszerű, s amint látni fogjuk, a Természet nem egykönnyen egyezik bele titkai kifürkészésébe. Amit ugyanis ezidáig egy egyszerű, nemzetközi LEJ-vonalnak hittünk, az egy honyolultan interferáló rezgésrendszeret alkot, melyet az alábbiakban részle­teznünk feltétlenül szükséges.

E LEJ-vonal első interferenciája e vonaltól hozzávetőlegesen 2 lépésnyire található (E „nem hirtelen” mértékegység bevezetése azért szükséges, mert maga a mérés roppant agyi energiákat emészt fel, s aki a mérés közbeni koncentráción és lépegetésen kívül még egy mértékegységgel is ügyetlenkedik, rövid időn belül idegrendszeri problémákkal fog kórházba kerülni!)

Figyelem! A befolyásolhatatlan főtárgyvezetések napi 15 percen túl csak az egészség rovására mérhetőek! A LEJ-vonalon való tartózkodást az emberi szervezettel nehezen viseli, s e hatások olykor a legvalószínűtlenebb szervi reakciókat okozzák!

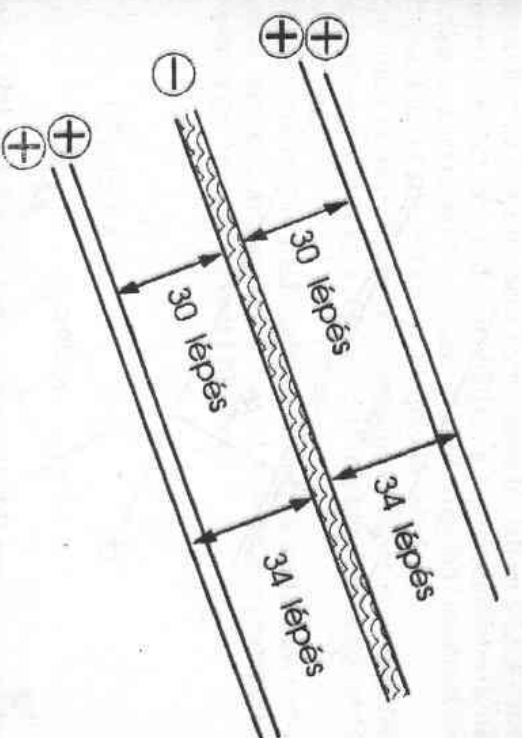
A következő ábrán tekintsük meg egy LEJ-vonal első interferenciáját, mely tehát a LEJ-vonal jobb és baloldalán, s attól kb. 2 lépésnyire található (5. ábra).

5. ábra

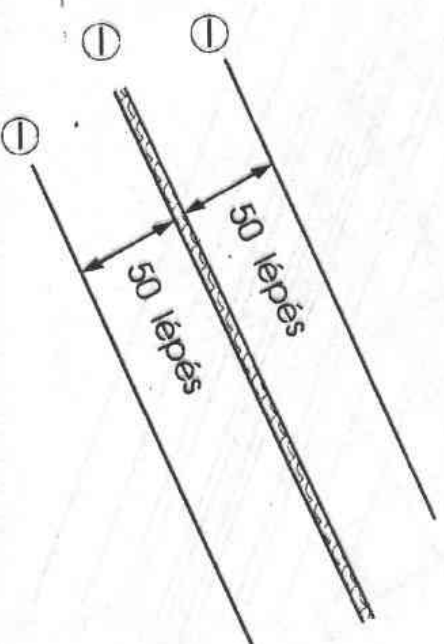
A LEJ-vonal első interferenciája egy jang-típusú vonulatot feltételezve szintűgy jang-típusú, intenzitása pedig megközelítőleg a LEJ-vonal intenzitásának a fele.

A LEJ-vonal második interferenciája a vonaltól (átlagos esetben) 30 lépésnyire haladó 2-2, vele párhuzamos, jin-típusú vonulat, melynek intenzitása az eredeti vonulat intenzitásának egyenként kb. a negyede (6. ábra).

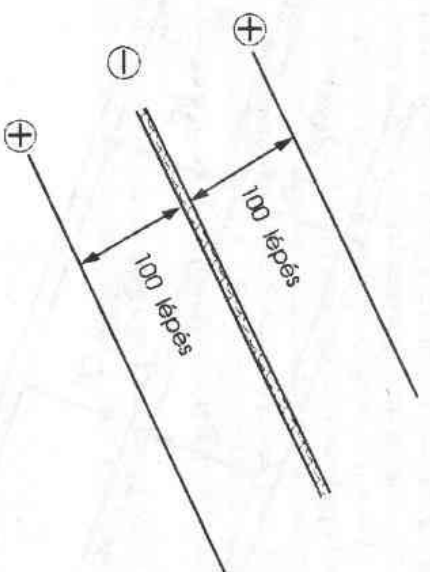
6. ábra

A LEJ-vonal harmadik interferenciája a vonaltól mintegy 50 lépésnyire haladó 1-1 jang-típusú vonulat, melynek intenzitása az eredeti vonulat intenzitásának kb. a fele (7. ábra).

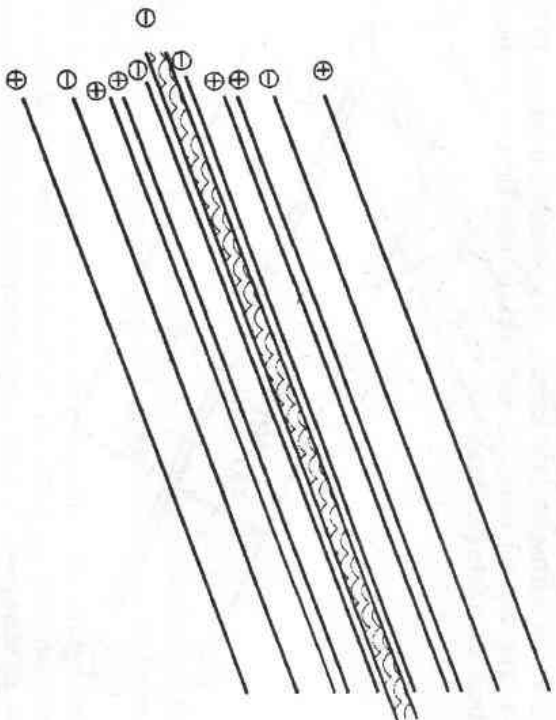
7. ábra

A LEJ-vonal negyedik interferenciája a vonaltól mintegy 100 lépésnyire haladó, 1-1 jin-típusú, párhuzamos vonulat, melynek intenzitása az eredeti vonal intenzitásának kb. a nyolcadrésze (8. ábra).

8. ábra

Fentiek ismeretében tekintsük meg egy Lineáris Elő Jelző vonalnak és elsődleges interferenciájának a horizontális vetületét (9. ábra).

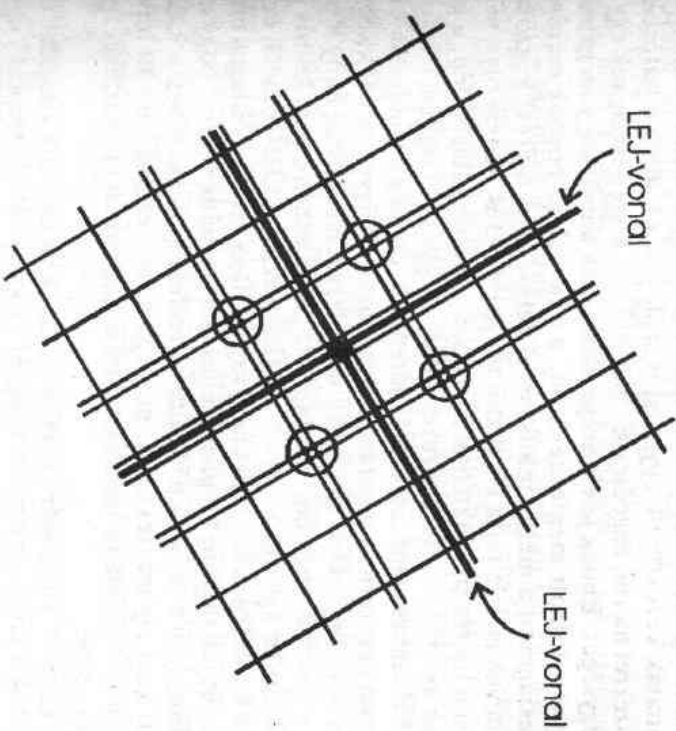
9. ábra

A 9. ábra előjeleit illetően érdemes megjegyeznünk, hogy azok egy jang-típusú LEJ-vonal interferenciájának előjelei, vagyis ugyanezek egy jin-típusú LEJ-vonal esetében a 9. ábrán jelölt előjeleknek éppen a fordítottjai lennének!

Távol álljon tőlem, hogy e legegyszerűbnek ítélt, rendszeralkotó LEJ-vonal ismeretében megrajzoljam és szentírásba foglaljam a LEJ-vonalak teljes interferenciális képét, vagy megpróbáljam e legegyszerűbnek ítélt esetet inkommetrikusan ábrázolni! E rendszer sokkal nagyobb figyelmet érdemel és sokkal több tiszteletet követel az ilyen kapkodó sietség nél!

A LEJ-vonal és az öt kíséző rezgésegyüttes tehát mintegy 200 lépésnyi szélességű sávban vonul tovább a tájon, s e sávon kívül és belül egyéb sem vár ránk, mint meglepetés.

Az átlagos intenzitású LEJ-vonal horizontális szerkezetének ismeretében tekintsük meg két, átlagos intenzitású LEJ-vonal legegyszerűbb, vagyis egymásra merőleges kereszteződését (10. ábra).

10. ábra

Az ábrán látható erőteljesen megvastagított vonalak a LEJ-vonalak, a vékonyabb vonalak ezek interferenciái, a vastag vonalak kereszteződése a LEJ-vonalakta egyértelmű, míg a kis körökkel jelölt kereszteződések a LEJ-vonalaktól megközelítőleg 30 lépésnyire lévő, kettős interferenciák kereszteződései pontjai. Ezt azért volt fontos ilyenformán részleteznünk, mert igen komolyan felmerült annak gyanúja, hogy a LEJ-vonalak — legalábbis

résben — lelki dimenziókat is érintenek. Anélkül, hogy elharmarkodott következtetéseket vonnák le, a *négyzetekkel jelzett helyek azok a különleges helyek, melyeket legszívesebben a lélek templomainak neveznék*, (az e helyekre beálló embert az interferáló rezgés-összetevők valóban különleges érzetekkel és különös lelkiállapottal lephetik meg). A LEJ-vonalak megasztagított keresztelődési pontja pedig - az előzőekhez képest - az a hely, amely a hozzávetőlegesen 200-szor 200 lépésnyi terület középpontjában található, melyet a 11-szer 11 vonal keresztelődéseképpen 120 keresztelődési pont ölel körül, melyre távvezetéseket, lakótelepeket, családi házakat építeni nem szabad, mert ez a hely ősi kultikus, régebben épített szentélyekben és a majdnem elfeledett kicsi templomokban a mindenkori oltár helyei!

Figyelembe véve azt, hogy a LEJ-vonalak nem feltétlenül alkotnak egymásra merőleges keresztelődési, (csupán az ugyanazon rendszerhez tartozó LEJ-vonalak keresztelik egymást merőlegesen), amíg e hatásokat nem tudjuk műszertel mérni, engedjessék meg nekem, hogy bevezessék egy egyszerű mértékegységet. Ennek jelentősége ismét csak annyi, hogy megkíméljük az emberi agyat a túlzott megterheléstől, s e helyek és pontok mérésénél ne kelljen feleslegesen a méter-rendszerrel bajlódni. A mérést végző személy ugyanis nem valamiféle rajza kívül álló tényezőt keres, hanem olyasmit, ami a személyével a mérés pillanatában nyomban kölcsönhatásba lép, a fellelése pillanatában nyomban keresztülrezeg minden egyes élő sejten, s befolyásolja nem csupán a funkcionális szerve működését, de még a gondolatait is!

Nos, ezen egyszerű intenzitásmérésnél azt kell figyelemmel kísérni, hogy a LEJ-vonaltól (ugyanerre a vonalra merőlegesen sétálva), hány lépésnyire találhatók a vele párhuzamos, s átlagosan 30 lépésnyire lévő kettős interferenciák. Ha ezt az egyszerű mérést megfigyezzük, a LEJ-vonalak erősségét általában 10 és 40 lépés közöttieknek vagyis 10-es, és 40-es átlagos erősségen belülieknek fogjuk találni. Ez pedig feljogosít bennünket arra, hogy egy átlagosan 10 lépésnyire fellelhető kettős interferencia esetében a LEJ-vonal intenzitását csekély mértékűnek, míg egy hozzávetőlegesen 40 lépésnyire fellelt kettős interferenciavonal esetében a LEJ-vonal intenzitását igen erőteljesnek nevezzük.

Ennek alapján pedig már képesek lehetünk az általunk vizsgálat tárgyává tett LEJ-vonalat roppant egyszerűséggel (a könyv ábrái alapján) egy E-D-i tájolású, jang-típusú, 30-as erősségű LEJ-vonalként beazonosítani.

A befolyásolhatatlan faldugárgázások legfontosabbjai közé tartoznak azok a Föld-idegáramok, melyek olyanformán haladnak keresztül a tájon, amiképpen egy öreg lant díszes, mégis halott fakerelei között az emberi szem számára meg nem nyilvánuló lényeg, a zenei hangzás keletkezik. Ezek azok a Föld-idegáramok, amelyek a későbbiek során a Földanya kiemelt fontosságú inkupunktúrák pontjait fogják meghatározni. A Szent György-vonalak hegycúscsokat viszonylag ritkán érintenek, hiszen ezeket előjelző célzattal általában a LEJ-vonalaknak engedik át.

A Szent György-vonalakat, velük párhuzamosan és velük a legszorosabb kapcsolatban mindig két LEJ-vonal kíséri, (amelyekről az előbbi fejezetben esett szó), ezek a Szent György-vonalaktól sohasem maradnak el! Könnyen lehetséges, hogy a LEJ-vonalak a Szent György-vonalak elsődleges interferenciái.

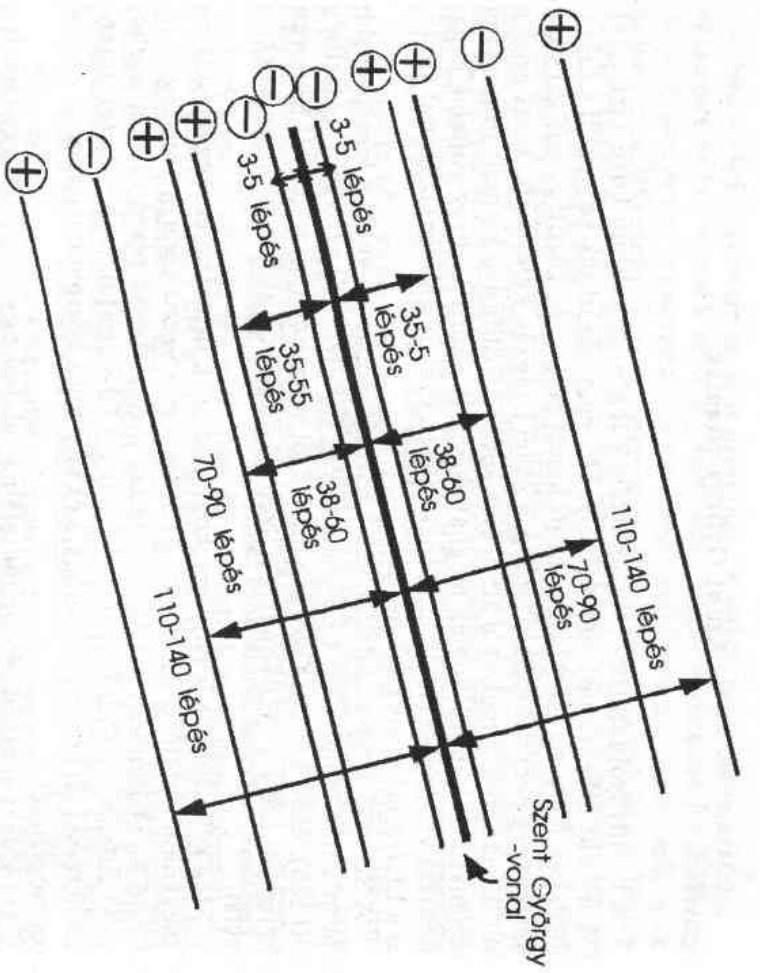
Meg kell azonban jegyeznem, hogy a sok-sok interferencia egymástól való megkülönböztetése, valamint a LEJ-vonal és a Szent György-vonal egymástól való megkülönböztetése gyakorlatlan próbálkozók részéről szinte lehetetlen! Ellenben a Szent György-vonalak a LEJ-vonalaknál bevezetett intenzitásméréssel jól beazonosíthatóak, s ez meg fogja könnyíteni e rendszer tökéletes megértését.

Ha valaki egészen véletlenül találna valahol egy Szent György-vonalat, akkor azt, radieszterizai alapismereteivel LEJ-vonalnak értékelve, a következőképpen tudná beazonosítani: K-Ny-i tájolású, jang-típusú, 46-os erősségű LEJ-vonal. E szempontból csupán egy valami tűnhetne fel, hogy a 46-os erősség a LEJ-vonalakkal kapcsolatban már igen-igen nagy intenzitást képvisel. E megállapítások alapján rajzoljuk is fel a jelzett Szent György-vonalat és interferenciáit (11. ábra).

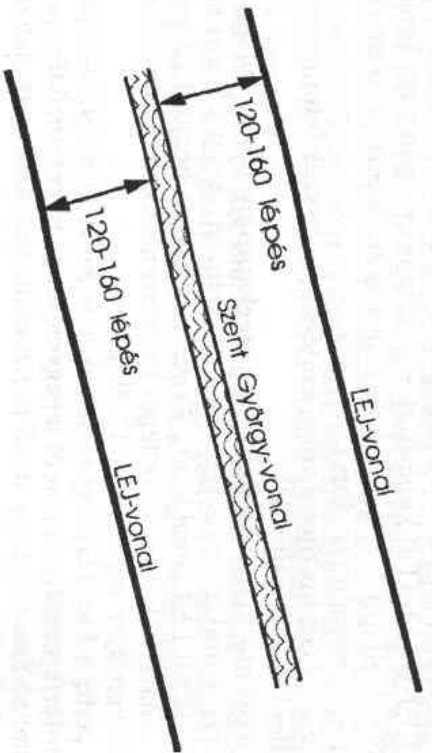
(Természetesen jin-típusú vonal esetében az összes feltüntetett előjel éppen az ellenkezőjére változik!)

Miután ilyenformán tulajdonképpen megkaptuk a lehető legegyszerűbb Szent György-vonalat, szükséges megismételnem, hogy a Szent György-vonalat mindig két LEJ-vonal kíséri. Teljesen mindegy, hogy e LEJ-vonalakat őrző-védő vonalakkal, vagy elsődleges interferenciáknak tekintjük-e, velük együtt a rendszer ilyen képet alkot (12. ábra).

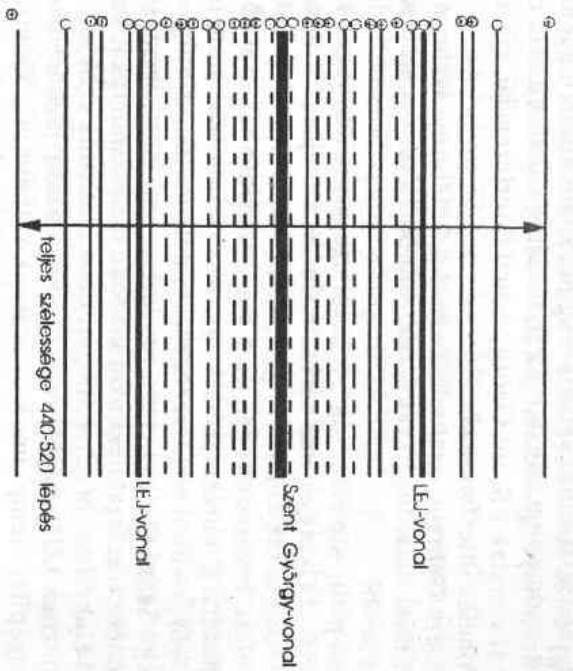
Mivel pedig a Szent György-vonalnak is és az őt kísérő LEJ-vonalaknak is vannak interferenciáik, a lehető legegyszerűbb, keresztelődési pontokat nem tartalmazó Szent György-vonal horizontális szerkezete az alábbiak szerint alakul (13. ábra).

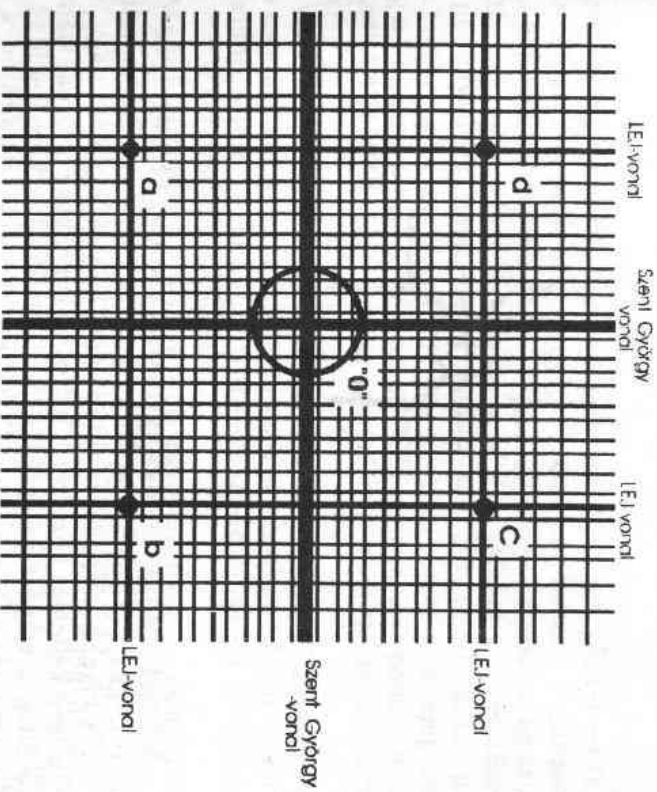
11. ábra

12. ábra

13. ábra

14. ábra

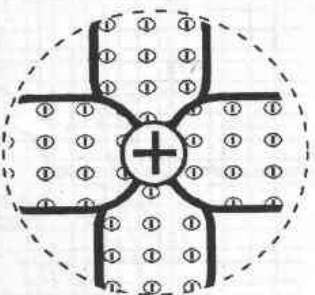
Hogy a 13. ábrából valami még beazonosítható legyen, a legvastagabb vonal a Szent György-vonalat jelöli, a vastag vonalak a kisértő LEJ-vonalak, a szaggatott vonalak a Szent György-vonal interferenciái, míg a vékony vonalak a LEJ-vonalak interferenciái.

A Szent György-vonal átlagosan 2-2,5 méternyi szélességű, míg az egész vonulat, mint összefüggő rendszer, 400-500 lépésnyi szélességben halad keresztül a tájoni!

Most pedig következzék a lehető legegyszerűbb, vagyis két egymásra merőleges Szent György-vonal kereszteződésének rajza (14. ábra).

Előzetes kérek amiatt, hogy a rajzra szinte kizárólag csak a kereszteződés alapterülete kerülhetett fel, de e kereszteződést ezúttal kisebbre szűkíteni nem lehetett. E kereszteződés ugyanis a szinte fél kilométernyi szélességű Szent György-vonal rendszernek valamely másik szintűgy fél kilométernyi szélességű Szent György-vonal rendszerrel alkotott, egymásra merőleges kereszteződése, s ezúttal nekünk a kiadódó metszéspontokat kell vizsgálnunk.

A 14. ábrán a, b/, c/, d/ megjelöléssel láthatók azok a pontok, amelyeket az előzőekben LEJ-vonal kereszteződései pontoknak neveztünk, s amelyekben a jól megépített templomok oltáraitnak kell állniuk, középpont pedig „0”-val jelölve található az a pont, melyet a továbbiakban különösképpen érdemes még vizsgálnunk (lásd a 15. ábrán kiemelve az imént körrel jelzett területet):

15. ábra

A Szent György-vonalak egymással alkotott kereszteződési pontjában, amelyet egy 2-2,5 méter alapélű négyzetnek kellene elképzelnünk, egy még ennél is kisebb, mindössze talpalatnyi helyen, egy igen nagy intenzitású, mégis igen kellemes közérzetet biztosító kozmikus csatorna található, amelybe beállva az embert mélységes csend és lelki béke övezi, mintha pillanatnyi lag kiszakadt volna a fizikai világból. E talpalatnyi hely, a Föld ideg-áramainak akupunktúráns pontja, mint a fél négyzetkilométernyi terület kö-

zépontjában, s igen jól védett közegben elhelyezkedő érzékeny idegszál, biztosítja az állandó kapcsolatot mindenképp közötti ami még emberi, s ami már isteni.

E pont, melynek helyét 33-szor 33 Föld-idegáram jelöli ki, s melyre e vonulatok kereszteződéséből kiadódóan 1088 energiacentrum felülgyel, már nem az ezen a helyen mérhető 1089 csomópont egyike csupán, hanem maga a LÉNYEG, amely Ember által aligha ismerhető meg, s kétségemim vannak a rendszer ismerete nélkül aligha található meg, s kétségemim vannak a felől, hogy egyáltalában célszerű lenne-e ezeket a Föld-akupunktúráns pontokat keresni és közismertté tenni. E helyre ugyanis ember nem építhet, ezeken a pontokon állva rosszaló emberi gondolat nem fogalmazódhat meg, gonoszság nem érlelődhet, mert minden érzésünk, amely a bennünk rejlő harmóniából vagy diszharmonióból fakad, e kozmikus csatornán keresztül a Földanya ideg-áramaira, a Föld történéseire és a kollektív emberi Tudatra hat vissza! E pont, amennyiben néhány egyébirányú követelménynek is megfelel, csupán egyfajta épitményt viselhet el: e pont az atlantiszi időkben a szent kőkörök (stone-henge-ek), fajunk esetében pedig a katedrálisok főoltárainak helyei!

Nézzük hat, miről is van szó!

A Föld kiemelt fontosságú akupunktúráns pontjait meghatározó, nagy intenzitású föld-idegáramok kereszteződésének lényege

A Szent György-vonalak alkotta kereszteződés középpontja tehát az a mindössze talpalatnyi hely, ahol nem földi létsíkhöz tartozó történésék is zajlanak, s amelyet minden beavatott ősünk igen nagy tisztelettel igyekezett megjelölni - avagy elrejtteni! Mert amíg a LEJ-vonalakat a hegyvidékeken őskövek, pogánykövek, templomok, ingókövek jelzik, az alföldeken pedig ugyanez a szerepe a kurgánoknak, földhalmoknak és szintűgy a templomoknak, addig a Földanya eme kiemelt fontosságú akupunktúráns pontját manapig csak katedrális jelölhetné — avagy semmi! S itt most ezúttal a Semmi-re térjünk ki:

Nem valószínű, hogy ami a lelkes kutatók és amatőrök, lázasan keresve és kutatva megtalálnak, az a rendkívül nagyszámú csomópont közül éppen ez a picinyke alapterületű kozmikus csatorna lesz, de öntelti és elbizakodotti embernek még a keresést sem, ajánlanám!

Jómagam a közeli és távoli jövőben egyetlen ilyen — nem kiemelt fontosságú — kereszteződési pontot leszek hajlandó megnevezni, illetve az éreklődő kutatók rendelkezésére bocsájtani, hogy ezzel is esélyt adjak a tudományos világnak e csoda megfelfedezéséhez. Ennél többre szűkség nincsen, s ez talán még ahhoz is elegendő lehet, hogy megszünjön végre az öserdők irtása, a szénhidrogénkincs eltűzése és az atomerőművek iránti igény. A többi ugyanis már csak a tudomány szakemberein múlik.

A Szent György-vonalak legkisebjei

A Föld-idegáramok legkisebjei azok a megközelítőleg 3-5 kilométernyi élhosszúságú hálórendszerek, melyekből az első vizsgálataink szerint háromféle tájolású is akad. E mini-Szent György-hálók valószínűleg más, néhány sor tíz, vagy néhány sor száz kilométeres élhosszúságú Föld-idegáramok elsődleges interfenciái. E hálórendszerek ingersáviái különálló és önálló rendszerek, melyek azonban pontosan beleillenek az eddig felvázolt képbe. Ezek egyike — nem a legkövetkezetesebb becsléssel — É-D-i tájolású, míg a másik az É-i irányú kb. É-Ny-i 57 fokot, a harmadik pedig kb. É-K-i 50 fokot zár be. (A megadott irányok csak tájékoztató jellegűek!)

S mégis; ezek a „mini-hálók” az igazi Szent György-hálók, mert az ingőkövek és a jól megépített templomok jelentős része, az e hálórendszereket előjelző LEJ-vonalak valamelyikén található, illetve a templomok főoltára ezek kíséretű LEJ-vonalainak keresztződési pontjában áll! S tekintettel arra, hogy ezek a leggyakoribbak, az atlantiszi kor ránk hagyott jelöléseiből adódik, hogy a pogányköveket, s a hegyek csúcsait világszerte jobbára e rendszerek előjelző LEJ-vonalaira építették, helyezték, hordták rá, s olykor az állóvizek partvonalait e vonalakhoz igazították.

Gerjesztelt csomópontok

E rendszert alapul véve, s a hozzánk képest már igen nagy méretű — többször tíz, vagy többször száz kilométernyi élhosszúságú — Szent György hálókat is beleszámítva, egy száz kilométernyi élhosszúságú, vagyis bármely tesztölges térképen bejelölt 10 000 négyzetkilométernyi átlagos területen ELVILEG mintegy:

- 150 Szent György-vonal,
- 22 500 kiemelt fontosságú Föld akupunktúrás pont,
- 300 LEJ-vonal,
- 100 000 db templom építésére alkalmas keresztződési pont,
- 20 db Szent György-hálók által alkotott egyidejű és nagypontosságú közös csomópont található. (A felsorolt számok csupán tájékoztató jellegűek!)

E sorok előtt kiemeltem, hogy ezek ELVILEG számításba vehetőek, geometriai kiadónak, de a valóságban is igen jól érzékelhető vonulatok, vonalak, rendszerek és csomópontok! *Az imént említett csomópontokat* azonban (vagyis a Szent György-hálók, LEJ-vonalak és Szent György-hálók alkotia egyidejű és nagypontosságú keresztződési pontokat) *az teszi kiemelt fontosságúvá, ha e csomópontokon keresztül, pontosan az ingersávok irányában*

felvált egymásra merőleges, föld alatti vízér-keresztződés is áthatol! Vagyis ha e csomópont Föld-idegáram-rendszertét vízér-keresztződés radiestézisai segítségével is erősíti, szuperponálja, gerjeszti, transzformálja (kinck ahogyan hatzik), akkor e pont ezáltal kiemelt fontosságúvá válik!

Annak valószínűsége, hogy egy ilyen talpatalnyi helyen, éppen a rendszer irányába folyó, illetve még ráadásaképpen arra merőleges vízerek is keresztzések egymást, igen csekély. Legfeljebb, ha minden száz keresztződési pont közül egynél valósulhatna meg. Könnyen lehetséges azonban, hogy ez a valószínűség minden ezer keresztződési pont közül csupán egyre vonatkozzat-ható.

Maradva a száz az egyhez arányú, a példánkban említett százszor száz kilométernyi, vagyis tízezzer négyzetkilométernyi területen körülből a következő számsor alakul ki:

- A 22 500 kiemelt fontosságú Föld akupunktúrás pontból a továbbiakban mindössze 225-nek lesz kiemelt fontosságú szerepe.

- Abból a 100 000 db LEJ-vonal-keresztződésből, melyre elvileg templomot szabadna építeni, valójában csupán 1000 olyan LEJ-vonal-keresztződés található, amelyek lehetővé fogják tenni, hogy az ide épített templomokba a hívek következetesen, nagy kedvvel és megfelelő alázattal járjanak, s egyúttal lelki nyugalmat is találjanak.

S ezen a hatalmas területen csupán legfeljebb egy olyan nagypontosságú Szent György - idegáram többszörös keresztződés akad majd — avagy egyetlenegy sem —, melyre az atlantiszi időkben stonehenge, történelmünk „hajnalán” pedig katedrális, székesegyház, bazilika kerülhetett!

Notre-dame-vonalak, vagy Mária-vonalak

Amikor a Vörös-kővár területén lévő, kiemelt fontosságú Föld-idegáram talpatalnyi kozmikus információs csatornájába először beálltam, a földi létsík valamennyi közeli és távoli zaja úgy hatolt el tudatomig, mint valami tölem teljesen idegen és igen-igen távoli dimenzió történése; melyekhez semmi közöm nincsen. Amikor azonban a pillszentiváni centrumba beálltam, roppant energikus melegéret hatolt keresztül nyomban a testemen, s lebegni éreztem magam szűkre szabott világom felett. Mihelyt azonban másodjára is ide szerettem volna állni, már a gondolat megfogalmazódásának pillanatában hasító fájdalom nyilatalt a szívem tájára. S mivel e centrumba ismét beálltam, egymást követően kétszer, majd négyszer ismételve rávezetett arra, hogy e hely számomra immár tabu legyen! Miután ily módon sürgősen otthagytam e kozmikus csatornát, a belémhatolt s engem vizsgáló ismeretlen energia fél óra leforgása alatt, kilenc hullámban távozott belőlem. Ennek az ismeretlen energiának a fogadására, testemben érzett hullámmásására, valamint a távozását

kísérő érzésekre nincsenek szavak! Egyetlen, igen primitív hasonlat világit-hatja meg ezt az érzést; amikor egy sókincsekkel még alig rendelkező gyermek azt mondja valamire, hogy valahogyan olyan „JÓ”...

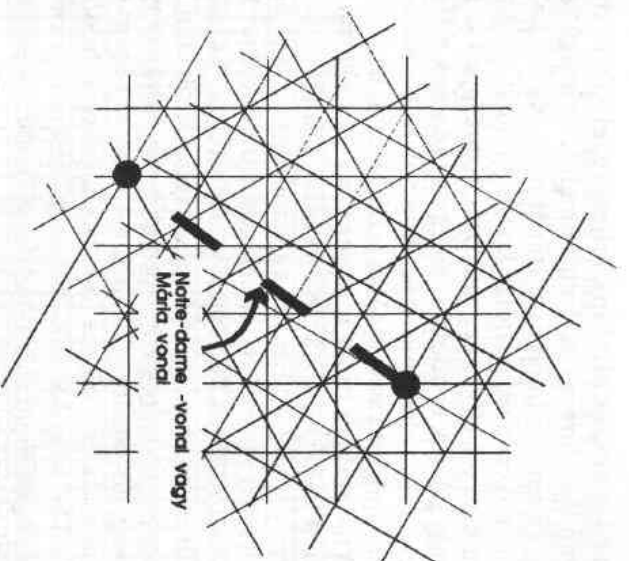
Amint arról már szót ejtettünk, a Föld-idegáramok, a Földanya testét behálózó, négyzetrács alapú, téthálós szerkezetű földszugárzások bonyolult rendszeréből állanak. E rendszerben a többszáz kilométeres élhosszúságú bonyolult néhány kilométeres élhosszúságú téthálós szerkezetekig sokféle található, s e hálórendszerek sokszínűsége alkotja a Szent György-halók rendszerét. E halók a legkülönfélébb tájolásúak lehetnek, ám ezekbe nem szabad belekevernünk az emberközeli méretű, irányítható földszugárzásokat! Jelen könyv Szent György-halóknak azokat a téthálós szerkezetű földszugárzásokat definiálja, amelyek az Ember által NEM BEFOLYÁSOLHATÓ rendszert alkotnak!

E halók sokaságának a *kereszteződési pontjai* mindazok a Föld-akupunktúrák pontok, melyeket észlelős emberi tevékenységünkkel bolygat-nunk fellelhetőleg nem lenne szabad!

Amennyiben e Szent György-halók legkülönfélébb égtájiirányokba haladó ingerásviai, látszólag véletlenszerűen olyanformán találkoznak, hogy egyetlen csomópontban több ilyen hálórendszer fő vonalai éppen összefutnak és talpalatnyi helyen, közös kereszteződési pontok, s e csomóponton két, föld mélyén folyó vízér (valamelyik négyzetrács tájolását tartva) egymásra merőleges radieszteziái rezgést alkot, akkor egy olyan, igen jelentős, kozmikus értékű, kiemelt fontosságú kereszteződési pont alakul ki, amelyről a GER-JESZTETT CSOMÓPONT című fejezet kifejtése szól.

A műszaki életben sem szükséges túlzottan bizonygatni, hogy ez nem véletlen. Az, hogy a legkülönfélébb égtájiirányú, méretű, intenzitású, szélességű négyzetrácsok valahol közös csomópontot is alkotnak, nem véletlenszerű, hanem törvényszerű! Ám a Föld-idegáramokkal, azaz a Szent György-halókkal kapcsolatban ugyanezek a kereszteződési pontok túllépnek a geometria gyönyörű szabályszerűségén, s olyan Föld-idegáram akupunktúrák pontokat alkotnak, melyek fontossága kozmikus méretekkel mérve sokkal igazabb, mint amilyen igaz a mi technokrata, emberi mértékünk.

Ahhoz sem kell műszaki előképzettség, hogy valaki ráérezzen: az ilyen, igen-igen fontos csomópontok, amennyiben térképre rajzoljuk őket, egy-egyenes vonallal egymással összeköthetők. Jóllehet, a valóságban két ilyen igen fontos Föld-akupunktúrák pont között, az általunk térképre rajzolt nyíl-egyenes vonal mentén semmiféle mérhető ingerásv, földszugárzás, vagy materiális kapcsolat nincs, e pontok egymással a fizikai létsíkban éppúgy összeköthetők, mint ahogyan összeköthetők a térképre felrajzolva is. (16. ábra)

16. ábra

E kapcsolat tehát (a 16. ábra szaggatott vonala) tökéletesen elvi, a valóságban nem mérhető, a földi létsíkon, s a terepen járva pedig tökéletesen misztikus! E vonal a Mária-vonal, melyet nyugodt lélekkel nevezhetünk Misszonyunk-vonalnak, avagy Notre-dame-vonalnak is, amiképpen ezek az elnevezések valójában el is terjedtek.

A Mária-vonal tehát olyan — nem evilági rendszer, mely a valóságban nem található meg, tökéletesen misztikus, s amelyet a valóságban csak úgy kaphatunk meg, ha két kiemelt fontosságú (egyébként pedig rendkívül ritkán előforduló) gerjesztett, Föld-akupunktúrák pontot egymással elviekben, egyenes vonallal összekötünk. A Mária-vonal tehát a kiemelt fontosságú stonheenge-eket és a katedrálisokat egymással a térképen elvileg összekötő nyíl-egyenes vonallal! A Mária-vonal, vagy Notre-dame-vonal emberi léptékkel nem érkekelhető távolságokba hatol, térképen rajzolatokat és jól értelmezhető geometriai ábrákat adhat ki, ezen túlmenően pedig olyan rendszert alkot, mely a továbbiakban nem az ember számára rendelkezett. Fontos tudni, hogy míg a Szent György-vonalak és LEJ-vonalak helye állandó, addig a Mária-vonalak helye és iránya korszakonként változó!

Csomópontokat a Mária-vonalak is alkothatnak, e csomópontok azonban jóval túlmutatnak a geometrián és a materián, e rendszer tehát általunk nem is vizsgálható! A Mária-vonalak is alkothatnak kiemelt fontosságú kereszteződési pontokat, s e kereszteződési pontok azokat a kozmikus csatornákat határozzák meg, ahol a Magasabbrendű Tudat, a Felsőbb Hierarchia behatolhat az

Anyagba. Ez utóbbi rendszer általunk teljességgel kiismerhetetlen, s ez helyénvaló is. Hiszen ilyenformán az ilyen kiemelt fontosságú keresztelődési pontokat, amelyek az emberi fajjal és történelmi szituációkkal egyetemben folyamatosan és dinamikusan változtatják koordinátáikat, még a szeretet és a gonoszság erői sem képesek előre meghatározni. S miképpen az egyedi, gyártó emberek nagatív vagy pozitív gondolatai mozgathatják a Hartmann-háló rendszerét — amely nagy valószínűséggel valamelyik kozmológiai rendszer sokadik interferenciájaként funkcionálva a Lélek eszköze —, olyanképpen mozgathatja a kollektív emberi tudat a történelem vad viharain keresztül a nagyfontosságú Szent György-háló keresztelődési pontjait, s azok lehetséges mozgásával a Mária-vonalakat. Ezeket a kiemelt fontosságú keresztelődési pontokat a Szent György-vonalak lehetséges csomópontjait közül emberi korszakokonként — mint előre kiszámíthatatlan tényezők —, a geológiai elmozdulások, földrengések és egyéb hegyesszögű erők által folyamatosan változó, föld mélyén folyó vizek elhelyezkedési és folyásirányai oly módon jelölik ki, hogy egy-egy többszörös (minimum hatszoros) Szent György-vonal keresztelődési pont alatt, merőleges folyásiránnyal rendeződő kettős vízér keresztelődés alakul ki, hogy kiemelt keresztelődési ponttá emelje, s ezáltal szentesítse azt. A Föld szellemi lényé ily módon rendezi saját „sorait”, s próbál hatást gyakorolni az emberi fajra.

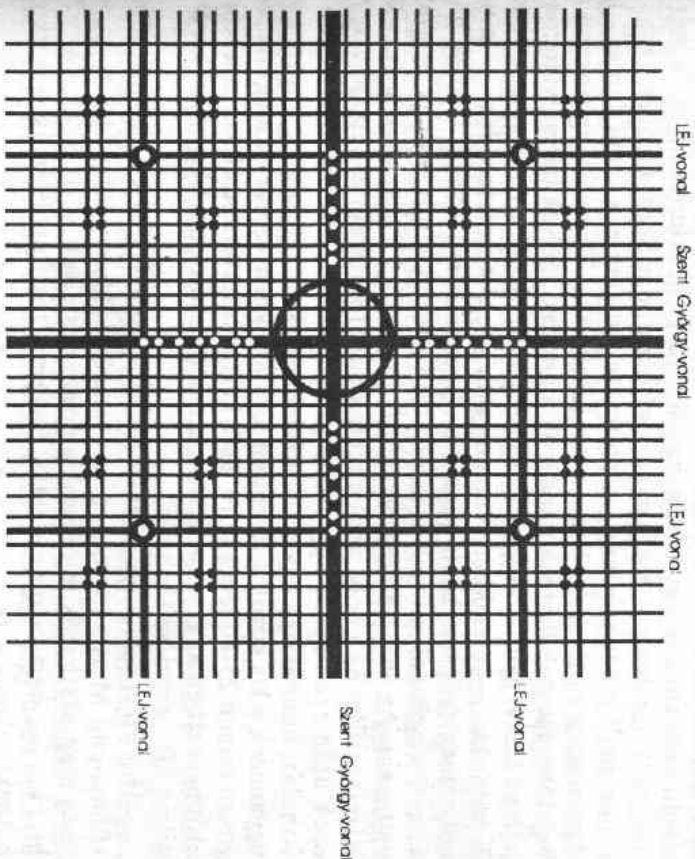
Am a Mária-vonalak átrendeződésének felsőbb dimenzionális, azaz kozmikus okai is lehetnek, ez pedig oly módon nyilvánulhat meg, hogy egy-egy Szent György-vonal koordinátái (pl. tájolása vagy helye) az egész Rendszerben megváltoznak, s ily módon valamennyi kiemelt fontosságú keresztelődési pont egyidejűleg átrendeződik a Földön. Ilyen jelentős hatások különösképpen evolúciós fordulópontokat jelző változások előtt várhatóak, melyekben fajunk még nem bővelkedik, de melyre azért lehet példákat találni.

Ezáltal érvényesül az „ami fent, az lent” s az „amilyen a kicsi, olyan a nagy” elve, s ezen elvnek megfelelően korszakról korszakra változnak és tájolódnak az általunk szerencsére fel sem mérhető és be nem azonosítható Rendszer koordinátái, mindig következetes precizitással, de senki által meg nem fejthetően kijelölve azt a helyet, ahol a Krisztusi Szeretet-impulzusnak a meghatározott időben, a Matériát megérintve egy-egy anyaoälbën testet kell öltetnie.

Amint arról ezidáig szó esett, e rendszerek jobbára nem ránk tartoznak! Mégis, fajunk előbbre lépése érdekében, az elkövetkezendő idökben fontossá válhat, hogy e sokszínű energiáféleség közül, anélkül, hogy a Földanya kozmikus idegárambaiba különösebben beleavatkoznánk, meghatározzuk a számunkra tisztelettel elérhető és megcsapolható energianyerő helyeket, valamint az egészségünket pozitívan befolyásoló keresztelődési pontokat.

Aggályaim ugyan vannak, ugyanakkor tudom azt, hogy lehetőséget kell biztosítanom a tudomány számára az előrelépéshez. Hiszen gondoljunk csak bele: a Föld-anya attól is szenved, hogy kiraboljuk a bányákat, felszívjuk a

köölajat (hogy elégethessük), szennyezzük a vizeket és a levegőt, s az élőlényeket öljve, halál-információval árasztjuk el bolygónk éteri és asztrális testét. Ezenlőre, e fejezet keretein belül, elviekben nyilvánosságra hozom mindazokat a lehetséges keresztelődési pontokat, melyek kiváltképpen hatással lehetnek az élő szervezetre, GAYA, vagyis Földanya idegáram-rendszerét azonban jelentősen még nem érintik. (17. ábra)

17. ábra

A 17-es ábrán berajzolt minden egyes interferenciavonal keresztződési pontjában más és más jellegű — szellemi — rezgések hatnak. Fontos tudnunk, hogy az általunk e könyvben megismert valamennyi vonalnak és interferenciavonalnak, ingersávnak és Föld-idegáramnak - amennyiben egyenként lebontva vizsgáljuk őket -, tökéletesen hasonló interferenciavonalai léteznek, s ha tovább vizsgáljuk a földszűrő-rendszert, a „legutolsónak” ítélt, s leggyengébb interferenciavonalnak is megtalálhatjuk mind a 10 saját „legfőbb” interferenciáját, s ezeknek is, egyenként legalább 10-10 interferenciavonala mérhető!

A 17-es ábrán — mely mint centrumot, egy Szent György-háló keresztződési pontot határoz meg —, ezáltal tekintsünk el a „centrumtól”, hiszen ez a pont nem az Ember számára van fenntartva! Ehelyett, ugyanezen az ábrán bejelölve megtalálhatók mindazok a pontok, melyek bármelyike más és más jellegű szervi gyulladáások megszüntetésére, illetve enyhítésére használható. E pontokat, — elviekben minden egyes vonal-keresztződést — mindennütt a helyszínen érdemes kijelölni, hiszen (szerencsére) a Szent György-hálók főbb interferenciáinak mérete és intenzitása a terep adottságainak megfelelően is változhat. Az ábrán a megvasztított vonalak a LEJ-vonalak, a négy kis körrel jelzett terület az a hely, ahol a templomok főoltárainak kell állniuk. Ha pedig ezek után ezen ábrát úgy próbáljuk szemlélni, mintha nem Szent György-vonalat, hanem egy egyszerű LEJ-vonal-keresztződést ábrázolna, akkor ugyanezek a kis körök a templom főoltára környezetében megtalálható, átlagosan onnan 25-40 lépésnyire lévő, kettős interferenciák keresztződései. Ez utóbbi esetben az értelmezésünk szerint a centrum a LEJ-vonal keresztződésében álló templom főoltára.

Hát ezért szeretnek az emberek templomba járni, s önmagukon ily módon könnyíteni! Mert a jól megépített templomokban a főhajó közepén, vonalszerűen megtalálhatók mindazok a pontok, melyek — az oltár elé vezérelve a híveket —, nem csupán a lelki, hanem a testi problémákra is gyógyítólag hatnak!

Áttekintés az eddigiekről

Röviden megismételve a tényeket:

Az ősidők óta jól megépített templomok a LEJ-vonalakon állanak, mégpedig olyanformán, hogy a főoltár éppen két LEJ-vonal merőleges keresztződési pontját jelzi.

A LEJ-vonalak annak jelölésére hivatottak, hogy a környéken valami nagyon fontos, de korántsem ránk tartozó zóna halad át. E zóna a Földanya Föld-idegárama, melyet Szent György-vonalnak neveztünk el. A Szent György-vonal többféle tájolású, égtájtányú, intenzitású és élhosszúságú négyzethálót alkot, s e rendszer hasonló Föld-idegáramokból tevődik össze.

Ahol a Szent György-vonalak más és más égtájtányú térhálós szerkezetű szűrőszálai a földfelszínen, ugyanazon helyen, többszörös geometriai keresztződési pontot alkotnak (ehhez legkevesebb 6 Szent György-vonal keresztződése szükséges), ott egy nem mérhető, misztikus rendszer alakul ki.

E misztikus rendszer a Mária-vonalak rendszere, mely létrejöttének alapfeltétele, hogy e kiemelt fontosságú csomópontban két egymásra merőleges, (s valamelyik Szent György-háló irányába futó) föld alatti vízér is keresztvezze egymást. S ha két ilyen csomópont létrejön, mindegy, hogy hol, mely égtájakon és egymástól milyen messzeségben, e két pont között elvileg meghúzható a Mária-vonal, Miasszonyunk-vonal, vagy közismertebben: Notre-dame-vonal. A Szent György-vonalakat és a Mária-vonalakat minden korban csak a beavatottak ismerhették, s e rendszeralkotó csomópontokba kerültek minden korban a legjelentősebb létesítmények.

Ránk, emberekre e földi életben több nem tartozik, hiszen amiképpen az elején is említettem; bár a befolyásolhatatlan földszűrőszálak ily módon és elvileg az Ember által megismerhetők, e rendszerek csomópontjait — ha véletlenszerűen rájövünk is arra, hogy ezek hol találhatóak —, kiváltképpen tisztelnünk kell!

Kozmikus csatornák

A Szent György-vonalak kiemelt fontosságú keresztződési pontjait — ahol tehát egy pontban legalább hat Szent György-vonal metszi egymást és két egymásra merőleges vízér rezgése találkozik —, misztifikálnom szükséges, s jobbára erről fog szólni e két fejezet.

Az e keresztződések középpontjában lévő, kis keresztmetszetű kozmikus csatornák, nem evilági erőhatásokban bővelkednek. Egy ilyen kozmikus csatornához fizikus barátaimmal háromszor indultam el, s különféle okokból egyszer sem értünk oda. Egy számomra igen kedves lény, rossz időjárási viszonyok közepette arra készült, hogy beálljon e kozmikus csatornába: s aznap először kisütött a Nap. A kozmikus csatornák kiváltképpen a tiszta szemű, nyílt tekintetű, „egyenes” emberi jellemet kedvelik, aki egyáltalán nem ismeri a mások iránti gyűlöletet. S míg esetleg egy eldurvultabb, hétköznapi értékeket hajszoló ember e helyeken nem érezhetne semmit, ez a kifinomultabb lelkiületű emberfajta — e pontban megállva — a Szent György-vonalakon meghatározott irányokba közlekedő, villódzó, s általában kékes fény-formátumokat lát. Akik képesek szorosabb kapcsolatba lépni egy-egy ilyen kozmikus csatornával, azokat a Hartmann-háló és a vízerek sugárzása jó darabig elkerüli. Ez utóbbi jelenségnek úgy tűnik nem az az oka, hogy e kapcsolat létrejött, hanem *akkivel egyáltalán létrejöhet ilyen kapcsolat, mindazok már a kellő lelki békével felvérteződött, olyan földi inkarnációk, akikben sokat szenvedett és nagy tapasztalatokkal rendelkező lélek lakik.*

Amint arról már esett szó, ezek a kozmikus csatornákkal rendelkező, kiemelt fontosságú Föld-akupunktúrák pontok feltehetően azok a centrumok, amelyekhez az emberi fajnak feltehetően semmi köze sincsen. (Ne feledjük, hogy atlantiszi fajként is abba rokkant bele az emberi lélek — evolúció ide vagy oda —, hogy ezekkel az egyáltalán nem rá tartozó energiákkal csúfosan visszaél!) Mégis, valahol a Szent György-vonalak kiemelt fontosságú keresztződési pontjainak környezetében kell fellelnünk az e Rendszerhez tartozó másodlagos jelentőségű pontok közül mindazokat, amelyek a későbbiek folyamán az emberi faj rendelkezésére bocsájtunk, mint lehetséges energia-nyerő és gyógyító helyeket. *De mint ahogyan az ember bármilyen energiaterés lehetőség esetében az energiaterés gyújtópontját következtessen elkerülni* (nem piszkál bele atommaghasadás közben a nukleáris fűtőanyagba, nem költözik a kazán belsejébe, hogy jobban kihasználja a meleget, nem ül a vízrómúnak turbinalapáijaira, s nem ül a hőerőművek turbináit hajtó forró gőzbe), *hasonlóképpen kerüljünk és kerüljésként tiszteljünk szükségessé e két a Föld-idegáram centrumokat is!*

Ismételtén szükséges, hogy valószerűleg minden egyszerűbb Szent György-vonal legegyszerűbb merőleges keresztződése környékén fellelhetők lesznek azok a — későbbiek során energiaterésre büntetlenül felhasználható — pontok, amelyekkel majd kísérletezgethet a Tudomány, s éppen ezeket a helyeket hivatottak jelölni a régi, jól megépített "templomok! De a Jövő eme "tudománya" elvakult, vagy gátlástalan emberek kezébe NEM adható!

Megyek a „centrumba”?

Az imént vázolt ÉLŐ Rendszer a felsőbb lélsíkok, a szellemtudományok, a biológia és a fizika igényeit is messzemenőkéig kielégítheti. E Rendszer dinamikusan pulzál, s miközben centruma a maga szent és sérthetetlen méltóságában uralja a teret (ám ez részéről nem önkény, hanem szent köteletség), a Rendszer energiája az égitest-együttállásoknak megfelelően, a Föld Nap körüli pályasíkjának függvényében, időszakonként más és más Szent György-vonalak gerjedését készíti elő.

Van azonban egy számomra követhetetlen folyamat, amely már nem csak a csillagászáttal, hanem valamilyen formában az asztrológiával is összefügg attól függően, hogy az ősprincipiumok közül éppen melyik szellemi rezgés hat erre a kozmikus Rendszerre, a kiemelt fontosságú keresztződési pontok kozmikus csatornához hasonlóan energiáimpulzus hosszabb-rövidebb időtartamra, a Rendszer kevésbé jelentős, esetleg egyszerre több csomópontjába is átvándorlik. Ilyen esetekben a „szolgáltatást teljesítő” csomópontok felgerjednek, s a középpontjukban a legfőbb centrumhoz váltig hasonlatos, csupán más és más érzéseket kelthő „kozmosz csatornák” alakulnak ki, s válnak mérhetővé.

Hu ezek bármelyikére beteg áll, míg az egyik pontban esetleg iszonyú fájdalom nyíllal a fájó testrésztébe, a másik pontban szűnik a fájdalma, a negyedik pontból pedig esetleg egyáltalában ki sem hajlandó lépni. Nagy fájdalomakkal igencsak szenvedő betegek, más és más betegségekkel, más és más csomópontokba állva találtak enyhülést, s ez tán még attól sem függ, hogy kinek, avagy melyik betegségünclekre melyik csomópont a megfelelőbb — bár kétségtelenül ez lenne az egyszerűbb megoldás —, hanem itt talán még az is „beszámít”, hogy kinek milyen jellegű lelki problémák váltották ki a testi bajait, vagy hogy az illető melyik csillagkép alatt született.

Vagyis nem olyan egyszerű ez a megoldás, hogy valaki egyszerűen elhatározza: „Megyek a központba, gyógyulni!”

Betegségeket azonban nem csupán a kozmikus csatornákkal rendelkező pontok képesek megszüntetni, s fájdalmakat egyéb keresztződési pontok is enyhíthetnek, de a Rendszer gerjedési szisztematikája túlságosan bonyolult ahhoz, hogy egy-egy ilyen centrumban mondjuk a „vesepontot”, vagy a depressziót megszüntető „kiüresítő” pontot jóelőre és véglegesen bejelölhesünk.

Azt sajnos szintűgy nem vizsgálhattuk még, hogy ezekben a keresztződési pontokban miképpen áll be a fájdalom enyhülése avagy a gyógyulás, mint ahogyan azt sem tudhatjuk még, hogy akinek ezáltal enyhülnek a fájdalmai, vajon enélkül egyébként enyhültek volna-e? Ezen túlmenően pedig az is kérdés, hogy az ily módon elért „enyhülés” hosszabb távon — mint „kábitószert” — nem csupán elodázza-e a fájdalmakat, s egészen véletlenül a gyógyuláshoz nem azok a pontok járulnának-e hozzá jobban, amelyekbe behalva a beteg olyan fájdalmakat és nyilallásokat szenved el, hogy ezekből nyomban kiugrik, avagy görcsökbe rándulva kizuhan.

„Megyek a centrumba, gyógyulni!” — határozhatná el ismét mind, aki nagybeteg. De van ám itt még néhány sarkalatos probléma, amely az ilyen elhatározást megműsithatja:

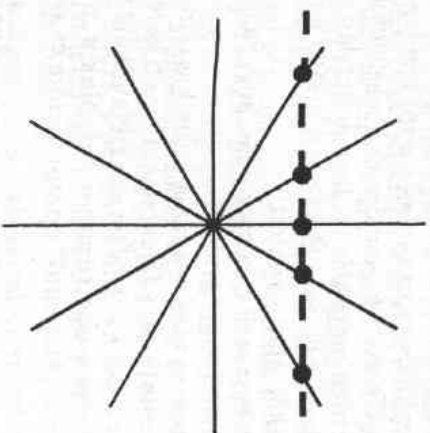
— Az első: ezek a pontok sehol nincsenek „bejelölve”, s aki ezeket egy Szent György-keresztződés környékén önmaga szerelné kimérni, olyan agyi idegi megterhelést vállal magára, hogy rövidesen „kifolyik az agya”!

— A második: a rendszer gerjedésével - mint ahogyan Kinában ezt ismerik és ki is használják -, az energiák szinte naponta átvándorhatnak más és más vonalakra és keresztződési pontokra.

— A harmadik: a csomópontok nagy-nagy száma!

A legegyszerűbb Szent György-vonalak keresztződése - amint már oly sokszor szóba került - a merőleges keresztződés, amely esetében a centrum környezetében 1088 csomópont található. Igen ám, de mi van akkor, ha valaki nek egy ilyen „egyszerű” csomópont esetleg nem felel meg? Nehogy azt higgye a Kedves Olvasó, hogy ezt én magam találtam ki: próbáljuk végigkövetni, hogy egy kiemelt fontosságú Szent György-vonalak alkotta keresztződésben hány csomópont alakul ki! Az ilyen keresztződési pontban a legkevésbé hat

Szent György-vonal keresztjezi egymást. Rajzoljuk le, hogy e hat fővonallal hány metszéspontot alkot az egyik vonal egyetlen, öt kíséző LEJ-vonalai (18. ábra)

18. ábra

Egyetlen LEJ-vonal tehát öt pontban metszi a hat fővonalat. Ebből következően ennek az egy rendszernek 33 vonala 33-szor 5 keresztződési pontot alkot, csak hát 6 rendszer van, ez pedig a legkevesebb 33-szor, 33-szor, 33-szor, 33-szor, 33-szor 33 keresztződési pontot jelent, s azon túlmenően, hogy kizárólag a legfőbb interferenciákat vettük figyelembe, még nincs benne a felsorolásban az, hogy e regiment vonal nem csupán az elsődlegesen létrejövő interferenciákat érinti és gerjesztheti fel! Nem vállalom, hogy pontos számértéket mondjak, hiszen ezek valóban csupán a legfőbb interferenciák csomópontjai. S figyelembe kéne venni azt is, hogy a durván fél négyzetkilométernyi területre koncentráció csomópontok sokasága között — mely szám bőven meghaladja a millió nagyságrendet — lesznek olyanok is, melyek keresztződései újra és újra, de e nagy számok esetén egyáltalán nem véletlenül, ugyanarra a geometriai kifejezésre, talpnyi területre fognak „koncentrálódni”. Márpedig ez a sokak számára valóban látható, dinamikusan lüktető, fényekben villódzó és feltétlenül ELO Rendszer, az ilyen többszörös keresztződési pontjaiban éppen olyan érzetekkel lepheti meg az embert, mintha valamiféle kozmikus csatornában állana.

Szinte már mulatságos, hogy „lám-lám, kaptunk egy kozmikus lehetőséget, s fejlődik is a tudományunk, de vajon mikor érhetünk ily módon a Természet csodáinak végére?”

Mos hát röviden, ilyen csodálatosan egyszerű módon védekezik (ellenünk) a Magasabrendű Tudat, nehogy tűzába esve fűrkesszük ki titkait. Mert tudvalevőleg a kamaszkorba lépett emberiség — bármilyen szeretetre méltó-

nak tűnjék is —, ön- és közveszélyes portléka! Akár a saját, tinédzser gyermekünk...

Természetesen ez utóbbi fejezet miatt egyáltalán nem szükséges e témakört egyetlen légyintéssel „berekeszteni”. Igen nagy eredmények ezek! De a többi munka a fizikusokon és az orvosokon múlik. S hogy legyen mégis valami lelkesítő e hirtelen támadt bizonytalanságban; amennyiben valamiféle „radlesztéziai alapelveket is figyelembe vevő” gyógyító centrum létesülhetne, akkor ennek céljaira elsődlegesen és leginkább megfelelne a pilisszentiváni erdőben — nem véletlenül — jelen lévő fallikus köszirt háromszáz méter sugarú környezete, de minden fakivágás és területrendezés nélkül! E köszirt leteje, nagy magasságban egy hatalmas ingókö található, s ennek környezetében néhány nagyobb szikla, kö és ingókö, melyek önmagukban mind-mind ilyen energianyerő helyek lehetnek. Ne higgyük azonban, hogy véletlen az, hogy a terület igen szigorúan védett természetvédelmi terület! Ide még belépni is feltehetően csak külön engedéllyel lehet majd. Jómagam célszerűnek tartanám egy olyan közösségi szanatórium létrehozását, ahonnan a betegek naponta sétálókúrákra indulhatnának erre a területre. Mert ezt a helyet — ugyanúgy mint a többi — az atlantiszi ember jelölte meg számunkra! Megdöbbenő a hely légekőre és az irdatlan köszirten több mint tízezer éve nyugvó hatalmas ingókö, mely olyan információzönt zúdított rám, amilyenre azóra sem találtam példát. Jómagam három éve szemeztettem vele távolabbról, mire megértett a helyzet a környezete fellértképezésére. E kö alakja, színe, mite megérett a nézett távlati képe, dőlésszöge, többféle irányt is megadó tájolása és az önmaga által mutatott irányok fantasztikus ismereteket jelentenek. De további információkat csak azok remélhetnek tőle, akik magányosan megállva, képesek a „kapcsolatot” teremteni e kövel.

Amennyiben valahol szellemtudományi iskola létesülhetne, erre a legmegfelelőbb helyszín a bakonyi „Káli-medence” lenne, de e helyeket addig is főképpen meditatív állapotban, egy-két napos böjttel egybekapcsolva, s főképpen: magányosan érdemes végigjárni.

A legfőbb szellemi centrumok egyike, az atlantiszi papság, tudomány és hatalom fellegvára a Kárpát-medencében a budai Vörös-kővár lehetett, ahol még a hajdani, erődítménnyel és ellenőrzési pontokkal jócskán megerősített Stonehenge mélybe nyúló sziklái helyel-közzel fellelhetők. Aki azonban ide indul, már nem remélhet meditatív nyugalmat, legfeljebb a dolgos hétköznapiokon a délelőti órákban, hiszen itt a Csend már réges régen a Múlté.

Természetszerűleg már azok a Szent György-vonal keresztelődések is igen jelentősek, ahol nem hat, hanem „csak” négy Szent György-vonal keresztelje egymást, vagy ahol hat, nyolc, tíz, tizenkét (!) Szent György-vonal is található, de ezek nem alkotnak egyetlen, szigorúan vett talpalatnyi keresztelődési pontot. Különösen ez utóbbi helyek roppant lényeges atmoszférával, valamint „háttérugárzással” jelzik a Föld-idegáramok milliányi helyi keresztelődési pontját, azonban e helyekről — lánoki vagy szellemtudományi támogatás nélkül — már képtelenség megállapítani azt, hogy két lehetőség közül melyik befolyásolja e helyek „atmoszféráját”. E két lehetőség egyike pedig az, hogy az illető hely igen nagy fontosságú lehetett az előző emberi korszakok valamelyikében, a másik lehetőség pedig az, hogy ez a hely igen nagy jelentőségre tehet szert az előző emberi korszakok valamelyikében.

Szigorúan vett értelemben ismerünk már a Kárpát-medencében négyes, hatos, tízes, tizenkettes Szent György-áramlat kvázi (majdnem)-keresztelődést, de olyan kiemelt fontosságú keresztelődési pontot alig sikerült találnunk, ahol e kiemelt fontosságú helyen hat Szent György-vonal és egy kettős, merőleges vízér-keresztelődés szentesítette egymást. Mégse higgye a Kedves Olvasó, hogy ezidáig becsaptuk, mert az eddigi során említett kultikus, szent, szellemi és gyógyító radieszteziái központok közötti több olyan is akad, amelyek esetében teljesen nyilvánvaló, hogy e Rendszerből az őt alkotó kettős vízérkeresztelődés és hat Szent György-vonal közül egy-két Szent György-vonal a közelmúltban hagyta ott a helyét, s „csúszott szét” a szentesített csomópontból (Erről szól a következő fejezet.) Az már csak természetes, hogy az ilyen — kismértékben módosult — területeken a környezet sajátos „atmoszférája” híven őrizi az előző szent hely emlékeit, s ha a hajdani hat helyett ma már esetleg csak öt, négy, vagy három Szent György-vonal alkotja is a jelenlegi és mára kiemelt fontosságúnak alig nevezhető keresztelődést, a környezeti fantasztikus vibrációja (a jelenlévő milliányi Föld-idegáram keresztelődési pont) miatt, a közelmúlt, vagy régmúlt eme szent csomópontjában, a kozmikus csatorna azért megmaradt!

Koordináta módszer a Rendszerben

Szentbékállai: sokszor két-két Szent György-vonal keresztelődés, nem túlságosan távol egymástól. Vörös-kővár: Szent György-vonal keresztelődés a legszentebb helytől két méternyire. Pilisszentiván: kultikus keresztelődés a kultikus keresztelődéstől négy méternyire. Aquincumi amfiteátrum: kisebb jelentőségű LEJ-vonal keresztelődés az amfiteátrum középpontjától négy mé-

ternyire... Azt hiszem, nem szükséges bizonygatnom, hogy ezek az aktuális pontok valaha egyetlen közös csomópontot alkottak, s egyetlen, közös vezetővonal várományosai és kivitelzői lehettek, azon túlmenően, hogy mára nem egyebek egy leűnt emberi korszak élő tanúinál. Ám az idő nagy úr! Az emberi faj korszakonként változó feladatai pedig mindig új és újabb célkitűzésekhez próbálnak igazodni, s ezen nagyfontosságú „igazodásban” a cél felé tekintenek az anyagok és őrdögök, koboldok és ufonauták, a szeretet és a gonoszság, s a testet nem öltött emberi lények seregei is.

A kiemelt fontosságú Föld-idegáram akupunktúras keresztelődéseinek ilyen jellegű eltolódásai arra utalnak, hogy feltehetően a Rendszer az atlantisi idők végén, illetve a bibliai idők kezdetén, kozmikus hatásra mozdulhatott el. Ennek időpontja ma már legfeljebb csak „történelmileg” határozható be, évszám meghatározására semmiképpen nem vállalkozom.

Feltehetőleg a Rendszer elmozdulása fantasztikus károkat okozott az atlantisi energiavételezésben és gondolkodásban, gyökerét vesztette váltott az egyszerű atlantisi ember, ugyanakkor stratégiai fontosságú energiáit vesztette a főpapság. Az akkori szellemi központok (pl. a magyar stonehenge) a legszentebb kozmikus csatorna eltűnésével illetve meggyengülésével egyidejűleg bárgyú csoportosulásokká válhattak, s a nép sem lelte istenét. Valószínűleg a stonehenge környékét az önmagával hasonlított, s akkoriban már a gonoszság oldalára pártolt főpapság önszántából hagyta el, de újabb szent hely keresésére és újabb stonehenge építésére már nem maradhatott idejük. Ezt a folyamatot megerősíteni látszik az a bizonyos másik tény, hogy ingóköveket ezidáig még véletlenül sem találtunk olyan helyeken, melyek azt sugallták volna, hogy a rendszer később, tehát már a történelmi időkben mászott el. Vagyis minden ma meglévő ingókö érdekes módon „jó helyen” van! Ez pedig ismételtén azt jelenti, hogy e katasztrófát követően stonehenge megépítésére már nem maradt idő, de arra még bőséggel kínálkozott lehetőség, hogy a Rendszer elmozdulását követően a köznép a részére megnevezett LEJ-vonal rendszert ismételtén bemérje, a rossz pozícióba került ingóköveket lebontsa, s az új energiavételezési és kultikus helyeket — önmagának — bejelölje. A Rendszer ilyen formában korrigálni tudták, de e kozmikus esemény feltehetően éteri és asztrális síkon is forradalmi változásokat okozott. Vagyis e változás valamiféle valóságos forradalomban kellett hogy megnyilvánuljon, a fizikai létsíkon is. Ez lehetett az az időintervallum, amely alatt leszámolt a „maradék” az Atlantisztról kimenekült, s e pillanatokban kozmikus energiányerő helyeiket veszített főpapsággal. S mielőtt a gonoszság újajára tévedt „kiválasztottak” ismételtén előkészíthették volna a megsemmisítő csapásokra alkalmas, félelmet keltő „szent” helyeket, már el is távolították őket az élőkoraitól. A Rendszer eltolódása miatt a legszentebb, SOHA MEG NEM NEVEZETT helyek fel nem derített tájakra vándoroltak, (s egy kultúra letűnése többé nem is igényelte e helyek ismeretét,) míg a köznép maradéka a saját, szűkebb környezetében, ismét megkezdhette — a Szent György - áramlatok

helyett — a rá bízott LEJ-vonalak beazonosításával, a Napisten imádásán.

A köznépnek több istene is volt, de ezek mindegyike a Napistennek volt alárendelve.

Az emberek (és istenek) által későbbiek során ismételtén bejelölt összes kultikus hely lehetővé tette, hogy a nagy népvándorlások korában egymást lerohanó törzsek, az ily módon elfoglalt szentélyekbe a saját isteneiket telepítsék. Ezáltal pedig a már homo sapiensre bízott Földgolyón, minden olyan templom „jó helyre” kerülhetett, melyet a többé-kevésbé tájékozott papság vezetett.

Nem szabad átsiklanunk ama tény felett, hogy az imént egy olyan korszak lezárásáról esett szó, melyet megelőzően Atlantisz földrésze már generációk-al azelőtt elpusztult — hullámsírbá temetve a gonoszság java részét —, s mely feltételezi, hogy az Atlantiszról Európába menekült atlantisz maradék már jócskán megvethette lábát a többi kontinensen. Berendezkedhettek istenek imádására, s azok közül, akiket ily módon a Szeretet erői a népük maradvékának vezetésére kiválasztottak, a többség ismét csak elajlasulhatott. Nem tudhatjuk, hogy a Vízözön miképpen érinthette ezt a bizonyos atlantisz maradvékot, de látnokok és szellemkutatók egyöntetű megállapítása szerint mindazok az atlantiszok, akik a homo sapiens kezdeti korszakában kiválasztottként a segítségükre voltak a Tudás morzsáinak átöröklésében, arról voltak felismerhetők, hogy hozzánk mintegy „leereszkedve”, bizonyos „felisíteni rangban”, velünk azonos, vagy közel azonos testmértékkel rendelkeztek, míg az atlantisz, rosszindulatúvá vált „maradék” a velünk szemben érzett gyűlöletével arányban, jócskán megnövelhette testmértékeit. (Hiszen minden nép gyermekmeséiben visszatérnek a rosszindulatú óriások!) A Krisztushierarchia, gondoskodva arról, hogy az elkövetkezendő gyökérfaj, a homo sapiens elérjedjék a Földön, az atlantisz segítőkiket és fajunk egyedét, személyre szabott EN-tudattal látta el, míg az atlantisz rosszindulatú „maradék” az EN-tudatot elveszítette. *E folyamat irányunkban igen lassan vált pozitívá, irányunkban pedig igen lassan lett határozottan negatív. Végül azt eredményezte, hogy az atlantisz gyökérfajnak ily módon bealkonyult, a Földön a homo sapiens vehette át az uralmat.* Egyetlen mondatot még a szeretetteljes atlantisz segítők és az első főpap-vezetők viszonyáról: a Kozmikus Tudás megértése céljából a vezető atlantiszok — tudásban hozzánk képest felistenek (!) —, kötelezték vezetőinket a szigorú vegetárius kosztrá! A jelenlegi emberi faj akkor kezdett eldurvulni, amikor kényszerből fászkotunk a húsfogyasztásra, s ezt ugyancsak kényszerből, megtették a vezetőink is, ennek megfelelően átírva később a Bibliát.

Hol, hogyan és miképpen győzte le Szent György a sárkányt?

Az isaszegi öreg-templom, mely kivilágitott, becses ékszerként ragyog a sötét éjszakákban, pirkadattól napestig szótlan méltósággal tekint arra a komcsédos lapályon terpeszkedő, óriáskígyó-szerű, szelfítta homokvonalalra, melynek csak a feje is kisebb hegyecskeket alkot. A templom melletti kálváriakomplexión vonul tova az a soha és sehol nem jelölt Föld-idegáram vonulat, mely pontosan az öreg-templommal farkasszemmel néző óriáskígyó fejét jelképező hegyecske csúcának tart, s a kálváriához hasonlóan, e látszólagos óriáskígyó fején lévő koronaként, Szent György-áram ismételt kereszteződést alkot. Akárcsak másutt, itt is tisztellel áldoztak mindazok emlékének, küzdelmének, s küzdelme előtt, akik megpróbálták — *önmagukban* — legyűrni a sárkányt, s ily módon elérhették az igen megtisztelő, Szent Györgynek nevezhető, magas beavatási fokozatot.

Szent György-pusztá, Szent György-vár, Szent György-hegy, Szent György-major... — tele van velük a vén Európa. Szent György nem egyetlen élő személy volt, s nem egyetlen-egyszer kellett megvívnia küzdelmét a sárkánnyal. Szent György éppen annyi létezhetne, ahány ember él a Földön, hiszen éppen annyi sárkány is létezik. Mert ahány ember él a földön, éppen annyi emberi szubjektumban tevékenykedik lázas igyekezettel Ahrimán és Lucifer, hogy lehetőség szerint önmagára formálja az Embert. Szent György, az atlantisz középső idői óta ismert beavatás eredményének dicsőséges végkieljele, a régi, atlantisz megtisztelő kifejezés latinostított változata, melyben ma is benne foglaltatik a lényeg: *Szent György mindazoknak az alázas seréget jelentette, akik képesek voltak hatalmas küzdelemmel legyőzni a föléljük torzysulót, bennük rejő sárkányt, Ahrimánt, azaz a gyomruk, érzéseik, érzékszerveik, vágyaik és igényeik uralmát, s Lucifert, a hideg és gögös emberi értelmet, hogy ily módon kinek-kinek a saját, önmagában élő sárkánya helyébe a legfontosabb tudati átváltozás, a Krisztus-impulzus léphessen. A belső harmónia megteremtése, s ezen önfeláldozó küzdelés értékének és komolyságának megfelelően, a jelöltek — akik e küzdelemre önmagukat jelölték ki —, több helyszínen is megvívhatták bensőséges küzdelmüket, s amennyiben ez sikerrel járt, Szent György eme lovagja köztiszteltben álló, megbecsült emberré vált. De amíg elérte ezt — hiszen csalásra és szélhámosásra semmitfele lehetősége nem adódott az önként vállalkozónak —, az akkori Európa-szerete közsímet, különféle szellemi iskolákban készíthetett fel ki-ki e feladatára. S míg a szentbékállí kötenger orákulumában képzelhetett tengeri szörnyek sziluettjei és árnyai között elmélkedhetett az önjelölt küzdőtárs, a pákozdi szellemi iskolában óriások által formált képzelhetbeli, kozmikus tájvonta el figyelmet a szürke hétköznapoktól, a Vörös-kővár stonehenge környezetében pedig remetebarlangok biztosították a harcára való felkészü-*

lést.

A vizsgázók mindig a Szent György hálók vonulatát jelző, s e vonulatokat kísérő LEJ-vonalakon felépített templomok, kőoltárok, pogánykövek fedezékéből, s beavatott papok kíséretében indultak küzdelemre, mely sokszor évekig is eltartott. Az a folyamat azonban, amikor egy-egy ilyen jelölt tanbi-zonytságot is tehetett arról, hogy kiérdemli a Szent György-fokozatot, viszonylag rövid idő alatt zajlott le. Ennek folyamatát bizzuk a képzeletre, de ha valakit közelebbről érdekelne, erre vonatkozó utalást hármelyik ősi misztériumban bőségesen találhat. A lényeges mozzanat az volt, hogy aki a végső küzdelemben, önmagában legyőzte Ahrimánt és Lucifert, az közvetlen kontaktusba léphetett a Felsőbb Hierarchiákkal, olvasni volt képes az akasha-kronikában, s mind a tizenkét steineri érzékszerve kitűnően kezdett működni. Vagyis öt próbaképpen négy napra kőkoporsóba lehetett zárni, élve el lehetett temetni, s ez neki meg nem ártott. Aki azonban éretlennek bizonyult a küzdelemben, azt bizony felfalta a sárkány, mert e megpróbáltatásokba vagy belehalt, vagy beleőrült a szerencsétlen. S éppen ez utóbbi az, amin kiűlés nősképpen el kellene gondolkodnunk: becsavágyból, előbbrejutásért, erkölcs vagy anyagi haszonzért e fokozatot elérni nem lehetett! S aki e fokozatot önmagában megvalósította, csak mélységesen ember- és életcentrikus, igen igen alázatos és szeretetteljes, önzést és hiúságokat nem ismerő ember lehetett.

E beavatás (azaz sárkány elleni harc) végső színhelye mellett mindig volt egy szentély, ahonnan az önjelöltet elindították, s ahol a diadalát követően fogadhaták. Ezért van az, hogy mindazokon a helyeken, ahol valamilyen formában Szent György emlékét éltei egy-egy elnevezés, templomi freskó vagy hagyomány, mindig található olyan templom, melynek alapjai réges-rég templomok romjain nyugszanak, s még ezen régesrég-i romok alatt is templomok romjai találhatóak. Hiszen ezek mindegyikének oltárköve vagy főoltár pontosan azon a helyen állott, ahol a Szent György-hálók Föld-idegáramai kísérő LEJ-vonalak egymással merőleges keresztelődéseket alkotnak, s ahó ráadásul képpen két egymásra merőleges föld alatt futó vízér is keresztelődött egymást.

Az ilyen, igen fontos beavatásokat mindig néma tisztelettel vegye ünnepség előzte meg, melynek során a helyi szellemi előjáró fohászkodott a illető sikeréért. Ezen ünnepségeken az a beavatott, aki a magasabb szellemi iskolákból volt jelen, rendszerint távolabbról figyelte az eseményeket. Általában annak a SOHA MEG NEM NEVEZETT pontnak a közelében helyezkedett el, melyet e könyv keretein belül, mint a Szent György hálók helyi keresztelődési pontját azonosítottuk be. S amikor csak szükségét érezte, anélkül, hogy ezt bárki észrevette volna, csak beállt e Szent György-háló keresztelődésében lévő kozmikus csatornába, s máris olyan telepátikus kapcsolatot alakíthatott ki a vezető szellemi centrumok beavatottjaival, mintha manapság képet is megjelenítő telefonbeszélgetést folytatna. E beavatottak a Szent

György-fokozaton jóval túl voltak, de ehhez — mai értelemben véve — igen hosszú utat kellett bejárniuk. Egyes ősi misztériumszövegekből kikövetkeztethető, hogy legalább 28 esztendei tanulás kellett ahhoz, hogy valakinek elnyúlják a gondolati energiával történő helyváltoztatás, energianyerés, építés vagy ronítás módzatait. Arról az emberi lényről pedig, aki felnőtt fejével egy huszonnyolc éves önfegyelmzésbe kezd, s ezt követően elér egy Szent György-beavatási fokozatot, első közelítésre minden egyéb elképzelhető, csak az nem, hogy a tudása jelenlegi morzsácskáit (!) rosszra fogja felhasználni. Mégis amint a későbbiek során látni fogjuk, ez lett az atlantiszi ember veszte; vagyis ezek a bizonyos tudás-morzsácskák, melyek felfogására az emberi agy egyáltalán képessé válhatott, öntelt, elbizakodott és rossz emberi fejekbe kerültek.

Ezek a beavatottak népük tanítómenterei voltak, őket egészen más fórumokon, az atlantiszi legfőbb szellemi iskolákban képezték ki. A Szent György-hálók keresztelődési pontjait, a SOHA MEG NEM NEVEZETT keresztelődési pontokat az atlantiszi középidők óta igen lassan kialakuló emberi ÉN-lelét kezdete óta, soha nem bocsájtották a köznép rendelkezésére, s feltételezetlenül az atlantiszi köznép e rendszerről ilyenformán nem is tudott.

A fontos keresztelődési pontokat a későbbiek során sem nevezték meg, sőt: az atlantiszi végső időket követően, amikor az Értelem, azaz az emberi EN-tudat a homo sapiens immár megfelelőbb testében élhetett tovább, s a lélek töretlen evolúciós fejlődése így módon folytatódhatott, (a homo sapiens lényegi, azaz szíri és asztrális fejlődésének érdekében), ezen ősi tudást a mai emberiség nagy tanítómenterei mesterségesen elhomályosították.

Ne higgyük azonban, hogy ezekre a napjainkban sok helyütt és sokféle meggyívánulási formában felszínre kerülő ősi tudásmorzsákra a mai emberiség esetleg már megérett. E tudásra azok érnek meg, akik vállalva a Szent György-fokozat beavatását, immár a saját testük templomában, önként, önzetlennel és mindenki ellenében nekifognak a bontásnak és az új templom építésének, önmagukban legyőzik Ahrimánt és Lucifert, vagyis a földi örömlöket, hiúságokat, gőgöt és magabiztosságot. Röviden tehát olyan emberré próbálnak válni, akit bár misztikusan mindig elfogadott minden emberi társadalom, neméltre szabottan azonban mindenki folyvást elítéli!

Ezért jelezte mindig vér és szenvedés ezt az utat, ezért lobogtak a napjvák, s ezért üldözték a sötét középkor óta a saját magukban a kozmikus szeretet templomát építgető ártatlan embereket, akiket régebben „szabadkőműveseknek” neveztek. S tegyük hozzá, a mágyiák, a gyűlölet érthető is, gyűlölet azért, mert az emberi társadalom mindig is gyűlölte a „masszágot” (hiszen ezért nem fogad el egy egyszerű vegetáriánus életrendet, s emiatt kövösködt ki önmagából folyvást a szeretet erőit), másrészt ezidáig még nem akadt olyan ország az emberi társadalom menetében, ahol a gonoszság erői ne éppen e „szabadkőművesség” fedezékében bújtak volna meg. Emiatt érthető a villási felekezetek azon irányú következetes megfontolása, hogy inkább

vesszen az a néhány önmagát építgető szerencsétlen, mintsem hogy az anya-szenteqyházak összességükben tévútra fussanak. Im már mosolyogva csupán annyit szeretnék megállapítani, hogy ettől tartaniuk két okból nem kell. Egyrészt, mert valamennyi, Földön botorkáló mai embernek, vallási felkezelet és hovatartozás milyenségétől függetlenül az *Új Szövetséget*, vagyis *köztünk járó Krisztusimpulzust egyénileg, Önmagában kell megtalálnia*. Másrészt, ezzel párhuzamosan igaz az, hogy a központosított vallások immaisenkit e folyamatban nem elégíthetnek ki, nem nyugtathatnak meg, nem vezethetnek egy bizonyos útkeresztződésnél előbbre, mert az *Evangelium nem csoportos foglalkozás, hanem személyre szabott feladat*.

Az Ozirisz-állapot, Turul-állapot, vagy Újszövetség

A beavatások legmagasabb és legmagasztosabb fokozata, melynek során az önként vállalkozó jelölt — igen kemény feltételekkel és követelményekkel járó számonkérések sorozatán megfelelve —, nem csupán tapasztalatokat és Tudást szerez, hanem a mindig jelen lévő Krisztus-impulzus részévé válva, maga is alkalmassá válik a Magasabbrendű Tudás továbbadására, és más földi jelentkezők beavatására. Ez a beavatás a Szellemi Hierarchiákkal kapcsolatos kihívások legmagasztosabb, ugyanakkor legveszedelmesebb lépcsőfoka, melynek során — Élet és Halál határmezsgyéjén hosszabb ideig tartózkodva — a jelöltnek meg kell tapasztalnia a szellemi és földi, ember-közeli létsíkok megannyi kapcsolatát, miközben minden gondolatát és szellemi tetteit a gonosszág Hierarchiájának legagyfűrtabb képviselői árgus szemekkel figyelik.

A feladat hasonlóképpen kezdődik, mint az alacsonyabb beavatási fokokon, de maga a beavatás procedúrája, szertartásai és az egész folyamata szentebb, felemelőbb és főképben: titkosabb. Ez a Tudást már nem plátozzák ki az utcán, erre nem toboroznak híveket, akik idáig eljutnak, azok a valamiféle belső kényszer hajlja, s ők mindannyian nagyon jól tudják, hogy az ő agyuk már egy ideje egészen másképpen működik, reagál és tervez, mint a többieké.

Ez a Tudás, mely rávilágít arra, hogy minden materiális vágy, minden földi siker és valamennyi kiküzdött eredmény törést kell, hogy szenvedjen. Az ember sorsa — míg e kényszeres tevékenységekkel fel nem hagy —, az öszövettségi örökös próbálkozás és örökös bukás. A Magasabbrendű Tudással kapcsolatos valamennyi tapasztalata a lélek templomának tudatos építését jelent, s azt az önkéntes vérdíjazatot (értsd: tudati átformálódást), mely bármiféle földi körülmények és viszonytalanságok közepette egyre emelkedettebb lelkiállapothoz, s a lélek szárnyalásához vezet (Újszövetség!).

E legmagasabb beavatás külföldönként egyedi és személyre szabott, de buktatókkal terhes, mert az ambíciózusan, jó szándékkal, de felkészületlenül

és megalapozatlan lelki erővel felébresztett szellemi dimenziók a nem megfelelő lelki rezdülőre igen élenken reagálva, az illető biztos bukását okozzák. Mert e tanulási folyamatra bőségesen áll rendelkezésünkre idő, hiszen e tanulási folyamat nem egyéb, mint a földi létsíkon való tartózkodásunk egyik záróvizsgálója, melyet előbb-utóbb minden embertársunknak el kell érnie. Idő van, ám e vizsgán csak a Tökéletes juthat tovább.

Krisztushierarchia, adeptusok, adeptus-királyok, Fehér Testvériség

Valójában semmit nem tudunk Róluk. Ők lehetnek azok, akik nagy szerepvel és odafigyeléssel irányítják az emberiség sorsát, uralkodnak az olykor hitünkkel összeegyeztethető „félistenek” rendjén, impulzusokat osztogatnak az önszántukból beavatásra várakozóknak, s befolyásuk alá tartoznak az emberközeli dimenziók fizikai létsík peremén élő szellemi lényei is. Körénk rendezik a mindenkori „valóságot”, idejében kiszűrve belőle a végzetesnek ítélt lehetségeket.

Valójában semmit nem tudunk róluk, s tán ez a szerencsénk. Mert ilyenformán bármiféle önfelkent „szabadkőműves” társaságról, Bibliával hadonászó szektáról, gögőt és gyűlöletet osztogató és szító „Fehér Testvériségről” (minden korban több ilyen, vagy ehhez hasonló terroriszervezet üti fel a fejét), azonnal és igen nagy biztonsággal megállapíthatjuk, hogy ezeket olyan szellemi lények vezérik, melyeknek a Szeretethez semmi köze sincsen, s közelebb áll hozzájuk az irigység, gyűlölet, hatalomvágy, heccvágy, erkölcsi és anyagi siker, ebből kifolyólag bármelyiküknek is teret engednénk, a nyílt terrorig egyikük sem lenne képes „megállj!-t” parancsolni önmagának.

Az igazi Hierarchia soha nem nevezi néven magát, rendkívül ritkán nyilatkozik meg, (akkor sem akarják előlt), soha nem lobogtat zászlót, nem toboroz híveket, nem vezényel, nem lázít, nem akar megtéríteni, nem fenyeget, nem avatkozik a „belügyeinkbe” és nem akarja megszabni az életrendünket. Az igazi Hierarchia leginkább csak várakozik. Arra vár, hogy egy-egy önművelőgyant megvettő szeretetet sugárzó emberlény előtti megnyilatkozhassék.

A Hierarchia a ránk ható szellemi lények tevékenységét figyelemmel kíséri, őket mégis ritkán befolyásolja. A köztünk élő gonosz emberek gondolatában olvas és cselekedeteit figyel, de őket csak nagyritkán állítja le. Mert az általuk felszínre kerülő gonosszágra — mint „leckere” —, az emberi fajnak nagy szüksége van, hiszen a fizikai létsík, azaz poláris világ nem lenne értelmezhető, ha a világozság mellől hiányozna a sötétség, s a „jó” mellől hiányozna a viszonyítási alapot mutató „rossz”.

A Hierarchia képviselői fizikai, emberi testtel rendelkeznek, de szívesebben tartózkodnak az általunk soha fel nem deríthető, legkedvesebb helyei-

ken, s inkább hagyják, hogy a szellemük szárryajlon szabadon közöttünk, mely nyelvi akadályokat és országhatárokat nem ismer.

E fejezet misztikum, mégis jelentősége van. Azért adtam közre, hogy ezen elgondolkodva mindenki elhatárolhassa magát az önfelkent prófétaiktól, a „kiválasztottak” egyre szaporodó hadaitól, a rangjelzés nélküli istenek rangjelzésekre vágyakozó földi „helytartóitól”, az aprószentektől, médiumoktól és mágnusoktól. Határozzuk el magunkat tőlük, s még a szolidabb szektáknak se „dőlünk be”, hogy ezzel is akadályozzuk a későbbi együgyűséget és terrort! Mert a „beavatás”, önmagunk felajánlása, s a Hierarchia hívása kizárólag személyre szabott feladat, nem pedig csoportfoglalkozás!

A Szent Grál legszentebb serlegei?

Ha valakinek üres a zsebe, könnyen határozhat úgy, hogy ma nem fog a Hyltonban vascorázni, egyelőre nem kéri el az autószalomon kiállított autósodát. S lemond arról is, hogy egy miniszterelnököknek és „vezéregyéniségeknek” kijáró, „hét nyelven beszélő” konzumnót táncoltasson mezelenül az asztala tetején, s ezt követően, csokoládéval leöntve, végignyalogassa annak testét egy tükrökkel kirakott szobában.

Ha valaki éltlen-szomjan boljong — habár az agya egyfolytában az evésen és iváson járhat —, eme önmegtartóztatás semmiféle akaratot nem követel részéről, hiszen nincs mit ennie és innia.

Ha valaki vegetárius családba születik, nem okoz neki különösebb megerőltetést, hogy undorral, vagy szánalommal tekintsen a hentesüzletekben lábuknál fogva felakasztott állati tetemekre. (Mi sem természetesebb, mint-hogy még a húsevők is megundorodnának, ha a hentesüzletben a húсок között egy döglött macska lógna, vagy amennyiben pl. az egyik sertés nem a lábánál, hanem a nyakánál fogva lenne felakasztva, s oldalvást kilógna a nyelvel! Vagyis a húst még a húsevők is csak olyanformán képesek „befogadni”, ha az valamiképpen már különbözők a természetben ismert — és szeretett — jószágoktól!)

Nem nehéz tehát sivatagban szomjazni, pusztá közepén éhezni, télen a szabadban fázni, s üres zsebbel a híd alatt aludni. Egy feladat Feladatát, vagyis szentté és személyre szabottá ázáltal válik, ha valaki bőségben próbál éhezni, nyakig vízben szomjazni, télen a szabadban izzadni, nyáron a napütésben fázni, s kényelemben élve aszkézist fogadni. S mint ahogyan a vallások is többre értékellik a nyájhoz képest az egyetlen elvesztett bárány megtalálását, algha kétséges, hogy az örökké ajátalos emberekhez képest szentebnel szentebb változás, ha például egy dohányzó, húsevő, narkós, alkoholistá változtat önérejéből, gyökeresen az életén.

Megalapozott hittel és megfelelő indítatással könnyű a „jó úton” járni.

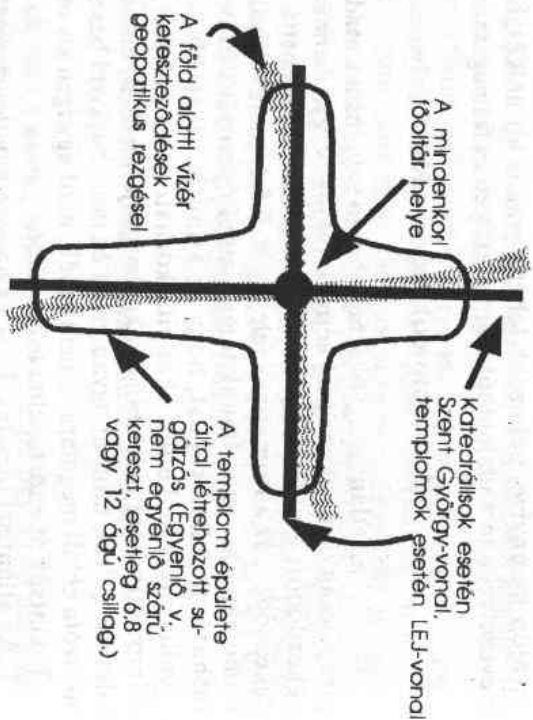
De vajon mennyivel nehezebb lehet ugyanez hit nélkül, bekötött szemmel, félrevezetve, a társadalomból számkivetetten és felmagasztaltatlanul?

A templomok ledegradálási folyamata

Mihelyt az atlantisi gyökérfaj a homo sapiensnek átadta a tudáscsírákat, útjára bocsájtvá ezzel az új faj képviselőit — vagyis bennünket —, nyomban megkezdődött e tudásmorzsák következetes visszaszorítása, de egyidejűleg megkezdődött az automatikus felejtés is. E folyamat lefolyásának megfelelően a homo sapiens, azaz fajunk temploméptésze is történelmi korszakokra bontható. S ahhoz képest, hogy az atlantisi legfőbb Beavatott még úgy tárgyaltathott, s ha kellett akár vitatkozhatott is a Felsőbb Hierarchia Krisztus-impulzusaként már abban a korban is jelen lévő, emberi fajokat vezető szellemiségeivel, mint ahogyan mi itt és most bárkivel beszélgetünk, ami nekünk azóta ebből megmaradt, nem egyéb, mint egy igen kis méretű nulla. Tekintsük át e történelmi folyamatot:

I. Az atlantisi utasításoknak és hagyományoknak megfelelően, a kizárólag beavatottak képzése és szellemi tevékenysége céljára fenntartott templomok, vagyis a stonehenge-ek utódai, főoltáiraikkal a Mária-vonalakra kerültek. Emlékezzünk: ezek olyan csomópontokat jelöltek ki főoltár gyaránál, melyeken belül talpalatnyi helyen, legalább hat Szent György-vonal keresztelési egyenest, s ugyanitt két egymásra merőleges, föld mélyén futó vízér radieszterizai sugárzása is található. A főoltár köré rendezett nagyméretű köoszlopok, csarnok, avagy monolit-együttes radieszterizai és akusztikai rezgése együttesen négy, hat, nyolc, vagy tizenkét ágú csillag alakzatot adott ki, melyet ugyan csak madártávlatból lehetett volna látni, de amely úgy segített a belső tér radieszterizai — kozmikus — alakításában, hogy lehetővé tegye a magasabb dimenziókkal történő szellemi kapcsolat maradéktalan kialakítását. Ezt rajzon nem érdemes ábrázolni, részint mert e „középpületek” igen ritkák, részint pedig azért, mert a rajza alapvetően ugyanolyannak bizonyulna, mint amilyen a következő eset rajza lesz.

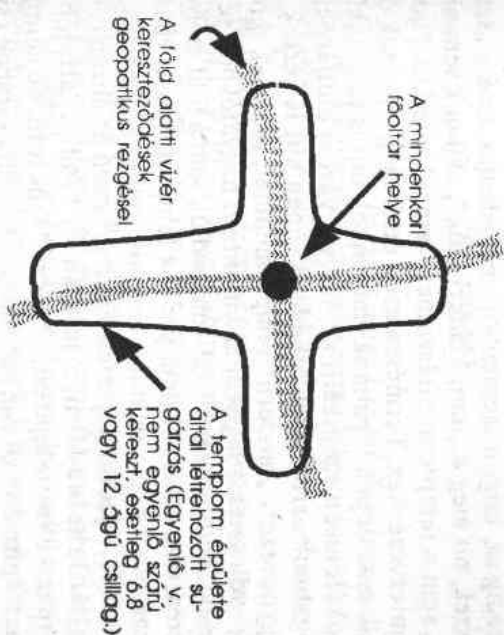
II. Ugyanitt és ugyanekkor az atlantisi köznép vallásos igényeinek kielégítése és az oktatás célját szolgáló templomok a LEJ-vonalak keresztelési pontjába épültek olyanformán, hogy a mindenkori oltárkö, főoltár vagy bálvány éppen a keresztelési pontba került. E LEJ-vonal keresztelési ponton mindig két, a LEJ-vonalak irányába tartó, egymásra merőleges, föld mélyén futó vízér radieszterizai rezgése keresztelték egymást, s a főoltár köré rendezett monolitlapok, kökörök, bálványkövek, vagy későbbi zárt főhajós épitmény akusztikai és radieszterizai rezgése olyan — madártávlatból tekintve — éppen feszület-szerű, vagy egyenlő szárú kereszt rajzolatát adták ki, mely a főoltár, vagy oltárkö körül a legkedvezőbbre alakítva a teret, lehetővé tette, hogy a hívek örömmel vegyes tisztelettel és nagy-nagy áhítattal végessék tevékenységüket. (19. ábra)

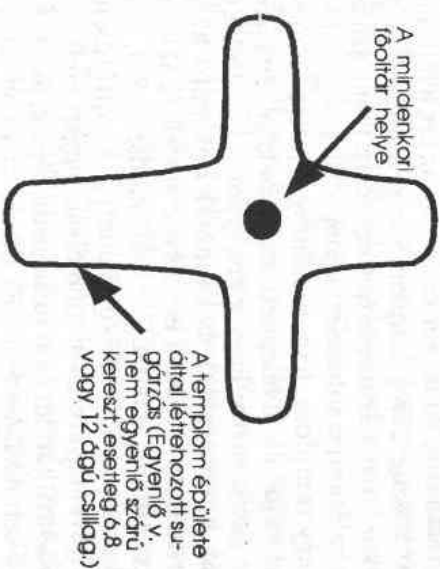
19. ábra

III. A Szent György hálókát és LEJ-vonal rendszert elfelejtve, a mindenkori „beavatottak”, akik valamicskét még őrizgettek az ősi Tudás lepergett homokszemcséiből, már képtelenek voltak a Föld-idegáramok rendszerében gondolkodni, azt immár meg nem fejlítették, mégis nagy igyekezettel próbálták a radiesztéziái rezgéseket a templomaikban létrehozni. Ennek az egyik módja volt, hogy az építendő templomot mindig valamely igen régi, elfeledett templom romjain igyekeztek felépíteni, de ha ilyen éppen nem adódott, megpróbálták legalább arra ügyelni, hogy a templom főoltára két, egymásra merőleges vízér-keresztződés radiesztéziái sugárzásába kerüljön, az épület pedig olyan akusztikai és radiesztéziái rezgéseket keltsen, amely madártávlatból feszületeknek, avagy egyenlő szárú keresztnek tűnik. (Ez vallási hovatartozás nélkül, bármiféle régebbi templomra igaz!) Ily módon a templom belsőjében olyan rezgések keletkeztek, melyek a híveket a lehetőségekhez képest legmegfelelőbb lelkiállapotba vezérelhették. (20. ábra)

IV. Az utóbbi 150-250 évben — sajnos — a templomépítészetünk kimerült abban, hogy a templom jól megtervezett épülete olyan akusztikai és radiesztéziái rezgéseket produkált, amely a híveket a egyáltalában a megfelelő lelkiállapotra ösztönözhetette. Nem volt tehát a főoltár alatti sem Szent György-áramlat keresztződés, sem LEJ-vonalak alkotta keresztződés, sem két egymásra merőleges vízér-keresztződés. (21. ábra) Madártávlatból azonban az ilyen templom épülete felett — radiesztéziái szemmel — a feszület, vagy az (építmény jellegétől függő) egyenlő szárú kereszt még látható volt.

20. ábra

21. ábra

V. Modern korunkban a templomépítészetünk ott folytatódott, ahol azt egy két generációval előbb az őseink abbahagyták: először a király jelölte ki az építendő templom helyét, majd a „főpap”, de mivel ők is csak annyit érthettek ehhez, mint a későbbi polgármesterek, tanácselnökök és párttitkárok, ebből következően a legfőbb irányelv az volt, hogy az új templom részéte olyan be nem épített, foghíjas telket találjanak, melyen a templom épülete „jól fog kinézni”. Korunkban ehhez hozzájárult két igen nagy csapás: az egyik

az, hogy a „jó helyen lévő” foghíjas telkek száma jelentősen lecsökken másik pedig az, hogy a „semhiből” megjelentek azok a „szakértők” és templomépítésszek, no meg a „templomtervezők”, akiknek semmi közük nincs sem a Híthez, sem a templomépítéshez, sem a kozmikus Tudáshoz, sem pedig a templomtervezéshez. Természetesen ettől még lehetnek ők igen jó szándékú emberek, csak éppen fogalmuk sincs arról, mit is vállaltak! Sebaj, tevékenységük tökéletesen szentesíti az, hogy a városi előljáróknak és a papoknak sincs fogalmuk arról, hogy tulajdonképpen mi is kérték. Természetesen ilyen, úgynevezett „modern” templomépület, melynek mindenütt „csodájárnak”, radieszteziailag sem az atlantisi hagyatékból, sem a Szent György-kereszteződésekből, sem a LEJ-vonalakból, sem a föld mélyén folyó merőleges vízér-kereszteződésekből, sem pedig a templomépület radieszteziái és akuitikai rezgéseiből nem tartalmaz semmit, ami az embereket odavonzaná. Erre tehát ábrái felrajzolni képtelenség, mert ezen az ábrán csupán csak egy igly nagy nullát lehetne látni. S miután ily módon, általában foghíjas, valahogy kihagyott telkekre telepített, „csodás” kinézetű, de semmi templomról nem tartalmazó építményről van szó, mely a Matéria sarában csúszkáló ember számára még így is „csodás”, igencsak ügyekeznie kell a mindenkori papnak, hogy a „hiveket” valami módon, önmagán felülemelkedve összefogja, hogy azok szívesen járjanak „templomba”, vagyis ebbe az épületbe. Mert az ilyen épületek fűthetők, festhetők, sohasem képes ugyanazt nyújtani, mint amire képes ösküi és az isaszegi „örög templom”, vagy a szántódpusztai kápolna.

Anélkül, hogy bármiféle összegezésre lenne szükség, a fentiekből bárnyomban beláthatja: sohasem valamely falu vagy város föteréte kellett volna kerülnön egy templom, hanem mindig a falu és a város házainak kell a jelmegépített és jó helyre telepített templom köré rendeződniük.

Egészen bizonyos, hogy a középkor legtöbb évszázadai ellenére, azon is túl, a templomok és kápolnák optimális helyének kijelölésére a emberek titokban továbbra is igénybe vették az akkora az egyház által megadott teljességgel elfogadhatatlan, „sátáni” módszereket, hogy az imádságok valaholban eljuthassanak a Kozmikus Tudatig. Az oltárok ily módon tökéletesen kijelölt helyével egyetemben több olyan megszentelt létesítményt is fellelhetünk amelyek bizonyíthatóan nem túlságosan régiek, mégis a legoptimálisabban telepítették őket. Az ilyen épületek titkon — és nyilvánvalóan papi segédlettel — történő kijelölését a történelem viharain keresztül a jó szándék vezérelte mégis egy példát mondanék az eluralkodó félelemre és nagyfokú bizonytalanságra. Meg-megtörő Hittel, de a Rendszer ismerete nélkül, a kiscelli kápolna és annak oltára a LEJ-vonal kereszteződés helyett a Szent György-háló közel 100 lépésnyire lévő, egymásra merőleges interferenciáira települt.

Idős néni jeleket kezdett be hozzani, hogy könnyező szemekkel nyújtsa át nekem egy gyönyörűen kidolgozott, nyakláncra fűzhető, patinás feszületet. Feszületen Jézus lábai egy koponyán nyugszanak, melynek csupán egyetlen magyarzata lehet: Ő az, aki legyőzte a halált.

E szimbolizmus annak az ősi jelképrendszernek része, melyet mi már majdnem nem érthetünk. Pedig a Magasabbrendű Tudat folyamatosan küldi felkérés üzeneteit, s egyre csak arra vár, hogy üzeneteire ismét éretté váljon az Ember.

Az atlantisi fejlődési korszakunkat követően a Szent György-vonalak elmasztak, az addig kiemelt fontosságúnak számító kereszteződési pontjaik az energiáikat és jelentőségüket veszítették, s ismeretlen és fel nem térképezett helyeken, új kiemelt fontosságú keresztezések és kozmikus csatornák jöttek létre, hogy az új történelmi szituációknak megfelelően alakulhasson a földanya és az Ember.

Vajon hol és miképpen kéne keresnünk a több száz ezer, több millió Szent György-háló kereszteződési pont között azt a néhányat, amelyek kiemelt fontosságúakká váltak, ki győznék ezt idővel és türelemmel, s annak tudatában, hogy a Jövőnek szülő ilyen irányú tevékenységünknek az emberek szemében semmiféle értéke, haszna vagy jelentősége nincs?

Nem kell keresnünk, mégpedig két okból:

Az egyik okról esett már szó, mely szerint a Jövőnek szülő és éppen alakuló, azaz napjainkban kiemelt fontosságúakká váló csomópontok, melyek az emberiséggel kapcsolatos legfontosabb jövőbeni eseményeknek színterét fogadják kijelölni (a Mária-vonalak kereszteződési pontját meghatározva), nem csak emberekre tartoznak, ezeket keresni tehát merőben felesleges. A másik ok pedig: a már bekevertelt történelmi események színterét — a következő jelentősebb változásokig a Magasabbrendű Tudat már meghatározta és megöröszte, s az e pontok geometriájához szükséges kiemelt fontosságú Szent György-vonal kereszteződési pontokat — helyettünk bejelölte! Csupán az ősi szimbolizmust kellene ismernünk és alkalmaznunk...

Lássunk egyetlen példát: vajon mi a valószínűsége annak, hogy az ilyen, nagy fontosságú Szent György-háló kereszteződési pontot az ember véletlenül érten, s a Rendszer ismerete nélkül valahol a világon fellelje? Ugye csak a kely? Hiszen az ilyen, átlagosan hatszoros kereszteződési pontok körülből 60 kilométerenként fordulnak elő, de közülük is csupán azok a megfelelőek, amelyek alatt két egymásra merőleges, s valamelyik hálórendszer irányába hirtő föld alatti vízér is keresztezi egymást. Ezek véletlenszerű fellelési valószínűsége tehát csekély, de azért előfordulhat...

No és mi a valószínűsége annak, hogy az ilyen, kiemelt fontosságú Szent György-háló kereszteződési pontot az ember véletlenszerűen nem csupán

felleli, hanem a Rendszer ismerete nélkül, azt maradandóan meg is jelöli. Hát ennek a valószínűsége az előbbieknél jóval kisebb, s az alig talpalatny helyel figyelembe véve, majdnem egyenlő a nullával...

Pedig van még ennél is ritkább, szebb, fantasztikusabb, magasabbra jutólés is, amely minden igényt kielégíti, mert a Magasabbrendű Tudat legkedveltebb „időöltése”, hogy ilyen szimbolizmust számunkra létrehozzon! S már csodálatos maga a tény, hogy Atlantisz után cirka 13 000 évvel, egy Vízöntő követően, s a huzatos agyú Ember tudta és akarata nélkül, a Szent György-rendszer 6-szoros keresztződési pontjában, egy Föld-akupunktúra pontban, amely alatti két egymásra merőleges föld alatti vízér keresztje egymást, egy kálvári-dombon éppen Jézus feszülete áll! A Magasabbrendű Tudat pedig csak mosolyog...

Ismétellen meg kell jegyezmem, hogy a kiemelt fontosságú Föld-akupunktúrák pontok viszonylag ritkán fordulnak elő, s nem csekély jelentőséggel bír, ha egy ilyen „véletlenszerűen” fellelt pontban éppen Jézus feszülete áll. És most következnek valami megrendítő információk: valahol, egy másik kálváriadombon a sok közül, a hat Szent György-háló keresztződési pontjában, s két felszín alatti folyó, egymásra merőleges vízér-keresztződés által szentesített helyen, ugyancsak Jézus feszülete áll! Teljesen elképzelhetetlen, hogy ezeket a helyeket Jézus halála óta, optimális földugárázások szempontjából, varázsvesszővel, a keresztény egyházak jelölték volna ki!

Ilyenformán üzen tehát a szimbólumok nyelvezetével a Magasabbrendű Tudat, hogy ami már jelölésre érdemes, az meg is legyen jelölve. Természetesen a szimbólumok nyelvezete ennél azért bonyolultabb, s ne higgye senki, hogy minden kálvárián ugyanezt fogja találni...

Valami egészen fantasztikus legújabb-kori véletlen, s írom ezt anna biztos tudatában, hogy véletlenek nem léteznek. S nehezen elképzelhető, hogy a világon túlzottan sok hasonló eset előfordulna! Ez az általunk és tudtunk nélkül megjelölt, s bárki szemében megszenelt hely tehát lüktetve él, mi közben folyvást önmaga gondoskodik arról, hogy e pontba ember a lábát ne lehessen, de hideglelős betonkaszárnya, panelház és magtár se létesíthessen ott! Ez pedig nem egyéb, mint a szimbolizmus és a Magasabbrendűség ötvözte, s iszlámpélda, amely ismét az eszmélő embernek szól!

S ha egy ilyen pont meg van jelölve, akkor meg van jelölve a többi is csupán rá kellene hangolódnunk arra a megoldásra, amely e szimbolizmus vezérlő, ez pedig maga a Szeretet...

Az atlantiszzi ember legfőbb problémája

Amint kiderült tehát, a *LEI-vonalakra épült a rengeteg templom, pogányok, bávkány, e vonalakra hordták a történelem előtti idők emberei*

megsücsösköt, s e vonalakon állnak az ingókövek is. Ugyanakkor az is kiderült, hogy az emberiség legszentebb helyei egy másik rendszeren, a Szent György-vonalakon találhatók. Ezt a nyilvánvaló kettősséget jómagam kizárólag egyféléképpen voltam képes feloldani, illetve magyarázni: a befolyásolható földugárázások (atlantiszzi eredetű) rendszerének eme kettős jelölése az atlantiszzi gyökérfaj meg hasonlottságára utal! Egészen röviden: már abban a korban is létezett egy „kiválasztott” réteg, akik önmaguk köré predestinálták az embereket és istenek többségét — és valószínűleg kényszerrel is alkalmazzák a „renitenskedőkkel” szemben —, s abban a korban is bőven akadnak szegény és nyomorult emberek, akik a hatalmasok kényének-kedvének kiszolgáltatva éltek életüket. Vagyis a világ abban az időben is a maihoz hasonló gondokat produkált.

Ne csodálkozzunk, hiszen e kettősség — a poláris világképeknek szintúgy megfelelt —, amíg ember él a Földön, nem kerülhető el!

Vagyis az atlantiszzi „átlagember” kizárólag a LEI-vonalak által számára kijelölt kultikus létesítményeket, szentélyeket használhatta, s e helyeket kezelhette szentként, míg a Szent György-vonalak alkotja keresztződési pontok kiemelt fontosságú Föld-akupunktúrák pontjait a beavatott réteg kizárólag ott fedte fel és ott használta a saját céljaira, ahol e Rendszer pontjait önmagukkal egyetemben — biztonságban tudhatták, s ahol e „kiválasztottak” hatalmas erődítmények, kőrörök és templomok fedezékében uralkodhattak hitükön és népiükön. Mert a Szent György-vonalak, vagyis a Föld-idegáramok e főverőerei hajdanában energiát, biztonságot, kozmikus és dimenzionális kapcsolatokat jelenthettek mindazok számára, akik éppen uralták ezt a Rendszert. Emiatl pedig már akkoriban is érdemes volt az átlagembereket „fértetjétkoztatni”!

S vajon ez a téma miért érint a szívünk legmélyén olyannyira érzékenyen bennünket? Korántsem azért, mert mi is „hasonló cipőben járunk”, hanem azért, mert hogy akkor is ugyanazokat a hibákat követtük el! Vagyis mi magunk voltunk az a bizonyos atlantiszzi ember, következőképpen: azóta sem jutottunk lelkileg sokkal előbbre!

Az evolúció igaz, csak hogy Darwin valamit elfelejtett: amit ő megfogalmazott, az a homo sapiens fizikai testének, vagyis földi járművének fejlődését bírta volt, sajnos azonban e rendszerből a Lélek evolúciós folyamatait kifejezte. Amikor ugyanis a homo sapiens még a fákon ugrált, akkor az emberi lélek — a maihoz váltig hasonlatos intelligenciával — egy másik földi járműben, a bennünket időben megelőző atlantiszzi gyökérfajban élt! Miután pedig az atlantiszzi faj háborúk, meg nem értés és hasonló gorbombaságok folytán megkán megfizetelte önmagát, s nyakára lépett a saját fajtajának, ezzel egyben a Lélek eszköztét és földi járművét semmisítve meg. Emiatl, vagyis a Lélek evolúciójának töretlen sikere érdekében szükségessé vált az elkövetkező gyökérfaj, a homo sapiens beavatása.

A többi pedig — mint fajunk története —, a világ bármely tájának népei-

nél, az összes vallásban és misztériumban már fellelhető: a rendkívüli, maióli mégis jelentősen elérő kultúrával és tudással rendelkező atlantisziak, miután még önmaguk végzete előtt a földrésztük pusztulását jóelőre kiszámították, kultúrájukat átmentették az akkori „előember” élőhelyeire, vagyis a többi kontinensre. Ezt követően fajuk maradéka átélte az Atlantisz pusztulását, átélhette a Vízözönt, közben azonban az emberi lélekrezgés az atlantiszi fajból az új földi járműbe, a homo sapiensbe költözött, vagyis az akkori, igen primitív fajunk „lelkes” lényé vált. Így módon, immár nem csekély „józan észszel” megáldva, s egységbe szerveződve legyűrtük a „lélektelemné” vált, vagyis Szent Grál serlegétől megfosztott atlantisziakat. E harcunkban a Krisztushierarchia beavatottjaként, a saját fajukban csalódott, jó érzésű atlantisziak is segítettek nekünk, s a gyermekemésékben olvasható sokféle fantasztikus módszerrel sikerült a Földet a gonosszá vált atlantiszi maradéktól megszabadítani.

S vajon miért írtam le mindezeket? Mert a manapság divatos reszketés, aggódás, félelem, gyötrelmek, álszemérmesség, vagyoni hajsza, gyűlölet, irígység, góg és önmagunk hábavaló keresése mellett másfajta érzések is terjednek: a szeretetteljes várakozás, aggódás bolygónk jövőjéért, az önzetlen életvitelért és testvéri szeretetért sikraszálló bátorság, az élővilággal való jó kapcsolatokért mindentre kész lelki átváltozás érzései. S ha képtelenek lennénk megérteni, hát ők a közünk élő, elkövetkezendő gyökérfaj képviselői, akiknek a közünk élő fortélyos félelemmel kell majd megvívniuk harcukat. S manapság, e forradalmi változások és forradalmi lelki átváltozások körében, amikor még ki-ki önmaga döntheti el, hogy pusztulóban lévő fajunk, avagy a következő gyökérfaj képviselője szerepe-e lenni, s mindegyikünknek választania kell, hogy hová is tartozik, igencsak fel kell tenni a kérdést, de kinek-kinek szintűgy önmagának: Megmarad-e a homo sapiens félelemtől és holnapról rettegő sorai közötti, vagy pedig csatlakozik a most kialakuló vízöntőkori gyökérfajhoz, amelyikre az öns tudat megszűnése, a becsvágy, öntelenség és birtoklási vágy teljes leépítése, s az erőteljes kozmikus és közösségi érzés lesz jellemző. Mert az elkövetkező gyökérfaj minden egyede, igen nyitott és intelligens ÉN-tudattal felvérteződve a MI-tudatát, vagyis a Kozmikus Egyévválást lesz hivatott megvalósítani.

„Lelkes” hegyek, „lelkes” vizek...

Angol és francia példákon tűnődve, kalandozzunk el néhány „miért?” kérdéssel egy mai tudományosság által figyelmen kívül hagyott részterületre, melynek talán — ázsiai mintára — szintén geomantia lehetne a neve. Vajon miért egyenes a Balaton néhány kisebb jelentőségű partvonal-darabkája? Miért hasonlít némelyik felsziget — a magashól tekintve — a föld emlősállá-

lakra? Miért hordtak az atlantisziak — a hegyek vonulatát is átrendezve — új és a környékbelieknél nagyobb csücsöket a sárkányáramokra? Miért hordták el a hegyek csücskeit máshová? Miért rendezték át a vízpartokat?

Tovább nem is érdemes e kérdés csoporton rágódni, mert mindig ugyanoda érünk vissza. Az egyik sarkalatos pont a „miért?” a másik pedig a hegyesűcs, a vízpartok, az átrendezés, az átalakítás, a megváltoztatás.

Leszámítva azt az irrális feltételezést, miszerint az atlantisziak imádlak földet túrni, hegyeket mozgatni és vízpartok saráiban ásni, hovatovább messze elkerülve azt a szintűgy irrális tényt, hogy az általuk ilyenformán átalakított tájegységek kizárólag a magasban keringő kondorkeselyűk számára jelenthetek volna szívderítő élményt, fel kell tennünk egy olyan kérdést is, amely nemleg tördőfőssé válhat a mai Tudomány számára: Véletlenül „rendezték” úgy a honi tájat, hogy a Balaton két legszakibb csücske éppen ugyanazon a sárkányáramon található? Mi van akkor, ha ez az átrendezés — mondjuk száz kilométer magashól letekintve — egy optimális rezgőkör? Mi van akkor, ha a hegyek és a vizek gerjesztik a Föld eme idegáramait? Vajon, ha mikroszkóppal tekintenénk egy zsebrádió néhány belső forrasztására, nem ugyanazt látnánk? Már mint hogy az egyik forrasztás a Kárpátok hegyláncra, a másik pedig mondjuk a Himalája...

Hegyek, erdők, vizek, félszigetek... kondenzátorok, diódák, rezgőkörök... Nos, ezzel a hasonlattal hagyjuk is itt ezt a témát, mert ennek cáfolása avagy igazolása a Tudomány feladata lesz.

A Föld-idegáramok és az ember

Ha szabad így mondanom, „praxisom során”, mely több tízezer emberrel való személyes kapcsolatot jelent, 1993 telén találokotam először olyan marzonymkával, aki természetes eredetű, befolyásolhatatlan földszugárzásban felelt. Jómagam is annyira megdöbbentem, hogy valóban csak nagysokára értem meg a tényt: lesznek ilyen esetek!

Ez az asszonyka, bár még csak három hónapja fektűt egy befolyásolhatatlan földszugárzásban (egészzen pontosan: újonnan választott fekvőhelyén az óbudai Pogány-torony és az aquincumi amfiteátrum közt húzódó LEL-vonal módok interferenciája rezgett keresztül), mégis szörnyen nézett ki. Meglepett, hogy kollégák és szétlők ezek után egyre-másra fogják majd kijelenteni önmaguk fontosságát túlhangsúlyozva —: „ez és ez ilyen és ilyen típusú, befolyásolhatatlan földszugárzásban fekszik, s ez ellen védekezni nem lehet”. Való igaz, hogy ezek a régmúltban szentként tisztelt rendszerek, éppen a betegség-okozó tulajdonságaiknál fogva arra szeretnék felhívni a figyelmünket, hogy lehetőleg tisztelettel próbáljuk elkerülni őket! S az is igaz, hogy a inkásokat felmérő kollégák a „sárkányáramok” mérésére csak akkor válhatnak

alkalmassá, ha ilyeneket bemutatnak nekik, avagy ők maguk, valamelyik közismert ingóköri környezetben, emberektől távol, ezt begyakorolják önmaguknak. De mint ahogyan az elmúlt tíz esztendőben egy, azaz egy ilyen eseti fordult elő, hiszem azt, hogy ezek az esetek túlzottan ezek után sem szaporodhatnak meg.

Mesterséges sárkányáramok

Részleteznünk felesleges, hogy a „mesterséges sárkányáramok” az ember alkotásai. Technikai kultúránk, materiális tudományosságunk természetes velejárója az az igen nagyfokú következtelenség, mely a poláris világképnek megfelelően — tudtunkon és akarattunkon kívül — nem nekünk, hanem a legfőbb törvényeknek engedelmeskedik: vagyis minél precízebb valamely technika vagy technológia, annál nagyobb káoszt lesz képes maga körül teremteni, s minél következetesebb és aprólekosabb a Tudomány, annál nagyobb volumenűek a tévedései és baklövésői is!

Ma még (szokatlan tudományunk gyatra kezdetén), materiális támasznélkül képtelenek vagyunk kideríteni, hogy a technika, a tudomány, a kultúra és a társadalom radiesztériai jellegű baklövésői fajunknak, bolygónknak, az élővilágnak és a kozmosznak milyen károkat okozhatnak, így például a kizárólag e témakör egészségügyi vonatát lehetünk képesek megvilágítani.

A témánál maradván: a föld mélyén húzódó, sok ezer kilométer hosszú csőhálózatok, a szárazföldeket behálózó nagyfeszültségű távvezetékek, vagy „csekélyebb” példát alapul véve: egyes üvegszállal hősízigetelt tetőtérbeépítések olyan nagy erejű, befolyásolhatatlan földszugárzásokat hoznak létre, amelyeket a későbbiek során semmiféle módszerrel megszüntetni nem lehet, hacsak le nem szaggatjuk a távvezetéseket, sőt nem szedjük a hősízigeteli tetőszerkezetek némely fajtáit, ki nem szedjük a csővezetéseket és erősáramú kábeleket a földből.

E kárt okozó hatásokat folytatni lehetne, de nem a rettegés és az elrettentés a lényeg, hanem hogy észhez térjenek végre a tudomány és a műszaki élet felelős emberei.

Joggal feltételezhetjük, hogy tevékenységinktől függetlenül a Magasabbrendű Tudat idejében felkészült emberi tevékenységünk kompenzálásáról — hiszen e Tudatnak mi magunk is részei kell, hogy legyünk —, ez azonban mit sem vonhat le igen nagyfokú felelősségünkől, mely a mai tudományos, technikai, társadalmi fejlődésünk miatt a vállunkra nehezedik. Nem lehet igaz, hogy cirka néhány évezred alatt majdhogynem kiirtottuk az élővilágot, kiraboltuk a bányákat, elszennyeztük az élővizeket, tönkretűnk a bolygó légkörét, — s mindezekre büszkék vagyunk!!

Jelenleg, tudományos apparátus híján nem is mernénk arra gondolni,

hogy milyen változásokat hozhat létre egy nagyfeszültségű távvezeték a Földünk idegáramában, mert ez nem csak hogy süket fülekre találna, de ma még fel sem épített falakat akarنا döngetni... Maradjunk tehát az emberi egészségnél:

Rendkívül kifejező tény, hogy az ember által létrehozott sárkányáramok intenzíven hatnak az emberi egészségre, azaz kiemelt fontosságú megbetegítő tényezőkként szerepelnek.

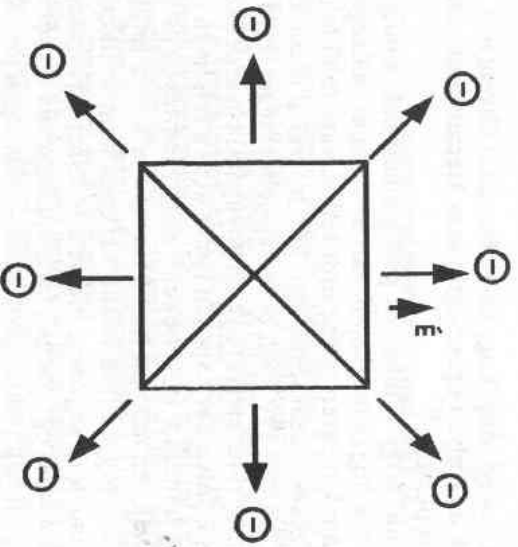
Mi már sejtjük, hogy véletlenek pedig nincsenek, s még az ilyen jellegű betegségeket is azok fogják megkapni, akiknek a saját valóságukban, önmaguk benső harmóniájának megteremtése érdekében, vagy földi feladatuk megatálalása céljából e jelzésekre szükségük van. Mégis, azáltal is emberibbé válhat az emberi világunk, ha egy-egy ilyen betegség-lehetőséget legalább önmagunk, gyarló és önos emberi természetünk megnyugtatása érdekében feltárunk, s kiküszöbölünk. S e folyamat kapcsán ismét nem a félelmen és elrettentésen lenne a hangsúly, hanem a lelki békénk megteremtésén és a jó szándékon. Felrejtés ne essék, én magam hiába teremtem meg a lelki békémet, ha a földszugárzás azokat fogja célba venni, akikben nem uralkodik lelki béke, s hiábavaló a jó szándék és segítség. Illetve a felesleges riogatás és elrettentés, ha embertársaink a saját egészségük megrendülésének tényét megtapasztalva, a legkevesebbet sem hajlandók változtatni — *önmagukon!* Sajnos a földszugárzásokkal kapcsolatos hatások kiküszöbölése szempontjából csak az utóbbiak jöhetnek számításba, mint hatékony és komoly, egészség-visszaszerző illetve -megvalósító módszerek.

A mestereges sárkányáramokkal kapcsolatban teljeseen felesleges felsorolnunk a számlásba jöhető betegségeket. Amint arról oly sok szó esett, ellenük — emberi mértékkel — védekezni csupán oly módon lehet, ha megertősitjük immunrendszerünket, sokat mozgunk szabad levegőn, gyakran kirándulunk, s megpróbálunk folyvást változtatni berögzült szokásainkon.

Hogyan gerjeszthető le a piramisok erőtere?

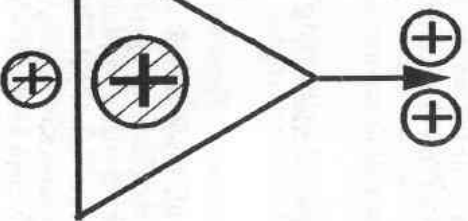
A piramis-alakzatok bizonyos formái az erőterek gerjesztése, kozmikus információk hordozása, s még számos egyéb kiderített és ki nem derített vonatkozásban, mint jelentős tényezők vannak elkönnyelve. Az európai emberek, piramisról szólva, mégis mindig elsőként a Kheops-gúla jut az eszébe. A Nagy Piramis, s annak arányosan kicsinyített másai, méreteiktől függetlenül, bármiféle geometriai formák között is — uraltják a teret és a terepet. Ennek megfelelően a sugárzási képük is igen sajátos: a piramis-alakzatok az oldalaltek és lapközepeik irányában, vagyis a vízszintesen elképzelt sík 8 irányában

jelentős intenzitású, s szubjektív érzelcink szerint negatív jellegű erőterrel gerjesztenek, e térrel azonban csak akkor boldogulhatunk, ha a piramis valamilyen alapéit E-D-i irányba tájoljuk. (22. ábra)

22. ábra

A negatív jellegű erőter kompenzálásképpen, a poláris világunknak megfelelően a piramis pozitív teret is gerjeszt, melyek intenzitása és térbeli helyzete a 23. ábrán látható.

23. ábra

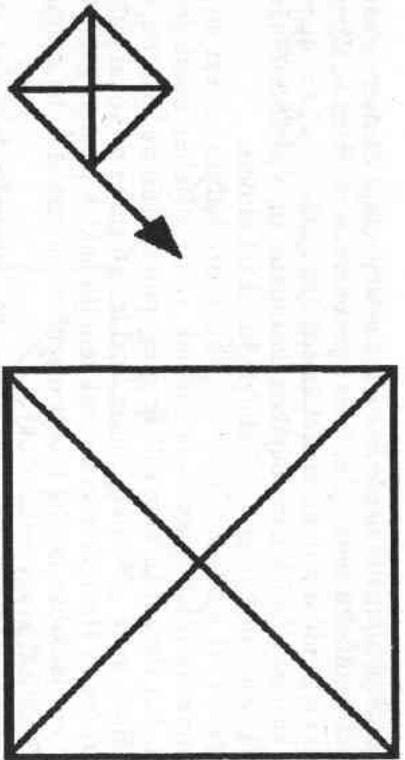
A legerősebb pozitív sugárzás a piramis súlypontja környezetében található, valamint túszerű sugárnyalábként a piramis csúcsából lép ki. Egyszerűbb esetekben elegendő a piramist ezzel az erőterrel jellemezni, s ez az erőter a mágnes - vasreszelék iskolapéldájához hasonlóan, a piramistól távolabb, huyamahéj-szerű, olykor igen fejfájdító erőterekkel záródik.

A piramisnak a földszugárzásokra vonatkozó hatásaival ezt megelőző kiadványainkban részletesen foglalkoztunk, erre ismételtelen felesleges lenne kiérnünk. Azí viszont kérem kell, hogy egy pontos méretre készített, s É-D-i irányba tájolt, azaz „élesített” piramissal feleslegesen ne sokat játszadozzunk, mert így az álmaink nem lesznek felhőtlene! A Kheops gúta kicsinyített mását egy lakásban tárolni is csak olyanformán szabadna, ha a piramist az oldalára fordítjuk, avagy szétszedjük!

Kollégákban felmerült, hogy a Nagy Piramis belsejéből a régebbi korban — technikai eszközök segítségével avagy gondolati energiákkal — kiemelni és befolyásolni lehetett az esőfelhőket, a Nílus áradását, a növény- és állatvilág történéseit, s az emberi tudatot. Ókori egyiptomi szövegek nem hivatalos fordításában ilyen utalások szintén bőven találhatóak, ezek feletti azonban a tudományos világnak kényszeredetten el kellett siklania, s innen származnak az egyiptológusok ókori fáraókra vonatkozó, „kissé dícsesevő”, „meggyőző”, „önmagát féltstennek hite” stb. kifejezései.

Mindéz má aligha igazolható, de amennyiben igaznak bizonyulna, hogy az egyiptomi főpapokat az utolsó élő atlantiszi beavatottak tanítgatták, nekünk, öntejű fajnak ugyan nem valami sok okunk lehet majd arra, hogy az ilyen ókori kijelentéseket botorságnak tituláljuk!

Ragaszkodva a földszugárzások furcsa fizikájának tényeihez, a piramisok amennyiben nagyobbcskák, úgy belülről, ha pedig kisebbek, akkor kívülről is, illetve felgerjeszthetők, vagyis a radiesztizai sugárzások felhangolható, ill. megszüntethető. Akár belülről, akár kívülről szeretnénk egy piramist erőterrel megszüntetni, egy vele azonos szögű, de arányaiban kisebb piramist kell e piramis közelében, egészen nagy méretű piramisok esetén pedig azok helyében, a „királykamra” környékén vízszintesen elhelyezni, s oly módon elforgatni, hogy ez a picike piramis, alapéivel mintegy „becélozza” a nagyobb piramis oldaléit. A legoptimálisabb e szempontból a 45 fok körüli megartomány (24. ábra).

24. ábra

Bizonyos, hogy ez a tudás hajdanában a legitimosabb tudások közé tartozott, melynek birtoklása fantasztikus előfogokhoz és kiváltságokhoz segítette hozzá a beavatottakat, s ha bárki, kívülről rájött volna erre, valószínűleg halálnak halálával kellett volna meghalnia. Napainkra e tudás lényege elenyészett, s ma, amikor valóban csak olyan mértékig szabad a múltat vizsgáljunk, amilyen mértékben ez a jövőnkhez (túléléshez?) hozzásegíthet bennünket, e tudás sem kiváltságot, sem az uralkodó kaszt elleni bünt nem jelent, de jó esetben hozzásegítheti korunk kereső, kutató emberét egy újabb fizika elfogadásához, s egy újabb energianyeresi lehetőség kidolgozásához.

Részemről a plágium...

Miután a kutatásaink kapcsán ilyenformán tisztáztuk, miképpen lehet a piramisok erőterét blokkolni, egy véletlen folytán sor kerülhetett ezen információ kipróbálására is. Kollégám, a Kheops-piramisnál tett látogatása során, komoly radiesztéziai előképzettséggel néhány nap alatt oly sok, eddig ismeretlen információval gazdagodott, hogy azóta egyszerűen nem értem, mi a csudával foglalkozik évszázadok óta az a sok régész, egyiptológus és piramiskutató! Mindezek közlése természetesen az ő feladata lesz, néhány információt azonban — utólagos engedelmével, ehhez az anyaghoz elcsentem tőle:

— Miután a Kheops-gúlát a királykamrából — tiokban — legerjesztette, odakint több százan, belül pedig a néhány látogató konstatalhatta, hogy a piramis környezetében, kívül és belül „süket csend támadt”!

— A Kheops-gúla blokkolásának megszüntetése után — de korántsem néhány pillanat múltával, az egész piramis „berezonált”, s hallható frekven-

cián „megszólalt”. Odakint csodálatos történetek keringenek arról, hogy a Nagy Piramis olykor-olykor, de összességében igen ritkán berezonál, vagyis „megszólal”, de ennek ezidáig nem ismerték az okát.

- Kollégám videofilmre vette az általa felfedezett, s a Kheops piramist az egyik távoli nagyvárossal összekötő Föld-idegáramot, mely a videofilmén hallvány, sejtelmes és alig látható két színben megjelent. A legmegdöbbentőbb azonban az, hogy egy helyen, a piramis közelében ez a sarkányáram, önmagával interferenciát alkotva, csilllogó, halványkék rombuszként világít a levegőben! A videofilmjén ez a rombusz — szinte — északi fényként ragyog fel!

- Filmről is és rátekintésre is ki lehet deríteni, hogy a piramisok hármasságútléséből a magasabbrendű tudást kizárólag a Kheops-piramis hordozza.

Ezek után csak remélni tudom, hogy ez ügyben is megmozdul a jó szándék, s az elmúlt néhány száz esztendő halott egyiptomi tudásanyagából minél megszületik az Élet.

A Nagy Piramis legfőbb titka

A Nagy Piramis, az atlantiszi legfőbb szellemi centrum legmagasszorosabb titkát (három napos bőjijét követően, a Nagy Piramis királykamrájában előtört éjszakáján, meditatív állapotban), a 30-as években, *Paul Brunton*ra bízta. *Paul Brunton*, aki ez alkalommal olyan egyiptomi főpapokkal találkozhatott, akiknek bealzasmozott teste még ma is valahol a Szahara homokjában pihen, azaz olyan szellemi lényekkel találkozhatott, akik évezredek óta a Kheops-gúla őrei, erről az igen emlékezetes eseményről, a titkot illetően a következőket írja (sorából kitűnik, amint az egyik főpap éppen hozzá intézi szavát):

„A Nagy Piramis rejtélye: a saját magad lényének rejtélye. A titkos szorok és ősi fejtűgyezések mind megvannak a te saját természetes énedben. A Piramis tanulsága az, hogy az embernek befele kell fordulnia, lényének ismeretlen középpontja felé, hogy megtalálja lelkét, mint ahogy e szentély ismeretlen mélységeibe kell leszállnia, hogy megtalálja annak legmélyebb titkát.”

Kétség nem fér hozzá, hogy *Paul Brunton*, aki eljutott odáig, hogy önmagában különféle bójtókkal birokra kelt az érzékszervek és a káj ahrimáni serket ellen, s lelki tisztogatással szintűgy önmagában megcélozta Lucifert, kíváncsiságával minden tekintetben komolyabb ellenfélvé vált a negyedik dimenzió piramist őrző szellemi lényeknek, mint amilyen ellenfél e szempontból az egyiptológusok hada lehetne, akik nagy részét az ősi tudás megsemmisíténi.

S kétség nem fér hozzá, hogy a *Paul Brunton* által megfogalmazott üzemet, mely igen ismerősen cseng sokunk számára, valóban azt a Lényegget találja, amit talán különösképpen nem is kell bizonyítani.

Amiről szót ejtek, nem légből kapott koholmány és nem ősi misztériumok homályos utalásaiból „fordítóit” halandzsa, hanem tény. S bár itt a tény, korunk „tárgyi bizonyítékokra” váltig éhez, öntelt és felvilágosult embere a tárgyi bizonyítékokba bele nem rokkán, abba bele nem rendüli, attól meg nem hajlik, s jobb belátásra nem tér, mert e tárgyi bizonyítékokkal nem tud többet és mást kezdeni, mint ahogyan egy lyúk a baromfiudvarból felnéz a háztető piros cserepeire.

Mert az atlantiszi technológia bizonyítékait nem értjük, azokat fel nem foghatjuk, csupán rájuk csodálkozunk beszűkült emberi agyunkkal, mintha azt mondanánk, hogy: „Nahát! Esik a hó!”

Az atlantiszi korszak tudása és technológiája, a fejlődésük iránya és a Tudományuk által fontosnak ítélt kutatási témáik lényegesen eltértek valamilyen mai elképzelésünktől. Technológiájukat, anyagmegmunkálási módjait napjainkban NINCS MIHEZ HASONLÍTANI! Emiatt olykor egyszerűen anélkül meggyünk el az atlantiszi megmunkálási nyomok mellett, hogy észrevennénk azokat, hogy felfigyelhénk a „legeredetibb” üzenetekre. E megmunkálási módokat bárhol meg lehet találni, s ehhez még csak külföldre sem kell utaznunk, mégsem ösztönöznek régészeti kutatásokra, s érdekes módon nem hozzák lázba a Tudományt sem. Egyvalamit azonban szükséges megfigyeznem: az elmúlt években a Tudomány szeméből eltűnt a gőg és a büszkeség, ugyanez a Tudomány ma már csak azért gőgös, hogy megtarthassa a látszatot, s ugyanez a Tudomány négy szemközti immár évek óta kézfogásra nyújtja a kezét! Visszatérve az atlantiszi megmunkálási módzatokra, azok mai értelemben semmivel nem vehetők össze, s amennyiben mindenáron szeretnénk valami „kézzel foghatóhoz” hasonlítani (mert ilyenek bőséggel vannak), az leginkább *dr. Egey György* gömbvillám-elméletével hozható kapcsolatba.

Képzeliük el a következőket: oly módon „elkenni, lenyalni, megmunkálni”, gondolati energiával puhává tenni a kőzetet és a kavicsokat, s ezt követően úgy alakítani ezeket, mintha pusztán kézzel puha hóba nyúlánk. Kristályenergiával sziklatömböket hasítani, s egyszerű kémozdulatokkal irányíthatva, különféle helyekre és helyszínekre rakosgatni őket. márpedig sem e tevékenység közelebbi módzatait, sem ennek logikus értelmét nem ismerjük, s ha ismerünk is, fel nem foghatnánk! Olyannyira más a mai emberi faj tudata, hogy az atlantiszi és homo sapiens - tudat között alig akad kapcsolódási pont! Az atlantiszi ember kései utódaival értelmesebben kommunikálni csak fajunk beavatottjai voltak képesek, feltörekvő emberi fajtánkkal kommunikálni pedig csak az atlantiszi beavatottak lehettek képesek.

Nem szívesen szólnék mindazokról a világszerte közismert kolosszális rommezőkről, kőkörökről, egynémely piramisról, sziklába faragott épületekről vagy tengerpartról, melyeket bár a tudomány jól ismer, lerágott csontkén-

nyórból kezelni anélkül, hogy megértette volna ezek lényegét.

Próbálj és nagyobb nyomok valamennyi hegységünkben fellelhetők, de különösen szép megmunkálások láthatóak a szentbékálli atlantisz-korabeli urakulom területén. E kultikus központ, szellemi iskola megmunkálási nyomai mellett annál is inkább tanácstalannul állunk, mert az értetetlenül „elkeni” kavics és szikladarabok szobányi ingókövek társaságában találhatók, melyek legelőbjeének sötétben tornyosuló sziluetthez valamiféle tengeri szörnyetgre emlékeztet. E megmunkálási módokhoz képest a mai lézertechnológia számlájába sem jöhet. Látható azonban a környezetből, hogy az atlantisziak — *nyilvánbbs a szellemi iskoláikban — igen sokat adtak a tudati átváltozás elősegítésére, e feladat azonban még a miénkkel homlokegyenest ellenkező iránylat lehetett. Ők ugyanis — érdekes módon: fajunk érdekében, amely akkor még sehol sem volt —, elsősorban az ÉN-tudat radikális fejlesztését szorgalmazták! Ma e folyamat a Krisztushierarchia közreműködésével fordított, s erről szól egy későbbi, „Csoportlélek-impulzus” című fejezet.*

Egy gondolat erejéig a megmunkálási módokra visszatérve: azokat mi inkább „megmunkálási kódoknak” tekintjük, s a tudomány olyan irányú komolysággal várjuk ezzel kapcsolatban, hogy a legszebb nyomokat ne megsemmisítsék, hanem megérteni akarják.

II. RÉSZ

AHOL A JÓZAN ÉSZ MÁR KEVÉSNEK BIZONYTUL

Ki az igazi szkeptikus orvos vagy fizikus?

Az igazi szkeptikus orvos vagy fizikus az, aki a bioenergiában ugyan nem hisz, bár hol a fejét fogja — mert fejfájós, hol a gyomorján van a keze — mert „gyomoridege” van, hol a derekán tartja a tenyerét - mert lumbágója van, hol pedig a gyermeke fájó testrésztét simogatja, s arra a kérdésre, hogy ezt vajon miért teszi, válasz helyett zavartan ránjja el tenyerét az éppen fájó testrésztől.

Az igazi szkeptikus orvos vagy fizikus az, aki nem hisz a föld sugárzásokban, s bár a szobája egyik sarkában egyre-másra mennek tönkre a virágai, ahelyett, hogy a másik szobaszegletbe rakná át őket, ahol minden növény buján virul, nagy sajnálkozással gyászolja elhalt virágait, s képes a helyükre — a föld sugárzásba újabb és újabb virágokat venni.

Az igazi szkeptikus orvos, vagy fizikus az, aki értesülve *dr. Egegy György* fizikus bioenergiát igazoló és egyéni energiaszintet megállapító készülékéről, nyomtatékosan figyelmezteti a feltalálót, hogy „Akkor sem hiszem el, ha látom, de ide ne hozza!”.

Az igazi szkeptikus orvos vagy fizikus az, aki — miközben megvető nyilatkozatokat tesz „ezekről a szélhámosságokról” —, titokban felmérési lakásában az ágya helyét, titokban a legjobb fizikusokat kiküldi a stonehenge-el vizsgálatára, s kollégákat kér fel e hatások kutatására, miközben szintúgy titokban, ő maga is gyakorolja odahaza a varázsvesszővel való mérést. Közben pedig a „plebs” felé fordulva, jelentőségteljes mosollyal avagy gyűlölettel elnéz e témák felett, s társaival külön-külön megegyezik, hogy „Terjesszünk egymásról jót!”.

Az igazi szkeptikus orvos vagy fizikus az, akinek mindezekhez a „céltudatos” tevékenységekhez egyetemi szintű eszközök, műszerek, laboratóriumok és „segédőrök” állnak rendelkezésére, s aki eme „áldásos” tevékenységéért nem csekély állami fizetést kap.

Ne higyük, hogy orvosokkal és fizikusokkal van baj! A baj az, hogy mindezekből is, akik ilyen magas tiszttségeket viselnek, kibújik az elbizakodott, gőgös, gyarló és minden újtól rettegő Embert.

Intelligens és buta föld sugárzások

Nagy-nagy lemaradást követően az ország először megismerkedhetett az EGÉSZSÉGGÁROSÍTÓ FÖLDSUGÁRZÁSOKKAL, majd megtudhatta, hogy a föld sugárzásoknak létezik fizikája is (BERLET A III. ÉV. EZREDHEZ), ezt követően értesülhettünk arról, melyek azok az IRÁNYÍTÁHATÓ FÖLDSUGÁRZÁSOK, s jelen könyv keretein belül területekre kerültek a BEFOLYÁSOLHATATLAN FÖLDSUGÁRZÁSOK. S máris itt a leg-

jobb variáció: a föld sugárzásokkal kapcsolatosan meg kell különböztetnünk INTELLIGENS ÉS BUTA FÖLDSUGÁRZÁSOKAT is.

A szakirodalmat ismerők körében jobbra már nem titok, hogy a Föld sugárzások természetben előforduló, „emberközeli” méretű, térhálós szerkezetű rendszerek, kiváltképpen pedig a Hartmann-háló elnevezésű rendszer, a lélek melle. A Hartmann-háló az emberi szervezetben létrejövő szubjektumát a *lelki* lelki változtatások szükségességére. Amennyiben olyan jellegű változtatás történik, hogy az emberi szervezetet érő betegség és fájdalomjelzésekre többé már nincs szükség (pl. az illető életmód és étrendváltoztatást hajtott végre, rendezte emberi kapcsolatait, avagy megoldotta valamely régóta húzódnó lelki problémáját), a Hartmann-háló a gondolatok minőségében beállott változásokat érzékelve, *diszkrétan eltávolodik az illető testétől!*

Vagyis egyáltalán nem szükséges az ágytologatás, az orvosi és természet gyógyászati módszerek sokszínűsége, ha van annyi erőnk és akaratumk, *no meg hitünk, hogy elvégezzük gondolataink szisztematikus rendezését.* Ha valaki erre képes, nem kell méricskélnie és szorongó lelkiülettel vizsgálgatnia, *ven-e a fokról helyén föld sugárzás, avagy nincs.*

Természetesen ez a tény biofizikailag is magyarázható, s akinek e megoldás szimpatikusabb, fogadjon el így: *a föld sugárzások egyes típusait a lelki feszültség (az emberi idegfeszültség) vonzza, e feszültség hiánya pedig ~~hatalm~~*

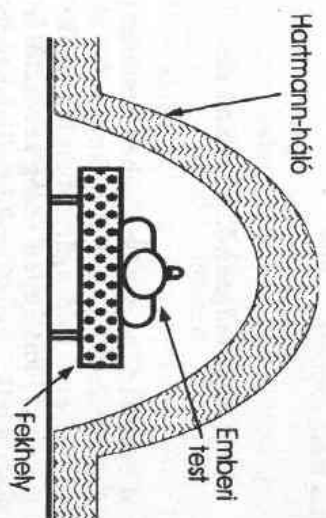
Az „intelligens” föld sugárzások köre még bővíülhet, de egyértelmű, hogy ezek legintelligensebbje a Hartmann-háló elnevezésű rendszer. A térhálós szerkezetű föld sugárzásokból energiát nyelő, föld mélyén folyó vizek sugárzást a Hartmann-hálónál már lényegesen „butábbak”, jobban mondva nem tartanak az emberi szubjektummal és tudattal olyan szoros kapcsolatot. S az is kétségtelen, hogy a legbutábbak azok a sugárzások, melyeket az ember által alkotott technikai eszközök hoznak létre. Sőt, ha szabadna ragoznom, ez *előbbiek* határoztan ostobák.

Az első példával megvilágítva ezt a helyzetet: *amennyiben valaki a lelki problémái megoldása helyett minden igyekezetével kerülgetni próbálja a Hartmann-hálót és a vizek sugárzásait, akkor ezek az állata és naponta ~~szereplő~~ elkerült föld sugárzások nemigen tudnak neki ártani, de mivel a ~~lelki~~ *lelki problémáit önmagában nem igazán igyekszik megoldani, a saját magavetendő tudata intézkedni fog, hogy e föld sugárzások helyett valami más, pl. egy padlóváza, vagy egy falikép kerete okozza a padlóvázáék, faliképek, magán- és videokazetták nagymesterek, ám ha az illető a fájdalomjelzéseket és jelzéseket megunva, később mégis csak rendezti lelki konfliktusait, s nekifog a személyisége megváltoztatásának (hiszen emiatt kapja a jelzéseket!), ugyanazek a használati tárgyak már képtelenek a lelki átváltozást a Hartmann-hálóhoz hasonlóan érzékelni, s a testi, szervi fájdalomjelzést fenntartva**

(valóban ostobán), tovább fogják gyengíteni a testet, s így a lelket is. Vagyis amíg a Hartmann-háló, ilyenkor a fájdalomjelzést megszüntetve, diszkrétan „lemászik” a fekvőhelyről, s otthagyja az illetőt, az ember által létrehozott tárgyak sugárzása ugyanezt képtelen megtenni! S amennyiben ilyen esetekben mi magunk nem gondoskodunk arról, hogy a használati tárgyak legbánságos sugárzásait megszüntetve (e tárgyakat a lakótér más részébe áthelyezve) megszüntessük e külső behatást, e „buta” rendszerek az immár „hibás” jelzéscikkkel felesleges fájdalomokat okozhatnak nekünk. *Természetesen, ha a földsugárzások megannyi variációja ellen bevetjük az immunrendszerünk megerősítésének számos változatát, akkor többé azzal sem kell foglalkoznunk, hogy hol, hogyan, mikor és melyik használati tárgy sugárzik a fekvőhelyünkön.*

Talán a legcélszerűbb, ha másodjára a saját, személyes példámmal világítom meg az egyetlen, igazán célravezető emberi magatartást: A Hartmann-hálót semmiképpen nem kerülöm el, legfeljebb a kissé butább vízérsugárzásokat. Igyekszem fejjel Észak felé lepihenni, hogy a Földanya erőterei éjszakai kánként rendezzék, elsimítsák, kifésüljék auráimat. (Fejjel Észak felé feküdni az északi félgömbön mindenkinek érdeemes, akinek erre lehetősége van. Ám ha valakinek már megártottak a földsugárzások, akkor elsősorban ne „fejjel Észak felé” igyekezzék lepihenni, hanem bármely más, tetszőleges irányban, olyan helyre, ahol nincsenek egészségkárosító földsugárzások! Vagyis e tájolástól, ha pl. csak K-Ny-i irányú, földsugárzásoktól mentes hely van a szobánkban, jobb, ha ideiglenesen eltekintünk.)

Jómagam tehát, bár a Hartmann-háló csomópontját igyekszem elkerülni, lehetőleg mégis Hartmann-háló ingerásvába fekszem. Amennyiben érzem, ahogy a testemen keresztülrezgő Hartmann-háló intó, figyelmeztető jelzéseket kelt a szervezetemben, tudatosan igyekszem rendezni gondolataimat, hétköznapjaimat, s helyemet az Eleiben. (Erre vonatkozóan mindig segít a legelső megérzésünk.) A Hartmann-háló pedig, tekintettel arra, hogy pontosan érzékeli a mindenkori lelki állapotomat, e fejezet írásakor a következőképpen nyugtázza ezt (lásd 25. ábra).

25. ábra

Vagyis az ábráról jól láthatóan a Hartmann-háló, melynek egyenesen keresztül kellene rezegni a testemen, az ágyam közelébe érve megemelkedik, s átvárványyszerűen átível felettem, s a fekvőhelyemet és a testemet meg sem érinti. Jómagam pedig, a Hartmann-háló ágyam feletti ívének távolságát lemérve, egészen pontosan tudom, hogy éppen milyen a lelkiállapotom, vagyis „egyenesben” veszem át tudatom azon jelzését, hogy testem, lelkem és szellemiségem között éppen milyen harmónia uralkodik. Ha ez a „szivárvány-ív” távolság jóllik a fekvőhelyemtől, akkor nem lehet nagy baj, ha pedig éppen közeledik hozzám, akkor jóelőre tudom, hogy jobban kell ügyelnem önmagamra, és különösképpen a *mindenkori gondolataimra*! Ha pedig ugyanez a Hartmann-háló éjszakánként elérve engem a testemen keresztülrezgő, akkor máris következhethet a belső harmóniám helyreállítása. És MEGKÖSZÖNÖM ennek az intelligens rendszernek, hogy HELYETTEM ügyelve rám, leveszi rólam az allandó önellenőriztetés összes gondjait!

Ismételtnem szükséges, hogy amennyiben valaki ennyire még nem biztos önmagában, jobban teszi, ha az egészsége helyreállításáig elkerüli még a Hartmann-háló elnevezésű földsugárzást is, de az egészségi állapot helyreállítását és rendbehozását sohasem a gyógyszer-ivás, talpmassázírozás, vízkúra, gyógyfürdő, agykontroll, asztrológia, tabletták, avagy a műtét jelentik, hanem a lelki béke megteremtése! *Mindezek, s a fel nem sorolt lehetőségek százfélé variációja csupán mankó, segédeszköz az egészségünk tudatos helyreállításáért.* Am, Aki azonban a Hartmann-hálóval is békességben szeretne élni, annak igazán fontos tudnia, hogy mankók nélkül is lehet élni!

A használati tárgyak sugárzását oly módon igyekszem elkerülni, hogy amennyiben észreveszem, hogy egy padlóváza, színes könyv, vagy bármely más tárgy radiesztéziai sugárzása „árt” nekem, akkor több testmozgással, kirándulásokkal, elmékedéssel, böljittel igyekszem e hatásokra érzékletlenebbé válni. Ám

amennyiben többször egymás után mindig ugyanazon testrészetet venné célba egy-egy radiesztéziás sugárzás, feltétlenül megpróbálom megfejtetni, nem rejlik-e emögött is a lélek üzenete.

Egy megrendítő felismerés

Az imént arról esett szó, hogy amennyiben rendezett a lelkiállapotunk az intelligens földsugárzások (pl. a Hartmann-háló) akkor is elkerülhet bennünket, ha történetesen e földsugárzásban fekszünk. Természetesen ez esetben teljesen mindegy, miképpen rezege keresztül a Hartmann-háló a fekvőhelyünkön, mert a lelki békénk esetén mindenképpen ott fogja hagyni testünket. Ennek a diszkrét Hartmann-eltoódásnak három alapvető variációja létezik (26/ a, b, c, ábra).

a;

b;

c;

26. ábra

A fenti ábrákon látható, Hartmann-háló és emberi test közötti távolság annak függvénye, hogy milyen megalapozott bennünk a lelki béke és harmónia.

Szeretnék mindenkit megnyugtatni: az, hogy a földsugárzások ily módon kerülgetik az alvó emberi testet, sajnos manapság hazánkban nem valami gyakori jelenség, s ennek mindenki kizárólag önmaga az oka!

S most jöjjön egy megrendítő felismerés: próbáljuk meg kitalálni, hogy milyen személyeknél — akiket tehát a Hartmann-háló ilyen módon éppen elkerül —, miképpen viselkedik ez az intelligens rendszer, ha ugyanennek a fekvőhelynek a birtokosa éppen nem tartózkodik odahaza!...

Majdnem bizonyos, hogy rosszul válaszolt a Kedves Olvasó! Az olyan személyek esetében ugyanis, akiket a Hartmann-háló intelligens rendszere *elkerül* - tiszteletben tart (ami természetesen naponta és hetente változhat, s akár múlt állapot is lehet), azoknak a személyeknek tiszteletben tartja az üres fekvőhelyét is!

Vagyis a földsugárzások intelligens típusai akkor sem rezeznek rá a fekvőhelyre, ha az illető pl. napközben éppen nem tartózkodik odahaza! Ez pedig egészen más jellegű kérdések özönét veti fel, mégpedig olyan kérdéseket, melyektől jómagam is ódzkodnék, amennyiben nem lenne a lélekkel, lelkiséggel, lényegiséggel, múltammal, jövőmmel, agonizáló vagy kómában lévő betegekkel kapcsolatos tengernyi, személyes jellegű tapasztalatom.

Az első kérdés rögvést a következő lehetne: Mit észlel az állítólagosan intelligens földsugárzás olyankor, amikor az ilyen ember éppen nem fekszik az agyán? E kérdés megválaszolásához a 150 évvel ezelőt, *Reichenbach* báró által elvégzett harmincezer különféle kísérlet, s az OD bevezetett fogalma ugyanis már egyáltalában nem elegendő!

A kérdés másképpen megismételve így hangozhatna: Az emberből, napközben, amikor az illető felkel, vajon mi marad az agyán? Az OD magyarázatot adhat arra, hogy amennyiben valaki életében bármikor leült egy színházi székre, egy villamos ülésére, egy játszótéri padra, vagy megállt egy múzeumi festmény előtt, mindezek radiesztéziás módszerekkel bármikor igazolhatóak. De ezzel ugyan meg nem magyarázható, miért térül el a térhálós szerkezetű földsugárzás a technikai eszközökkel le nem védett fekvőhelyen akkor, ha a többi lelki életű ember napraóra odahagyja ugyanezt a fekvőhelyet!

Azt nem vizsgáltuk — hiszen több esetről van szó —, hogy ugyanez a földsugárzás hány napig tiszteli az immár üres fekvőhelyet, de arra vonatkozó tapasztalatunk van elegendő, hogy amennyiben az ilyen, rendezett lelki életű élő ember új fekvőhelyre fekszik, s azon Hartmann-háló rezege keresztül, akkor ugyanez a Hartmann-háló olykor csak napok múltán hagyja ott a fekvőhelyet, ám ha az illető a megszokottnál több pozitív gondolati mosolyt enged meg magának, akkor ugyanez a földsugárzás percekben belül otthagya ott, s jó darabig vissza sem tér, még az üres fekvőhelyre sem. Ha pedig egy ilyen ember gyengélkedik, ill. „rossz napja van” a munkahelyén vagy odahaza, a

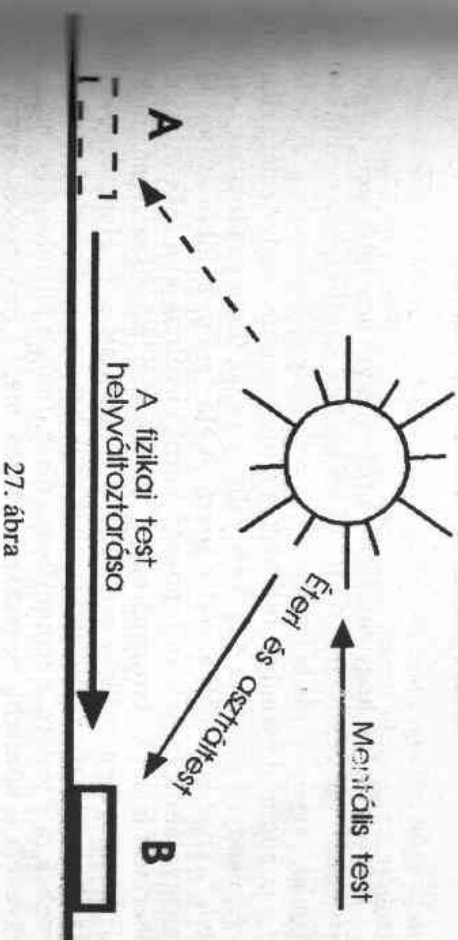
Hartmann-háló nyomban ráterez az üres fekvőhelyére.

Nos, e megrendítő felismerésekre visszatérve: jelenlegi földi inkarnáció során az emberi lény, azaz az Emberlény négy tagból áll: a földi (fizikai) testből, éteri testből, asztráltestből és mentális testből. Ha pedig valaki ebből kétfelkezdne, annyit minden bizonytal elhísz, hogy felkelése után a fizikai testéből semmit sem hagyott az ágyában. Hiszen a keze, lába, feje mindig vele van, bárhová is megy. Maradt tehát három: vajon az ágyból felkelve melyik testünk tartja távol a földugárgázásokat? Az éteri testünk, az asztráltestünk, vagy az ÉN-hordozó mentáltestünk?

Azt tudjuk, hogy az éteri testünk a külső érzelmi behatások hordozója, az asztráltestünk — miközben ösztönlényünkre felügyel —, az értelmi tevékenységünket rendezi. A mentális testünk, vagyis az ÉN-hordozó, isteni östüdtünk dolga pedig az, hogy rendezze „sorainkat”, összefogja a fizikai, éteri és asztráltestünket, földi inkarnációink során biztosítsa lelkünk evolúciós fejlődéséhez a pillanatnyilag szükséges „valóságképet”, s távolról, mélységek csendbe burkolózva figyelje, miképpen boldogulunk a külsődleges ahrimáni érzelmi hatásokra (hogyan vívjuk csatáinkat a gyomor, szem, száj, fül és érzékek ingerével és uralmával szemben), s miképpen reagálunk Lucifer bennünk tomboló, önmagunkban megnyilvánuló érzelmi és értelmi viharaira.

Feltételezésünk szerint az ÉN-tudatunk ennek alapján nemigen foglalkozhat olyan kicsinyiségekkel, mint amilyen például a Hartmann-energia rendszer üres fekvőhelyünktől történő távoltartása. Miatán pedig így módon a mentális testet, vagyis az ÉN-ünk hordozóját - ha feltételeesen is, de kizártuk, maradt tehát az éteri és az asztrális test, melyeket néhány gondolat erejéig tovább kell vizsgáljunk.

Bármiféle további feltételezés előtt tudnunk kell, hogy az éteri és asztrális testünk negyedik dimenzióbeli kiterjedéséről fogalmunk sincs, s aki ezt megtapasztalná, valószínűleg idegszanasanóriumban kötne ki. A dimenziókat leegyszerűsítve a negyedik dimenziót képzeljük síknak, a maradék három földi dimenziót pedig egy egyenes vonalnak. A fizikai, földi testünket erre az egyenes vonalra kellene rárajzolnunk, az éteri, asztrális és mentális testünk pedig olyanformán tartaná (tarthatná) a földi, fizikai testünkkel a kapcsolatot, s úgy „felügyelhetné” azt, mintha afölött „lebegne”, s egy vezérfonallal lenne a mentális testtel összekapcsolva. (27. ábra)

27. ábra

Vagyis ha a fizikai testünk bárhol tartózkodna is, az éteri és asztrális testünk minden körülmények között ellenőrizhetné „őt”.

Említettük, hogy asztráltestünk főképpen a bensőnk és értelmünk alakulásának tükré, s ennek megfelelően hajlik, alakul. Asztráltesttel a földi létsíkon kizárólag az állatok és az ember rendelkeznek. Asztráltestünk hullámzására szinvarázsa sok szenzitív egyén számára látható — akár belső érzelmi és érzelmi viharokról, akár megalapozott, avagy megalapozatlan szerelmi kapcsolatról van szó —, még ha csak a három dimenziós földi erőterünkbe levetülő, állig-allyig megnyilvánuló asztrál-résztlátják is. Ilyen értelemben pedig nem hogy a valószínűsége annak, hogy asztrál-lényünket bármiféle vonatkozásban, kifejezetten érdekelné az odahagyott, üres fekvőhelyünk.

Asztrál-lényünket kizárva, maradt tehát az éteri lényünk, mely leginkább a külső történéseinkre felügyel, s a valóságunk tükréként körénk rendezett éteri és tárgyi kapcsolatok hullámvérésében próbálja ki mindazokat a lehetőségeket, melyeket a test-lélek és szellem harmóniája, avagy disharmóniája számára „megenged”. Közben ne feledjük, hogy ő maga is velünk alakul, s ne feledjük azt sem, hogy tulajdonképpen mi magunk vagyunk, „akiről” szót ottunk! Anélkül, hogy e téma lezárható lenne, jobb híján leltételezhetjük, hogy a Hartmann-hálót a nap közben üres fekvőhelyünktől az éteri lényünk tartja távol, s ő tartja távol akkor is, amikor éppen békésen alusszuk álmunkat. Igazán nagy kár, hogy kevés ember képes arra, hogy az intelligens állatugárgázásokat önmagától távoltartsa.

Miként célozza meg, s hogyan veszi igénybe az intelligens föld sugárzás az emberi szervezeteit?

Tételezzük fel, hogy valakinek a fekvőhelyét hosszabb ideig elkerülte a Hartmann-háló rendszere. Az illető időközben konfliktusba keveredett önmagával, vagyis visszas helyzetbe került valamely élethelyzetben. E visszásgot a gondolatai nyomban tükrözik, s a föld sugárzás, mely ezidáig elkerülte őt, érzékenyen reagálva e csekély változásra, az illető gondolatait „vizsgál-gatva”, kissé közelebb húzódik hozzá. A Hartmann-hálóból óvatos, kereső sugárnyalábok (amolyan tapogató-karok) nyúlnak ki a fekvőhelyén alvó emberi test felé. (A Hartmann-háló e „közelédése” következetesen mérhető!) Amennyiben az illető nem rendezte gondolatait — és Hartmann-hálóból fekszik —, először e föld sugárzásnak csak bizonyos (alacsony) frekvenciái rezegnek rá a testére, s amennyiben a diszharmonia állandósul benne, a többi frekvencia is közelebb merészkedik hozzá, majd e frekvenciák egymást erősítve behatolnak az emberi testbe, hogy néhány hónap múltán, fájdalomjelzéssel kiválva, felhívassák figyelmét a változtatás szükségességére.

Ha pedig az illető nem fektet a Hartmann-háló elnevezésű föld sugárzásban, de gondolatai rendezetlenek, e rendezetlen gondolatokat a Hartmann-háló akár másfél méternyi távolságból is érzékeli, s az előbbi esethez hasonlóan, először „tapogató” frekvenciákat bocsájt ki az emberi test felé, majd közelebb merészkedik hozzá. Ha pedig az illető évekig fenntartja önmagában a diszharmoniót, immár teljesen mindegy, hogy eredetileg „jó helyen” volt-e az ágya, avagy sem; mert a lakást felmérő szakember természetesen a Hartmann-hálót ott fogja találni a fekvőhelyén, mégpedig éppen a beteg testrésze tájékán. Ha pedig az illető „jó helyre” húzza az ágát, de gondolatain mit sem változtat, fél - egy éven belül ismét „rárezeg” testére a Hartmann-háló, ő pedig bosszankodhat, hogy ezek a fránya föld sugárzások ismét „elmasztak”.

Fokozott radiesztéziai érzékenység égitest-együttállások esetén

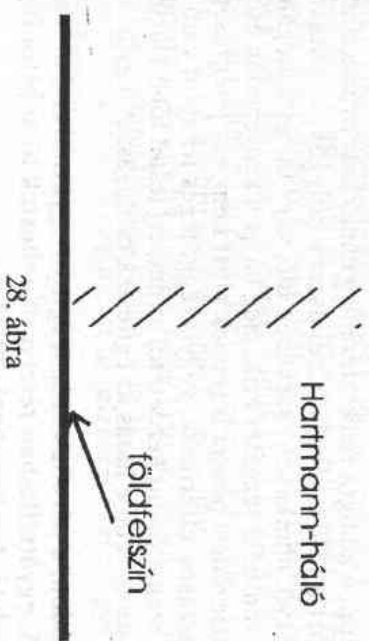
A túl sok radiesztéziai mérést vállaló kollégáknál spontán módon jelentkeznek, akik ugyanezt a „koncentrációs energiát” egyidejűleg lakásfelmérésre, agykontrollra, bioenergia-adásra, fényadástra, jóslásra, s egyéb „mági-ákra” használják, avagy igyekeznek látni az aurákat, éteri és asztrálvilág lényeit, azoknál ezen érzékenység törvényszerű, de ugyanez egyes betegségek kapcsán ösödök óta ismert, bár magát a jelenséget talán még sohasem nevezték a nevére.

Belső szervi fájdalom, epilepszia, időszakos álmatlanság esetén sokszor jóelőre beazonosíthatók azok a napok, mely napokon egy-egy roham, fájdalom vagy álmatlan éjszaka bekövetkezik, s vannak olyan egybeesések is, melyeket

különbösekben bizonyítani sem kell; ilyenek például az alvajárás tipikus esetei.

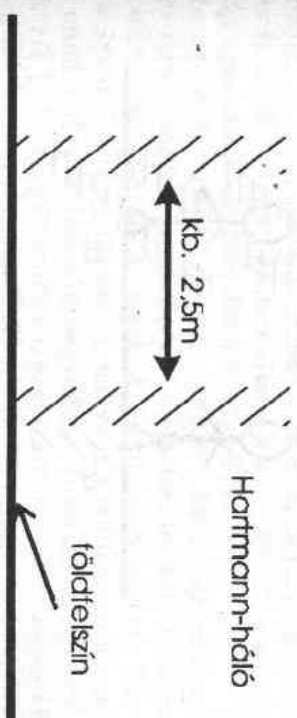
Ez utóbbival kezdve, nyilvánvalóan igaz az ősi megfigyelés, hogy az alvajárás a felhóddal hozható összefüggésbe, talán annyit illene ezen módosítanunk, hogy főképpen a felhő és újhold *előtti* éjszakán gyakoribb az alvajárások, s ugyanez megfigyelhető egyéb más égitestek együttállásakor is, vagyis ha a Föld bármely két másik égitesttel egy tengelyen áll a Naprendszerben. Ehhez még csak nem is az égitestek együttállására, hanem az égitestek együttállását megelőző kozmikus változásokra van szükség, s EZEK A KOZMIKUS VÁLTOZÁSOK hozzák létre azt a radiesztéziai hatást, mely miatt a Föld emberközeli méretű térhálós szerkezetű föld sugárzásai az ember fekvőhelyén elmozdulva, közvetlenül az agyi tevékenységre hatnak.

Kisérjük figyelemmel, mi történik, amikor radiesztéziai érzékenyebbé válik az ember. Normális esetben a térhálós szerkezetű föld sugárzások azon egyéneket, melyekre az emberi szervezet a legérzékenyebben reagál, a föld felzárterére merőlegesen rezegnek, vagyis „helyezkednek el” (28. ábra).

28. ábra

A legismertebb ilyen föld sugárzás a Hartmann-háló, melynek 30 cm szélességű ingersávjai egymástól hozzávetőleg 2,5 méternyre találhatók (29. ábra).

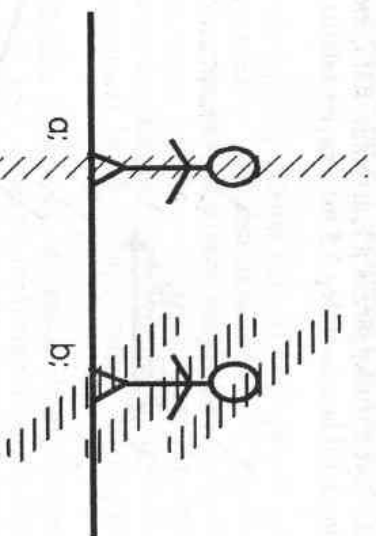
29. ábra

Az égitest-együttállásokat megelőzően — kozmikus hatásokra — földszugárzások, rezgésük függőleges síkjától lassan eltérünek. Hogy ez az eltérés az együttállást megelőzően hány nappal előbb kezdődik, és összeségében milyen mértékig ferdülnek el a földszugárzások, az főképpen az együttállásban részt vevő égitestek tömegének függvénye. Az eltérést a könnyebb érthetőség kedvéért nem fokban, hanem — derékmagassághoz számítva — méterben szoktuk megadni. E jelenség fizikájára itt és most nem térünk ki, mert ezt az „Irányítható földszugárzások” című könyvemben részletesen ismertettem. Ez az eltérés a kisebb égitestek esetében 3-5-7 méter, a nagyobb égitestek esetében 9-16 méter, míg a Jupiter esetében a „ferdülés mértéke” meghaladja a 130 métert.

Az eltérés az égitestek együttállásának csillagászati időpontjához közeledve intenzívebbé válik, (miközben — mondhatni — egyre gyorsul a földszugárzások eme elmozdulása), míg a helyzet a maximális eltérést követően igen gyorsan, (percek alatt) rendeződik. Gyakorlati mérési tapasztalatok alapján mondhatjuk, hogy — a mágneses, elektromágneses, elektromos és gravitációs hatásoktól eltérően — a tökéletes égitest-együttállás pillanatára a helyzet mindig rendeződik, vagyis amikor a legintenzívebb fizikai hatások várniuk, éppen addigra radieszteziailag ennek már nyoma sincs.

Mielőtt a földszugárzások rendszere bolygóközi hatásra eltérülne, az ágyában fekvő, munkahelyi székében ülő, vagy utcán álldogáló embert egyetlen Hartmann-háló rezgései érik, még ha igen kedvezőtlen esetben ez éppen a háló keresztződési pontja is (ennek most nem lesz jelentősége). Am mihely a földszugárzások eltérülése, vagyis függőleges iránytól való ferdülése megkezdődik, ezen időpont kezdetétől az emberi testet több Hartmann-háló érinti, s a legintenzívebb e hatás az égitestek csillagászati együttállását megelőző napon.

Ily módon, a páratlan számú égitest-együttállásokat megelőző napon a következő, együttállásban résztvevő égitestek tömegétől függő Hartmann-háló elmozdulás fog létrejönni (30. ábra):

30. ábra

A 30. ábrából jól látható, hogy amíg — hétköznapi állapotban — az emberi testen maximum egyetlen Hartmann-háló rezeg keresztül (30/A ábra), addig égitest-együttállások esetén 2-6, lökészerű változásokkor pedig akár 10-40 Hartmann-háló is igénybe veheti a függőlegestől való ilyen mérvű eltérést időtartamára az emberi testet (30/B ábra). (Lásd példaképpen a „Frontávonulás” című fejezetet!)

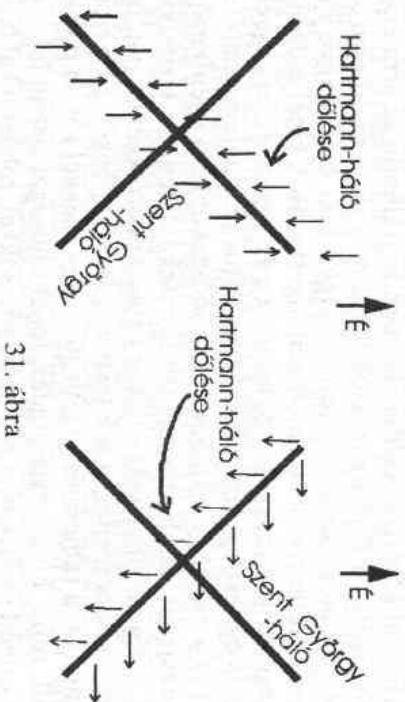
E hatásokkal karöltve, különbözőképpen irritálhatja az arra érzékenyebb emberi szervezetet e földszugárzások lassú mozgása, majd egyre gyorsuló változása is. Azt meg kellene lehetetlen, hogy a már érzékenyebb vált emberi szervezetben az intenzívebb kozmológiai ingerhatások kinél milyen testi-lelki (1) tünetcsoportokat idéznek elő, hiszen ez az egyéni érzékenységtől függ. Ezek tünei és égitest-együttállással kapcsolatos időpontegyeztetése azonban rávilághatna arra, hogy a valóban csak időszakonként jelentkező allergiás, fejfájós, menstruációs, depresszív stb. tüneteknek lehet-e kozmikus hatás a kiváltó oka. S amennyiben már valaki e hatásokra érzékenyebbé vált, igen fontos szempont az immunerősítés, a sok testmozgás, a naponkénti 1,5 órás intenzív (1) fizikai munka, a radieszteziái jellegű, avagy ezekkel rokon tevékenységek (gyógykontroll, reiki, bioenergiá-átadás, fejfel földszugárzásban fekvés stb.) kezelése, az életmód és étrendváltoztatás; göröcsökkel, rohamokkal járó betegségek esetében pedig a fekvőhely felmérése, a tárgyak struktúrasugárzásból származó erőtereiinek leblokkolása, s a jelzett napok előtt esetleg a környezethez illő, jól megválasztott eltérítő eszközök elhelyezése. Ez utóbbi tevékenység azonban valóban csak ez utóbbi esetre vonatkozzék, mert mihelyt valaki — kövélmi szempontból — úgy határozna, hogy bizony végleg eléríti ezeket a kozmikus hatásokat, automatikusan leblokkolja azt a lehetőséget, hogy belső elszármónia esetén a lélek figyelmeztető jelzéseit észrevegye, és képes legyen azokat értelmezni.

A Hartmann-háló további vizsgálata égitest-együttállások esetén

A Hartmann-háló tehát égitest-együttállások esetén a helyértől valamiképpen elmozdul. Ez az elmozdulás emberi mércéknek megfelelően egy igen következetes ferdülés, függőlegeshöz viszonyított „dőlés”, mely egy adott helyen mindig ugyanabban az irányban következik be.

A Hartmann-háló - geológiai méretekben - kizárólag valamely közeli Szent György-vonal mentén mozdulhat el! A Hartmann-háló legintenzívebb, „vektoros” elmozdulására az E-D-i tájolású, hozzávetőleg három kilométeres átlószúságú Szent György-háló képes, melynek egyetlen csomópontja környezetében, mind a négy 90 fokos térnyelvben, frontális és egyidejű elmozdulás következik be! E megállapítás a legegyszerűbb esetre, vagyis két Szent György-vonal alkotta mérőleges keresztződési pontra igaz. A 6-12 Szent

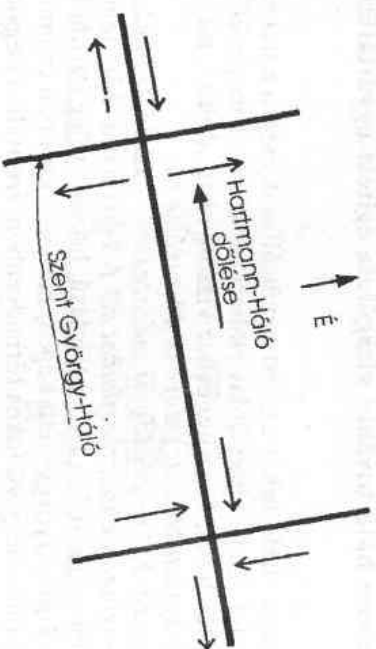
György-vonalat magukba foglaló, kiemelt fontosságú keresztveződési pontot égitest-együttállások alkalmával történő vizsgálatát jobb, ha „elhanyagoljuk”, mert a helyzetet az ilyen esetekben igen bonyolulttá válik. Nézzük meg elsőként egy kisméretű, *nem* E-D-i tájolású, két egymásra merőleges Szent György-vonal keresztveződési pontja környezetében mérhető két leggyakoribb elmozdulási irányt (31. ábra).

31. ábra

A 31. ábrán tehát egy *nem* E-D-i tájolású, egyszerű Szent György-csomópont mentén mérhető Hartmann-háló elmozdulás két leggyakoribb esete látható. A nyílak a Hartmann-háló deformálódási irányait jelzik.

Következő lépésként vizsgáljuk meg, miként fordít mind a négy térnyegyben az É-D-i Szent György-háló a Hartmann-háló elmozdulási irányait, két egymással szomszédos, s egymástól hozzátétőlegesen 3 kilométernyire lévő csomópont esetén. (Az elmozdulási irányokon esetleg észrevehető következtetés abból adódik, hogy a két csomópont között, valahol a tájban, más Szent György-hálók is áthaladnak.) (32. ábra)

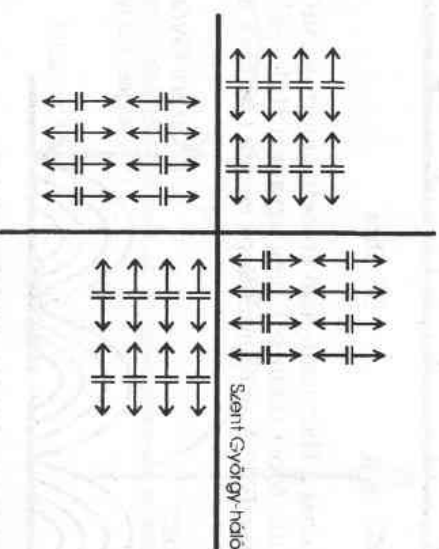
32. ábra

Az ábrán a nyílak a Hartmann-háló deformálódási irányait jelzik.

A Hartmann-háló iránya mindezek mellett szigorúan determinált; kizárólag E-, D-, K-, Ny-i tájolású lehet, ámbar mintha a Hartmann-háló e „tanult” elmozdulási irányoktól olykor néhány foknyira - de nem többre - eltérne.

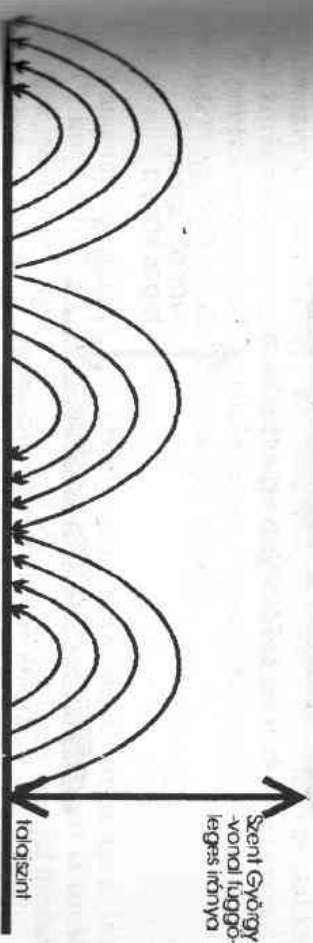
A fentiekkel összhangban a Hartmann-háló bármely Szent György-vonal mentén csak E-, D-, K-, Ny-i deformációt szenvedheti E deformáció ennek megfelelően — a következetesség kedvéért — csak 90, 180 és 270 fokos szögű lehet.

Az alábbiakban vizsgáljuk meg a Hartmann-háló deformációját az É-D-i tájolású Szent György-háló egyetlen — tetszőleges — csomópontja környezetében (33. ábra):

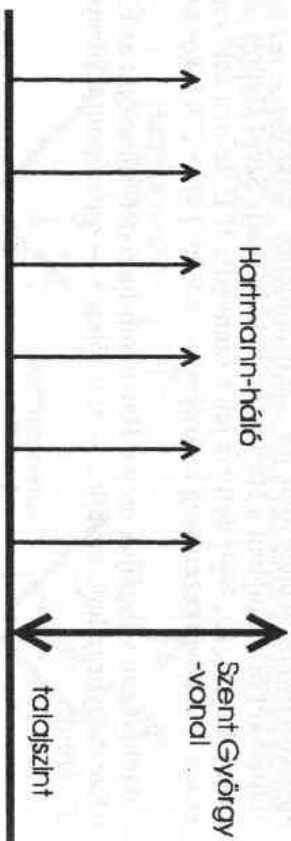
33. ábra

Az ábrán a deformáció felülnézeti képét látjuk, a lépték egy-egy rövidke nyíl esetében olykor 15-20 méter, de a szemléletesség kedvéért nézzük meg inkább ugyancsak a deformációs állapotnak a függőleges, metszeti képét, immár csupán egyetlen tetszőleges térmegyedre koncentrálva (34. ábra):

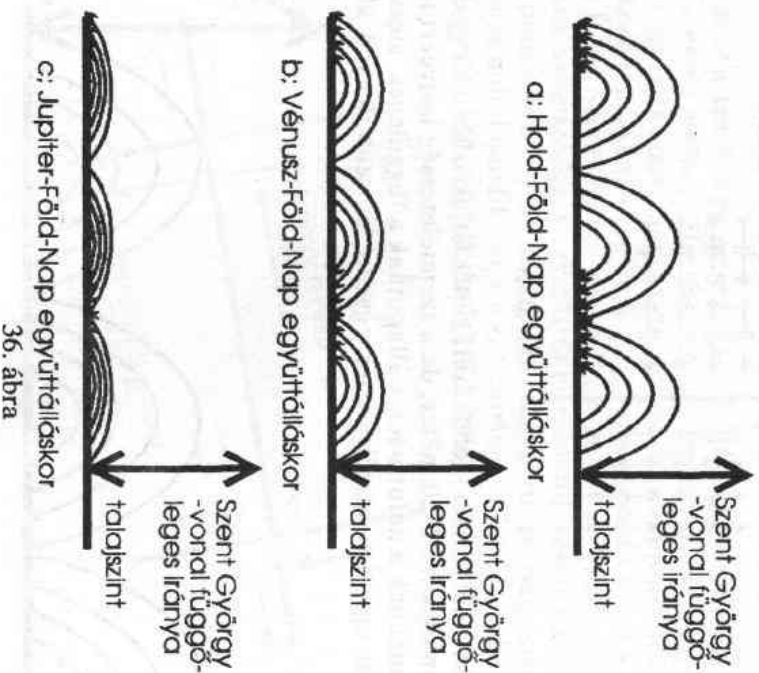
34. ábra

Próbáljuk meg ugyanezt a situációt, különböző égitest-együttállások esetén értelmezni! Nézzük talán elsőként ismét a Hartmann-háló deformáció előtti állapotát (35. ábra).

35. ábra

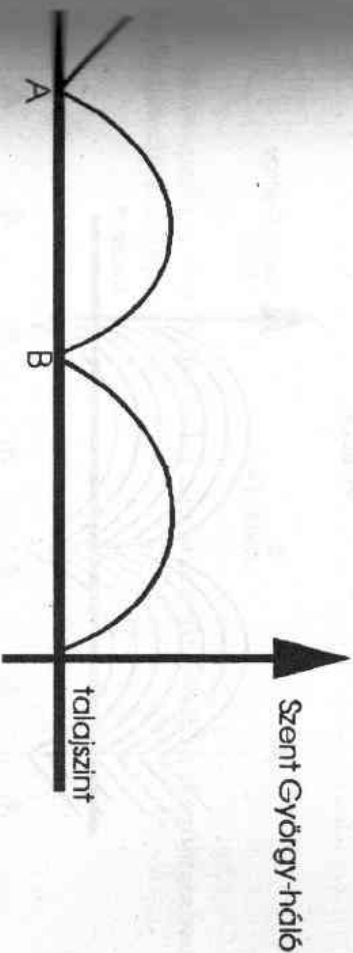
A 35. ábrán tehát a Hartmann-háló eredeti, deformációtól mentes, függőleges iránya látható. Most tekintsük meg ugyanezt Hold-Föld-Nap, Vénusz-Föld-Nap és Jupiter-Föld-Nap együttállások esetén (36. ábra/a, b, c).

36. ábra

Azt ugyan nem tudhatjuk, hogy a sztratoszférában vagy a föld mélyén e folyamat miképpen zajlik, de feltételezzük, hogy az égitest-együttállások kozmikus hatása a Hartmann-hálót olyanformán „téríti el” a függőleges irányától, hogy ennek hatására a térháló szerkezetű Hartmann-háló egyre inkább „beszorul” a talajba. E folyamat pedig annál erőteljesebben zajlik, minél nagyobb az együttállásban résztvevő égitestek tömege.

Anélkül, hogy a továbbiakban a Földünk mélyét radiesztéziái szempontból megvizsgálhánk, kísérjük figyelemmel az ábrákon jelzett A, B pontokat! (37. ábra)

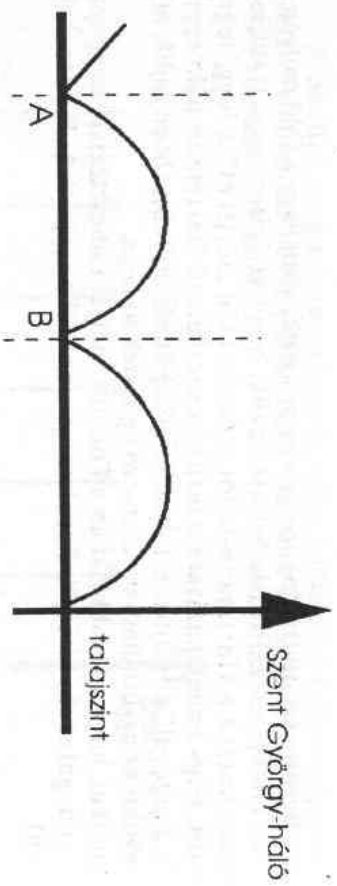
37. ábra

Mi tapasztalható ezekben az A, B pontokban? Az elmúlt 5 esztendő radiesztéziái meglepetése, amilyen még nem volt: semmi nem érzékelhető, és nem mérhető semmi!

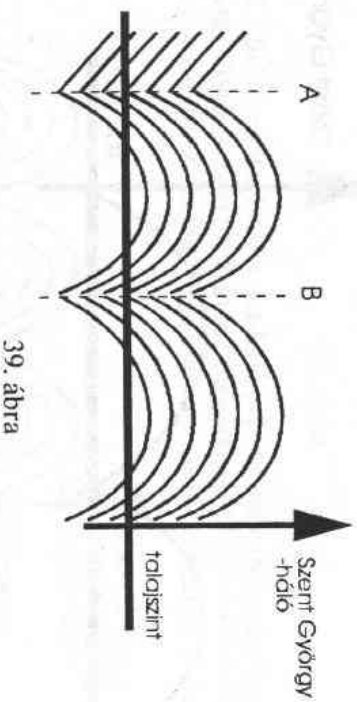
E pontokban ettől függetlenül azért könnyen meglehet, hogy van valami, de ezt érzékelni semmiféle módszerrel nem vagyunk képesek.

Nem felejtve azt, hogy ezek az A, B pontok e könyv lapjaira merőlegesen értelmezve (a Szent György-hálóhoz hasonlóan) végtelen vonalakként futnak körül a földgolyót, önként kínálja magát az a lehetőség, hogy ezeken az A, B pontokon keresztül, az ábrán jelzett talajszintre merőlegesen, egy-egy elméleti szaggatott vonalat húzzunk. (38. ábra)

Samennyiben néhány ábra erejéig megengedhetők tartjuk azt a „lazamagot”, hogy a Hartmann-háló módosulásait a talajszint alatt is tovább vizsgáljuk, akkor egy nagyon is valóságos, és a talajszint felett igen jól mérhető situációt kapunk (39. ábra)

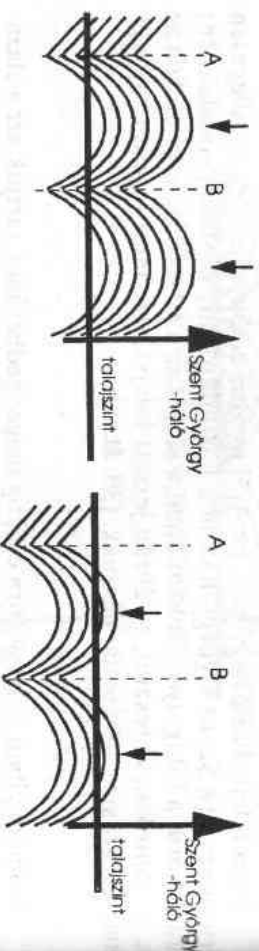

38. ábra

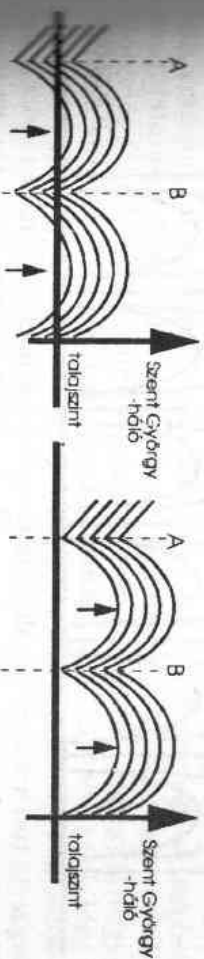
39. ábra

Ha pedig a 39-es ábrába berajzoljuk az égitest-együttállások hatásaitra bekövetkező két egymást követő időpontban a Hartmann-háló elmozdulási irányokat, akkor a következő képet kapjuk (40. ábra):

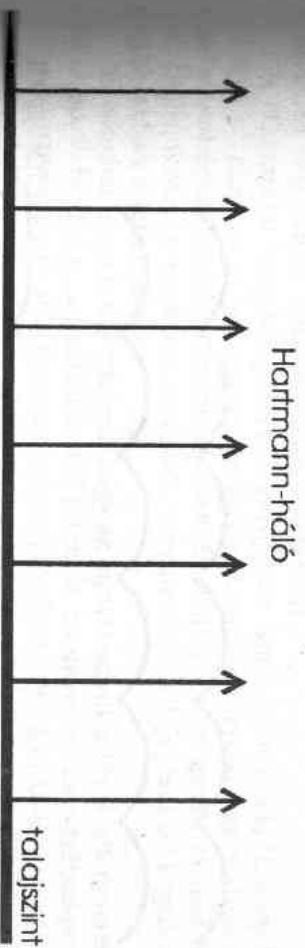
40. ábra

Ha pedig a rendszer kezd visszaállni az eredeti állapotába, a 41. ábra rajzolásának megfelelő állapot észlelhető.

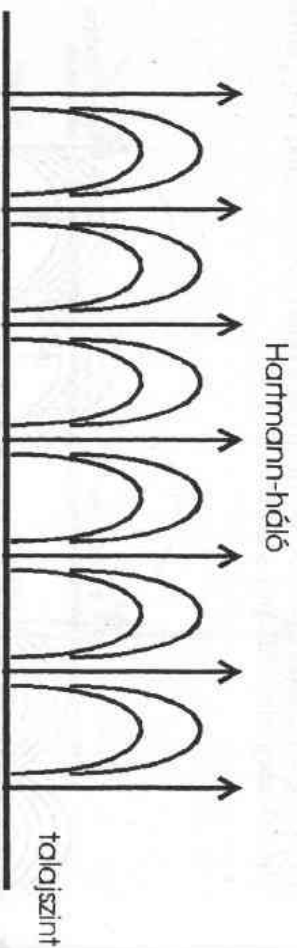
41. ábra

Mivel pedig a Hartmann-hálót az eredeti állapotában függőlegesként képzeljük el (42. ábra),

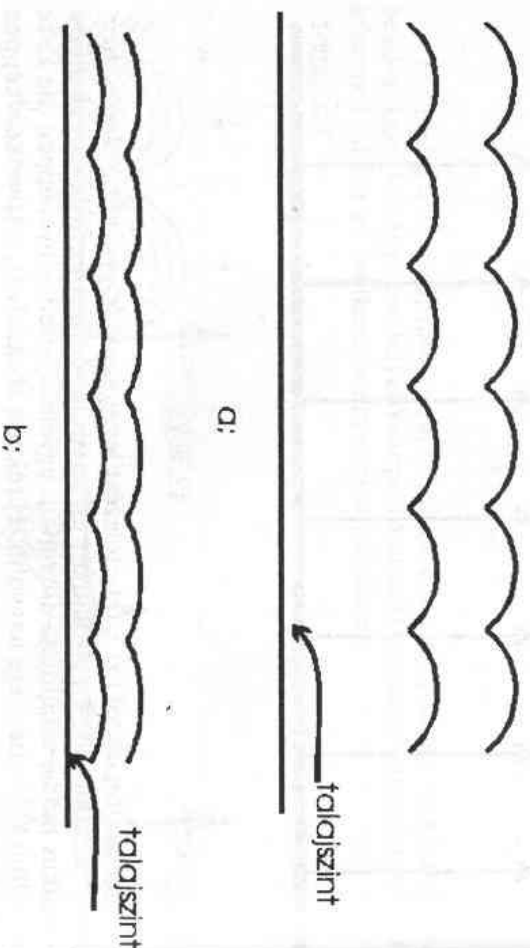
42. ábra

Szabadjon ebből azt a feltételezést levonnunk, hogy e két pozíció, „nyulalmi” állapotban, vagyis amikor éppen nincs égitest-együttállásokkal járó kozmikus hatás, valamiféle dinamikus egyensúly eredményeképpen (de kissé az előbbiektől eltérően, nagyobb léptékben ábrázolva), a következőképpen hozható egymással össze (43. ábra):

43. ábra

Az ábrából láthatóan, az igen nagy magasságok felé hatoló Hartmann-háló parabola-íveit mi, földön járó emberek, természetesen függőleges sávokként tudjuk csak mérni és értelmezni. S végül tekintsük meg utoljára azt, hogy hogyan néz ki ugyanez a rendszer egy Hold-Föld-Nap együttállás esetén, az önmaga tisztaságában (44. ábra /A-B):

44. ábra

Közbevetőleg érdemes megjegyezni, hogy az ábrákon jelzett A, B pontok egymástól való távolsága a környezetet Szent György-hálókkal való telítettségétől függ, jómagam leggyakrabban a kb. 17 lépésenként beirajzolható pontokkal, illetve távolságokkal találkozom.

Úgy tűnik tehát, hogy a Hartmann-háló a Földünk aurájának valamiféle dinamikus pulzáló és változó, „önálló életet élő”, intelligens megnyilvánulása, egyfajta „rezgésállapot”, mely számos kisebb interferenciájával fűkészi gondolatainkat. Figyelmeztető és ilyen alapon jóitékony hatással van lelki evolúciós fejlődésünkre, míg egyfajta „interferenciaként” a Szent György-hálókön keresztül elszakíthatatlan kapcsolatban áll élő bolygónk idegrendszerével. Megrendítő érzés belegondolni abba, s ráérezni, hogy mi emberek, a többi emberársunkkal, a növény- és állatvilággal egyetlen zárt egységet alkotunk, melyben nem létezik Te és Én, nincs Ti és Ok, hanem csak MI vagyunk. S mindezek kiváltképpen akkor válnak érzhetővé, ha önmagunkat valamiképpen „kivülről” szemlélve, s azt a csodálatos szót kimondva, hogy ÉN, egyikünkben sem a gög, a birtoklási vágy és az önzés tudatosul, hanem a Magasabbrendűbe veletl határtalan bizalom, a szeretet és béke, a körülöttünk élő növény- és állatvilággal s Föld-anyánkkal a tökéletes azonosulás, s az ismeretlen dimenziók iránti méhetetlen vágyakozás érzése. Mert az elkövetkezendő ezredévben nagy valószínűséggel ez utóbbiak közül kerülnek majd ki az általunk választható lelki evolúciós feladataink.

A Hartmann-háló vizsgálata ilyenformán ismét előrerukkolt, ennek ellenére mi magunk, a hétköznapi szóhasználatban az égitest-együttállások alkalmával észlelhető Hartmann-elmozdulásokat a sokkal gyakorlatiasabb „eltolódás, ferdülés, elmozdítás, eltérés, elnyomódás” kifejezésekkel fogjuk a továbbiakban is jellemezni.

Az azonban immár egyértelmű, hogy az égitest-együttállások alkalmával a Földünk valamiféle „aurafésüléssel” jelentős mennyiségű energiához jut, hiszen e kozmológiai hatás ilyenkor teljes egészében mintegy „átöleli”, s ez az ölelés olyan mértékben képes kifejezni a saját kozmikus energiatartalmát, amilyen mértékben a Hartmann-háló képes beleprecselni a talajba. Ezzel kapcsolatban pedig nem adhat okoz zavarra vagy türelmetlenségre, hogy ennek az energiának a mértékegységét és mérőszámát valójában még egyáltalában nem ismerjük. E hatás igen jelentős befolyással van a bolygónk porában levékenykedő emberi fajra, s a többi élőlényre is, de ilyen alkalmakkor aktívalódhat a Föld mélye, felgerjednek a Szent György-hálók, s ezen alkalmakkor vulkánkitöréstől tengerrengésig sok minden elképzelhető. Feltehetően figyelembe kell azonban vennünk, hogy az emberiség esetében mindezen hatások célja csakis az lehet, hogy belőlünk, egyedi emberlénnyekből lelki reakciókat kényszerítsen ki.

A poláris nyomás és poláris húzás elve

A poláris nyomás és poláris húzás elve kizárólag akkor válik érthetővé, ha a Föld nevű bolygót élő organizmusnak tekintjük.

Bioenergiát adók és arra rászorulók között közismert, hogy bioenergia-csere közben, amikor az egyszerűség kedvéért az *adó* a *befogadó* felé közeli — pl. a tenyerével —, akkor a *befogadó* egyfajta határozott „nyomást” érez, mégpedig éppen azon a testfelületén, amely az adó tenyerére merőlegesen helyezkedik el. Ha pedig az *adó* - pl. a tenyerével - éppen távolodik a *befogadótól*, akkor a *befogadó* az adott testrészen valóságos húzás-érzetről számol be, mely a legtöbb esetben hidegérzettel párosul.

A lényegét a fenti folyamatban, mint bioenergiacsere-folyamatban az a tény képviseli, hogy az ilyen és ehhez hasonló *bioenergiacsere közben a testek egymáshoz való közeledése nyomás-érzettel, egymástól való távolodása pedig húzás-érzettel párosul.*

Ugyanezt kozmikus méretekben és példára alkalmazva: amikor a hártmann-égitest-együttállások alkalmával — melynek részese a Föld is — az égitestek az „egytengeleyűséghez” közelítenek, a Földön a „nyomásérzet” a Hartmann-hálókat elferdítve a föld mélyébe préseli, együttállás alkalmával új bioenergia-egyensúly áll be (vagyis a Hartmann-hálók immár „kiegyenesedve” éppen „vesszik” a kozmikus energiát), az égitestek „egytengeleyűségtől” való távolodása közben pedig a kozmikus húzás elve érvényesül, vagyis ilyenkor a Hartmann-hálók a kozmosz felé „nyújtózza” engedelmeskednek e törvénynek. Ez utóbbiból mi emberek idelelent a föld felszínén méreteket végezve semmit nem érzékelünk, mert a „kozmosz húzás” közben a Hartmann-hálók zigró-rúan függőlegesen maradnak, sőt; ha szabad azt a kifejezést használnom, „függőlegesebbek, mint valaha is voltak”. Hiszen ilyenkor a parabólák íve a külső tér felé nyújtózik. Vagyis a kozmikus húzást ugyan nem észlelhetjük, de a kozmikus nyomást a Hartmann-hálók deformálódása számunkra következetesen jelzi!

A poláris nyomás és poláris húzás elve választ ad arra a tényre is, hogy miért térnek el a tudomány eddigi „jól bevált” elektromágneses, mágneses, elektromos, gravitációs elveinek sajátosságai az égitest-együttállások kapcsán megfigyelt „furcsa” radiészterizai sajátosságoktól: Azért, mert a fizikai mérési elvek mindig holt anyagokra alkalmazták a maguk fizikai módszereit, esztünkben pedig a Földet nem valamely sokadik anyaghalmozatnak, hanem élő organizmusnak kell tekinteni! Élő organizmusra pedig nem a holt anyagok fizikája, hanem az élő szervezetek bioenergiacserejének alapelvei és szabályszerűségei vonatkoznak!

Földünk szempontjából tehát az égitest-együttállások előtti égitest-mozgások egytengeleyűséghez való közeledési periódusa **aurabecsűrűsödéssel**, az együttállás **energianövekedéssel**, az egytengeleyűségtől való távolodás pedig **auratáguulással** jár.

Mindezeket követően meddő vitákba bocsájtkozni merőben felesleges, vizítani ugyanis legfeljebb azon lehetne, hogy ez a dinamikus változó Föld-aura a Földünk szellemi, éteri, vagy fizikai lényéhez tartozik-e. S ezek után nem kétséges, hogy e témakörből akkor válhat szisztematikus és államilag támogatott kutatási terület, ha a tudomány szakemberei megengedik maguknak azt a kegyes feltételezést, hogy a Föld nevű bolygó valójában — kozmikus élőlény!

A frontávonulás

A hétköznapiaim során hosszú ideig igen-igen sajnáltam, hogy egyéb tevékenységem miatt nem kísérhettem figyelemmel a Hartmann-háló deformációt, vagyis a Föld auraváltozásait. Kezdetben nem sok figyelmet fordítottam arra a mechanizmusra, amely szerint, ha egy eseményre többször gondolunk, akkor az bekövetkezik, s ha valamit nagyon szeretnénk, akkor az könnyebben megvalósul. Amikor végre megfogalmaztam magamban, hogy szeretném a Föld auraváltozásait bármely tevékenységem közepette megérezni, majd ezt követően egy alkalommal köhögni kezdtem, még fogalmam sem volt arról, miért érzem ilyen „szerecséltenség”. Egy hétre rá világsodott meg bennem, hogy amit szerettem volna, torokkaparás formájában valósult meg, s minden Föld-auraváltozás köhögésre ingerel.

Kísérleteim során örömmel fogadtam hát e jelzéseket — melyek e könyv megszületéséhez vezettek —, s megdöbbenés csupán akkor vettem rajtam erőt, amikor a torokkaparásom pillanatában a hozzám ingyenes tanácsadásra járó hegegek — ugyanazon pillanatban — nyilatkozó fejfájásról, hasogató bokafájdalmakról, kiújuló migrénről kezdtek panaszkodni. Egy olyan napon pedig, melyen harmincél többször változott meg Földünk aurája, a környezetemben szinte minden ember „frontávonulásra” panaszkodott.

Most, hogy e könyv elkészült, megköszönöm ezeket az érzékelési képességeket, s jóelőre tudom, hogy némi kert-i munkával és kirándulással az érzékenységet el fogom veszíteni. De vajon mit tesznek majd mások? Hiszen nem kevesebb derült ki, minthogy a Föld auraváltozásait, vagyis emberközeli méretekben a Hartmann-háló lökesszerű elmozdulását emberek szeszerei, milliói megérik! S ezt az érzést a világ legkülönbefélebb nyelvein rosszabb vagy jobb kifejezésekkel frontávonulásnak nevezik!

Frontávonulások, amikor tehát a Hartmann-hálók hirtelen, s napjában akár ötvenszer is meg-meglódulnak, vagyis amikor a Föld aurája pulzálna megszeleződik, majd kitágul, emberek százezreinek fájó derekán, műtött végtagjaiban, régesrégén eltörtött csontjaiban nyilatkozó érzés keletkezik. S amikor kimondjuk, hogy: hasogat a lábam, migrénem van, stb. valójában arról értesítjük környezetünket, hogy Frontávonulás van, s Földünk aurája hirtelen mozgásba lendült.

Szíves figyelmükbe ajánlom...

Amiről a következő fejezetek sora szól, az messzi túlmutat emberlétünk örömei vagy szomorkás, lapasszalatokban gazdag, vagy sivár határain.

Megköszönöm a Magasabbrendű Tudatnak azt a kegyelmet, hogy az elkövetkezendő jelenségeket vizsgálhattam és írásba foglalhattam, miközben jól tudtam, hogy az emberközeli dimenziókat pusztá kíváncsiságból nem lehet megtapasztalni. Kérek mindenkit, hogy feleslegesen, kíváncsiságtól üzve, bármiféle mágia kedvéért, erkölcsi vagy anyagi haszonért, becsvályból vagy butaságból eszébe ne jusson erre az útra tévedni!

Bevezető a kapcsolatteremtéshez

Amiről írni fogok, nem holmi áltudományosság avagy kíváncsiság, hanem valamiféle következetes irányítás vezetőlépcsője, melynek ezidáig lecsupán gyakorlati eszköze voltam, s ennél többet nem is kívánhatok. Egy intenzív osztályon kezdődött:

A végelgyengülésben szenvedő bácsi ágya mellett álltam, hogy a helyzetet felmérve megállapítsam, segíthetek-e avagy nem, s pontosítam a bácsi földi lehetőségeit. Tapasztalataimból okulva megkértem az intenzív osztály főorvosát, hogy ott tartózkodásom ideje alatt ne vegyék figyelembe, ha valamelyik emberi lestre kapcsolt műszer zavaros, vagy elfogadhatatlan értéket mutatna. Az eszméletlenül fekvő emberi testen lemérem a bácsi otthoni ágyára jellemző földszugárzásokat, megállapítottam, mely szervei miatt került ide a kórházba, lemérem rajta a szervi gyulladási, s megnézem, hogy az a kórházágy, amelyen jelenleg fekszik, jelentősen befolyásolhatja-e elhelyezkedésével vagy földszugárzásaival a beteg állapotát.

Mindezekkel percek alatt végezve, tenyeremet a bácsi mellkasa fölé helyeztem — úgy harminc centiméternyi magasságban —, hogy megállapíthassam az idős szervezet esetleges bioenergia-igényét, amikor a főorvos igazoltan jelezte, hogy a műszerek egy része megbolondult. Megköszöntem az információt, s közöltem, hogy ez azért történt, mert tenyeremet a beteg teste fölé helyeztem, de a bácsi belső szervei nyugalmat és békét jeleznek. A vizsgálódást bioenergia-szinten nem is kellett folytatnom, mert a bácsi belső szervei diszkrétan megköszönték tenyerem bioenergiáját és sorban közölték — ahogyan húztam el tenyeremet a teste felett —, hogy nem fogadhatják el azt. Akkor még nem tudhattam, de ez a végelgyengülés radiesztiárai tünetcsoportja volt. Amint elvettem a tenyeremet a teste fölé, a digitális műszerek nyomban ismét a megszokott értékeket kezdték mutatni. Azt viszont csak két nap múltán tudhattam meg, hogy az egyébként állandóan riadóállapotban

lévő intenzív osztályon, a főorvos és az ápolószemélyzet egybehangzó véleménye szerint „hónapok óta nem volt olyan csend és nyugalom, mint azalatt az egy óra alatt, amíg ott tartózkodtam”. S még valamit: a bácsi még egy napig eszméletlenül feküdt, s éppen aznap halt meg a kórházban, amikor odahaza az egyébként ezidáig makkegészséges felesége — elhunyt. A szeretet olyan erővel kötötte össze őket, hogy a két lélek megvárta egymást...

Agonizáló beteg ágya mellett ültem — akinek hörögő légzése hol fájdalomosan megszaporodott, hol pedig csendben elhalkult —, amikor (egyik pillanatról a másikra) igen boldogító érzés kerített hatalmába, miközben az egész testemen meleg bizsergést éreztem. Ez az állapot percekig tarthatott, s ezt követően riadt szorongásba, kellemetlen félelembé csapott át, s éreztem, hogy testem szűkítő kutyaként szeretne viselkedni. Ez utóbbi állapot az előbbinél lényegesen rövidebb ideig tartott.

Tíz perc sem telhetett el, amikor a melegséget sugárzó, boldogító érzés imént hatalmába kerített, s most jobban odafigyelve e jelenségre megéreztem, hogy imént a beteg szobájából lökészerűen elkezdenek kifelé vonulni a földszugárzások. „Ez nem lehet igaz!” - emlékszem vissza az első bevillanó érzésemre, gyorsan felugorva megpróbáltam mérni is a földszugárzásokat, (persze semmit sem találtam a szobában,) majd kiszaladtam a kertbe és vagy negyven méternyire a házról ismét mérni próbáltam, de ott sem volt semmiféle földszugárzás! Visszaséáltam a szobába, s még mindig e boldogító érzés közepette, az csendesedett beteg mellé ülve, ismét megfogalmaztam a megérezésemet: *a lélek, amikor elhagyja a testet, határtalan örömmel és felszabadultan teszi ezt, miközben kiszorítja a környezetből a földszugárzásokat...* Ismét valamiféle szűkítő, torokszorító érzés kezdett a hatalmába keríteni, s ekkor, immár következetesen mérni tudtam, hogy amikor a lélek visszatér a testbe, visszatérnek a lokális földszugárzásai is, s a Hartmann-hálóval egyidejűleg megérkezett az a kettős vízér-kereszteződés, amely az illetőnek tudórákat okozott, s melynek visszatérte pillanataiban az imént még csendes beteg ismét szívszaggatóan és fájdalomosan hörögni kezdett.

Ott tartózkodásom ideje alatt ez többször megismétlődött, s mindannyiszor ugyanazt állapítottam meg: a lélek a földi pályafutását befejezve határtalan boldogsággal szabadul ki a test börtönéből, s nem is igen akarja azt (a fájdalommal együtt) ismételtelen átélni és elfogadni, az a néhány másodpercnyi kellemetlen érzés pedig azt az intervallumot jelentette, amely alatt a test elfoglalására kényszeredett. E lélek számára ez a földi test immár nagy és kellemetlen feladattá vált, s abból kilépve ismét megtapasztalhatta a határtalan szabadságot, melyet ezt megelőzően csak a Földre születése előtt érezhetett. Ezek után pedig érthető, ha már nem kíváncszott a test fájdalomakkal teli, rozszant börtönébe, az ismét és ismét eszmélő és fájó, élő hús és vér közé...

A fiatalon elhunyt férfi ágya mellett álltam, s vizsgálgattam a gyermekével magára maradt asszonykát, amikor észrevettem, hogy az elhalt ágya kö-

zelében lévő, két méternél magasabb diffenbachia virág legfelső, lapátnyelvére hirtelen megmozdul, s erejét vesztve elkezd lefelé kókadni. Nyomban figyelmeztetem az asszonykát, s immár ketten figyeltük ahogyan a levél lassacskán teljesen elernyed. Nem sok hja volt annak, hogy úgy lógiott, mintha egy kutyavette volna a szájába, amikor halkán a következőt mondtam az asszonykának: „Úgy látszik, nem vagyunk egyedül...”, s ezúttal jómagam képedtem el azon a nyitott gondolkodáson, amellyel az asszonyka válaszolt: „Tudom, már a konyhában jelezte a férjem, hogy itthon tartózkodik”, s ahogyan ezt kimondta, a hatalmas növény összes, talán harminc darab karolylevele (a diffenbachia nem valami mimóza-fajta), szinte varázsütésre, elkezdett lefelé ereszkedni, s egyetlen perc múltán a zöld növény úgy nézett ki, mint egy száraz kóró, s úgy simultak tözshéhez a lekókadott levelek, hogy amennyiben ezt én magam igyekeztem volna megtenni, nyilvánvalóan egyből egyig leírt volna valamennyi. Megjegyzendő, hogy a szobában elég sok hasonló növény volt, de a többi még csak meg sem rezdült...:

A szokásos, s kissé szórakozott lelkiállapotban, egy autóbusszon utaztam. Nem tudom, ki hogyan van vele, de mivel ez egy egészen sajátos élmény, el kell hogy áruljam: soha, szinte egyetlen gondolatom sem önmagammal kapcsolatosan fogalmazódik meg. Nem volt még alkalmam ezt másokkal tisztázni, de számomra ez a természetes. Nos, azon a bizonyos autóbusszon utazva, egyszer csak azt éreztem, amint hátulról valami iszonyatos erejű radiesztéziai sugárzás vág keresztül a testemen, s szinte nekiszorít a szemben lévő ütésnek. Hátrafordulva rögtön kineztem az ablakon, s láthattam még, amint a busz éppen egy temető előtt száguld el.

Nemigen értettem e hatást, de olyannyira meglepett, hogy átszálltam az ellenkező irányba tartó buszra, s most már élénken figyelve, visszafelé is meglettem ugyanez az utal. Ezúttal szemből csapott meg az a bizonyos sugárzás, s bár igen rövid ideig tartott, szinte sütyött az a forróság, ami a temető egyik úja felől áradt felém. Kénytelen voltam ismét lesszállni, ami csak nehezen sikerült a körülöttem toporgó, virágcsokrokkal megrakott nénikék miatt. Ekkor döböntem rá, hogy halottak napja van!

Igen kíváncsi voltam arra a bizonyos radiesztéziai rezgésre, amely ilyenformán majdnem letaglózott, s eléríteti utamról, ezért betértem a temetőbe, s megkerestem azt az utat, amelyet keresnem kellett. Nem volt nehéz dolgom. Az útra térve ismét megcsapott ez a sajátos forróság, ez a meleg bizsergés, melyet egyébként az agonizáló betegekkel való „kapcsolatom”, az intenzív osztályokon történő gyakori megjelenésem, s a pozitív radiesztéziai erőterekkel kapcsolatos kísérleteim alapján már igen pontosan ismertem.

Elindultam hát a „sugárforrás” felé, hogy megtaláljam e rezgés „epicentrumát”, miközben, ezen erőterben közlekedve, sajátosan megváltozott a lelkiállapotom is. Tökéletesen átvettem a „halottak napja” érzéseit. S ekkor megláttam a pozitív sugárzás helyszínét is: előttem néhányszor lúz méternyin

egy betonból készített feszület állott, alatta ezerrnyi gyertya égett, s körülötte emberek tömege állt.

Tökéletesen meghatott és magával ragadott ez a nyilvánvalóan nem elvágható, való összetartozás, de azt már képtelen voltam megállapítani, hogy a jelenlévő igen intenzív és igen távolra ható (s szinte az „élők” felé irányított, temetőből kifelé sugárzó) erőteret az itt csoportosuló emberek azonos tudatú gondolat energiája, vagy esetleg valami egyéb, negyedik dimenziós hatás okozta-e.

Amiket az imént leírtam, korántsem egyedi esetek, hanem inkább amolyan „típus történetek”. S ha csupán e rövidke néhány évet venném alapul, amolya ezeket a jelenségeket nagyobb nyitottsággal kezeltem, akkor körülbelül valós lenne egy olyan észlelési arány, mintha ezeket a történeteket egyenként megszoroznánk öttel. S ezek csupán azok az esetek, amelyeknél jómagam is jelen lehettem, s amely az elkövetkező témaköröket valamiképpen érinti.

A földszugárzások elmozdulása a temetések napján

Amikor rájöttem, hogy a földszugárzások elmozdulásai a temetőkben semmiféle kapcsolatban nincsenek a fizikailag igazolható kozmikus hatásokkal, kissé zavarba jöttem, de amikor e hatások „menetrend-szerű” logikáját végre értelmezni sikerült, a belém szorult társadalmi elvárások jócskán felkókkolták a további fejleményeket. A földszugárzások elmozdulásainak időpontjai ugyanis a temetők falain belül, szinte menetrendszerűen igazodtak a temetések időpontjához.

Tekintettel arra, hogy ezek a nem várt hatások ismétlenül a szellemi dimenziókkal való szoros és szövevényes kapcsolatokhoz vezethetnek, s annak ismeretében, hogy a földszugárzásokat az emberi gondolatok is képesek nagyobb területről elhárítani, számomra kiváltképpen fontosná váltak azok az észlelések, melyekre a temetéseket jóval megelőző, s valóban síri csendben, a temetések utáni egyedülleteim alkalmával, s a temetésektől mentes ünnepeken tehettem szert.

Kegyeletstörtéstről, szertartások megzavarásáról, ho, mi méricskélésről szólt sem ejtek, ezekhez az észlelésekhez ugyanis felkészülésre, próbára, ünnepítésre, eszközök vagy segédeszközök használataira szükség nem volt, a földszugárzások elmozdulását ugyanis — némi koncentrációt követően — valamennyi arra alkalmas ember a saját testén érzí.

Igen röviden, s a jelenség nevének nevezése nélkül megpróbálom összegezni az ezekkel a földszugárzás-elmozdulásokkal kapcsolatos tapasztalatainkat:

Temetésektől mentes napokon a leggyakoribb földszugárzás-elmozdulások a temetők hűtőházai sugárirányú környezetében következnek be, ahol a

felravatalozandó emberi testeket tartják. Ez a földugárgázás-deformáció általában lökésszerű, és csak rövid ideig (fél-egy percig) tart.

Temetések előtt, s a testek felravatalozását megelőzően a földugárgázás-elmozdulások szaporodni kezdenek, s míg fel sem merülhet, hogy valamelyik közeli hozzátartozó gondolatai okozhatnák e változásokat — hiszen ott még ilyenkor rajtunk kívül senki sincs —, ezek az elmozdulások egyre szaporodnak, ravatalozás előtt fél-egy órával már gyakorlatilag mondhatóak, s egy-három percig is eltartanak, mert valamiféle energia közel és távolban kiszorítja minden variációjukat.

Paradox módon a földugárgázás-deformációk a gyászoló rokonság gyülekezésekor nem szaporodnak, hanem ritkulni kezdenek! Annak arányában, ahogyan gyűlnek és szállingóznak a rokonok és ismerősök, e hatás egyre kevésbé érvényesül.

A ceremóniák kezdete körül — függetlenül attól, hogy énekel, misével, mélységes csenddel avagy szavalással kezdődik-e ez az esemény —, ötven temetést alapul véve, az esetek egyharmadában (fél-másfél percere) nagyhirtelen megsemmisülnek a földugárgázások, majd éppoly hirtelen ismét megjelennek.

Mise, búcsúztatás közben (egy-két percere) ismét megszűnik a földugárgázás, s ez a rövidke „jelenlét” az esetek kétharmadára jellemző, míg ugyanez a koporsó szállítása és sírgödörhöz gurítása közben csak elvétve ismétlődik.

A földugárgázások legközelebb akkor tűnnek el (fél-egy percere), amikor a koporsó a gödör feletti deszkán nyugalomba kerül, majd pedig kissé intenzívebben érezhetően (két-három percere) akkor, amikor a friss hantra a koszorúk felkerülnek (ez szintúgy két-három percig érvényesül).

Amikor pedig már csak a legközelebbi hozzátartozók tartózkodnak a felkioszorúzott sírhantnál, a földugárgázások igen nagy intenzitással tűnnek el, s nem térnek vissza olykor hat-tíz percig sem!

Előfordult, hogy nagy hidegben, vagy szakadó esőben a sírhantot a gyászoló rokonság igen hamar odahagyta, s az ilyen sírhantoknál aznap gyökorta, s még a temetést követő napokon is többször szenvedtek a földugárgázások olyan, lokális deformációt, melynek centruma a frissen feldisznított és kioszorúzott sírhant volt.

Mindaz, amit leírtam, se nem túlságosan kevés, se nem túl sok, mert úgy érzem, a jelenlegi feladatom arra szólít, hogy lehetőség szerint tárgyilagosan közöljem ezeket a tényeket, s megbírátkoztassam a Kedves Olvasót az ilyen esetekben, valamiféle „jelenlét” tényével.

Hozzá kell tennem, hogy ez korántsem minden temetésre jellemző, hiszen a földugárgázások nem minden esetben mozdulnak el, s ilyen szempontból — megint csak szokatlan módon — az a család tudhatja elhalt hozzátartozójának szellemi lényét, lélekrezgését biztonságban, akiknél e hatás nem érvényesül. Mert az ilyen esetekben az elhalt szellemiség olyannyira tisztában van a további dolgával, hogy őt már az odahagyott fizikai testének további sorsa nemigen érdekli.

Az égitest-együttállások legfurcsább hatásai

Az 1850-es években *Reichenbach Károly* báró észlelések ezreivel hívta fel a figyelmet egy olyan jelenségre, mely a temetői sírhantok felett igen sokáig észlelhető. Hozzá nem értünk és gyatra tapasztalataink miatt ezt a jelenséget — *Reichenbach Károly* báró munkássága nyomán — RKB-energiatartalomnak fogjuk nevezni.

Az RKB-energiatartalom, röviden: RKB, nem csupán sírhantok felett, hanem bármiféle leőt állat teteme, abból készített élelmiszer felett és alatti következetesen érzékelhető és sokak szerint látható, akár húsételekkel teli hűtőszekrényről, akár hamburgerről, akár irhabundáról van szó.

Az RKB megszokott, fizikai értelemben vett „mérésétől” nyugodtan el lehet tekinteni, hiszen ismétlem, e jelenséget igen sokan látják, s a tenyere közepével pedig minden tizből öt ember megérzi.

Az RKB-energiatartalom, ahol csak megjelenik, állandó mozgással tevékenykedni kezd — hiszen a feladata igen fontos, ámbar erre csak később térünk ki —, s ha kell, akkor imbolgoyva, ha szükséges, akkor vigyázásban állva, hajlongva vagy földre lapulva, olykor pedig megrettenve, hátrahökölve, vagy föld mélyére húzódva végzi a dolgát.

Minden olyan alkalomkor, melynek során a Naprendszerben páratlan számú égitest-együttállások során elmozdulnak helyükről a földugárgázások, valamiféle általunk ismeretlen Törvénynek engedelmességedve, e jelenségek elhagyják őrhelyeiket, vagyis amint a későbbiek során rájövünk, az energia-átvitelő helyeiket, s ezen energianyerő helyhez az ilyen napokon kizárólag az RKB-energiák talponja tapad. S íme, ezzel be is igazolódott az a sokféle néphit, legenda és babona, melyek szerint bizonyos — igen hatásos és értékes gyógynövényeket az újhold vagy a telihold éjszakáján sírhantokról szükséges szedni, s valamiféle rituális műveleteket ugyanott kell végrehajtani, mert azon az éjszakán őrizetlenül állanak a sírhantok.

E misztifikált és félcímletes jelenséget több okból felülbírálnunk szükségesnek tartom, s kezdjük rögtön azzal, hogy e hiedelmek valóságmágia — bár az őstudással együtt távoli ködve veszett —, valahol nagyon is igaz, csupán azt szükséges pontosítanunk, hogy az ilyen esetekben a telihold vagy újhold OTTI éjszakáról van szó, mert a sírhantok RKB-energiatartalma fizikailag a radiesztrátiailag, no és persze sok-sok százezer ember érzéseivel és reakciószerveivel igazolhatóan, ekkor hagyja ott az őrhelyét. Ugyanez a jelenség játszódik le bármely három égitest-együttállásakor, amennyiben ezen együttállások aktív részese Földünk is.

Az RKB-energia fél-anyagi léte és „természetrája”

Az RKB-energia a három- és négydimenziós erőterében szabadon közlekedve, az emberközeli és emberi létsíkok határán tevékenykedik, s amennyire ez behatárolható, létét illetően az asztrál-világhoz tartozik.

Szilárd fizikai testeken és élő organizmusokon könnyedén áthatol, a növények nem érdeklik, szinte figyelembe sem veszi, vagy nem is érzékeli létezésüket, miközben rajtuk szintúgy akadálytalanul áthatol. Az emberi és állati testeket könnyedén átjárja — de ugyanazt megérinti a betonfallal és páncélszekrényvel is —, s ha valamelyik testrészen időlegesen koncentrációvá megállapodik, akkor az testrészt megbetegszik. Energiáit összpontosítani és irányítani is képes, s a teste: öntentartó energiatest!

Elcicikusait — ha van egyáltalában ilyen —, nem ismerjük, szaporodásuk ellenben lehet embertől függő és embertől független. Embertől függően a negatív gondolati koncentrációink (gyűlölet, szikozódás, átok) hatására szaporodik (ez utóbirtól még bőven lesz szó), és az osztódással történő szaporodás (pl. állati tetemek feldarabolása), ez utóbbi azonban számára semmiféle energiátöbbletet nem jelent. Embertől független szaporodása jobbra nem a mi világunk sajátossága, s amit ezidáig sikerült megfigyelhünk, inkább az asztrált energiák áthasonításán alapszik. Ez utóbbi folyamat túlságosan bonyolult számunkra, s untilig elegendő, ha csupán annyit jegyzünk meg belőle, hogy az RKB-energia a felsőbb dimenziókból mindig „készen” és precízen „mértetve” érkezik, s minden emberi testen, állati tetemen, felszeletelt szilámin, összetaposott sáskafélén vagy csigán pontosan akkora RKB-energia tevékenykedik, mint amekkora az illető test RKB-energiatartalma. Az RKB-energiatartalom, amelyet az RKB-energiának fel kell emésztenie, nem más, mint az elhalt élő szervezetek olyan — nem materiális — vetülete, amely ha megmaradna, jelenlétével a felsőbb dimenziókat szennyezné.

Az RKB-energia DIMENZIONÁLIS TAKARÍTÓ-ENERGIA, melynek éppúgy köteleessége az elhalt élőlények asztrál-maradékát eltakarítani, mint ahogyan köteleessége a negatív emberi gondolatok, felsőbb dimenziókból történő „eltakarítása”. Az RKB-energia e köteleességének szívesen tesz eleget, hiszen neki e tevékenység, mint táplálkozási mód, s mint kozmikus megnyilvánulás adatott. Ha egy róka felfal egy egeret, akkor az eger asztrál-maradványainak nem evilági asztrál-vetületeivel a róka RKB-energiatartalma megnövekszik, ha pedig ez a róka a halála után varjak martalékává válik, minden egyes, teteméből táplálkozó varjú, s minden egyes szerteszórt róka csontrendelkezni fog egy-egy „mértetett” RKB-energiatartalommal, amit fel kell emésztenie, s ezen energiátartalom felemésztésével valamely „mértetett” RKB-energia nem is késlekedik.

Amint azt a későbbiek során részletezni szükséges, RKB-energiatartalma, amelyen az RKB-energiatestet jogosan dolgozik, minden halott emberi

állati és rovartestnek van, az élőlények közül — még életükben — RKB-energiatartalommal a ragadozó rovarok, a ragadozó állatok és madarak, a vízszívó rovarok és az ember rendelkeznek. Élő emberek esetében sajnos RKB-energia a legtöbbszörben dolgozik, pedig amint azt szintúgy a későbbiekben látni fogjuk, embernél már egyáltalában nem törvénytör, hogy annak élő teste felemésztenő RKB-energiatartalommal, vagyis asztrálmaradékkal rendelkezék.

Az RKB-energia szívesen osztódik és vegyül. A hentesüzletek és bőrgyárak RKB-kisugárzásai olykor egyetlen, hatalmas, többszáz méter magas RKB-energiává állnak össze, e jelenség pedig - az érzékeny emberek testét és lelkét felnyelvén — megszázevenítheti még a híres ésszaki fényt is. Az RKB-energiának teljessen mindegy, hogy egyszer tíz, avagy tízszer egy egységből tevődik-e össze. Ha valahol elpusztul egy óriáskígyó, s előtte összetekeredik, akkor felette esetleg egy tizenöt méter magas RKB-energia dolgozik, míg ha egyenaz az óriáskígyó kinyújtózkodva múlik ki, akkor a teste felett arányosan elszórvva, esetleg öt db három méteres, vagy tizenöt db egyméteres RKB-energia alakul ki. E példa természetesen tájékoztató jellegű volt, hiszen az RKB, mint energia, inkább a térfogatok arányában osztódik, s ennél jobb mérceknem is lehetne, mivel asztrális mértékegységekkel nem rendelkezünk. Az RKB-energia helyváltoztatása és áthasonulása több létsíkon történhet, de ennél is valószínűbb, hogy több típusa létezik. Az egyik típus megeven kapcsolódik a ragadozó-típusú emberek vagy állatok fizikai testéhez, s ahhoz meg a haláluk után is kötődik, egy másik típus bármiféle állat, rovar vagy ember halálakor, teljes mértékben, energiamentiségre „programozottan” jelenik meg, míg egy harmadik típus a negatív emberi emóciók és gondolatok hatására, a gondolatnál is sebesebben változtatja helyét, célba találva mások moráiban és fizikai testében. (Ez utóbbiakról külön fejezetben lesz szó.)

Az RKB-jelenség élő testben az állatok asztrál-lényével vagy az ember asztrális és értelmi lényével rezonanciába lép, emiatt az élő állatok RKB-energiája értelmes ösztönlényként, az élő emberekben működő RKB-energia pedig önálló értelmi lényként funkcionál! Ugyanez halott emberek esetében, az áthasonított értelmi energiák maradékával rezonálva, mint sírhanatok feletti értelmi lény jelenik meg. (az ÉN-tudatú lélek az asztráltestből az élet végzetével csupán az értelmi energia esszenciáját veszi magához, a többit morárára hagyja, ám attól az a felosztásáig még intelligens asztráltest marad.) Míg az előlt állatok teteme felett az ösztönenergiák hasonulnak át RKB-energiákká, s mindez, ha kevésnek bizonyul, a felsőbb dimenziókból szükség szerint pótlódik. Ugyanígy, a gyűlöletes emberi gondolatok által szült RKB-energiák elsőként a gyűlöletet megfogalmazójának értelmi lényével lépnek rezonanciába, s mint értelemmel rendelkező energiák kezdenek létezni — és ártani.

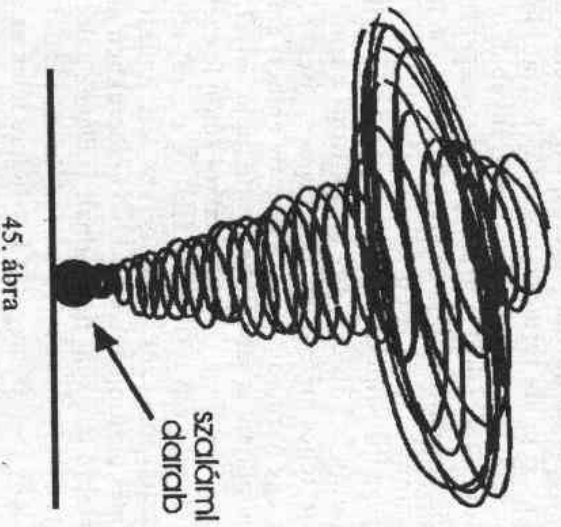
Az RKB-energiáknak az emberi lélekehez semmi köze sincsen! Amikor a lemetőkben, valamely sírhanat közelében a lélekretegzés megjelenik, a sírhanat

RKB-energiája ideiglenesen megsemmisül, a környező sírhantok RKB-energiája a megjelenő lélekrezgéssel ellentétes irányban, rémülten hátrahőköl, míg a legközelebbi sírhantok RKB-energiái belenyomódnak a földbe.

Az RKB-energiáknak az élő ember vagy állat éteri- és asztrái-lényéhez az aurákhöz semmi köze sincsen!

A sírhantok felett lebegő RKB-jelenségnek az elhalt ÉN-tudatához semmi köze nincs! A Föld visszakeri a Matéria összes anyagát, az RKB-energia pedig, mint a nemrégiben még élő test biológiai organizmusának vitalitáéle többdimenziós fél-anyagi és energiavetülete, vagyis a romlandó fizikai test része, egy ideig még tovább dolgozik az oszladozó test nem materialis vetületeinek lebontásán.

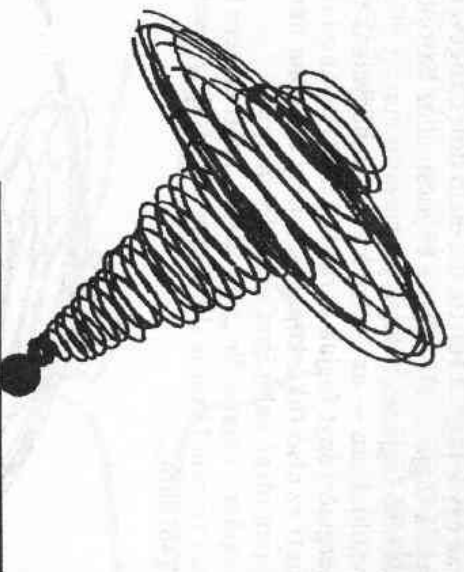
Az RKB-jelenség energetikájának megértéséhez ezt az általunk alig ismert jelenséget a későbbiek során ábrázolnunk szükséges. Vizsgáljuk meg az RKB-energia három dimenziós vetületének geometriáját egy szalámidarabon (45. ábra).

45. ábra

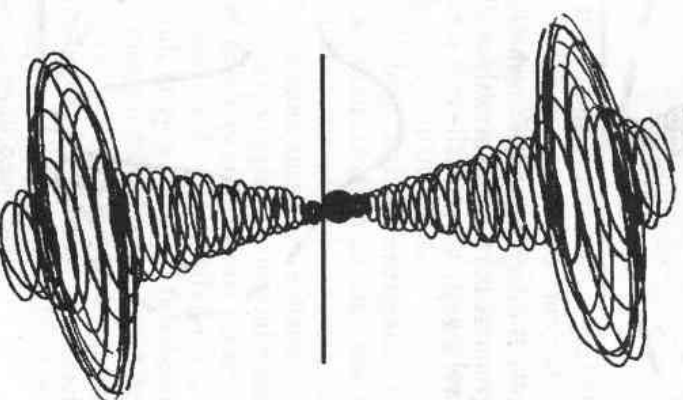
Az RKB-jelenség, mint axonometrikusan ábrázolt térbeli formátumú öntfennartó energetikai rendszer, a bűgőcsigához hasonlatosan, a képzeletben a tengelye körüli, örvénylő mozgást végez. S mivel az energiaterét ilyenformán tartja fenn, emiatt szintelenül hajlong és imbolyog, miközben talppontja az általa felemésztenő energiákat rejtő testen nyugszik. Ez az imbolygás szintúgy érzékelhető és olykor látható is.

Az RKB-energiatest égitest-együttállások hatására megnyúlik, Gyorsabb örvénylésbe kezd, s felveszi a Hartmann-háló pillanatnyi dőlésszögét, ezzel ideiglenesen mintegy odahagyva eredeti helyét (46. ábra).

46. ábra

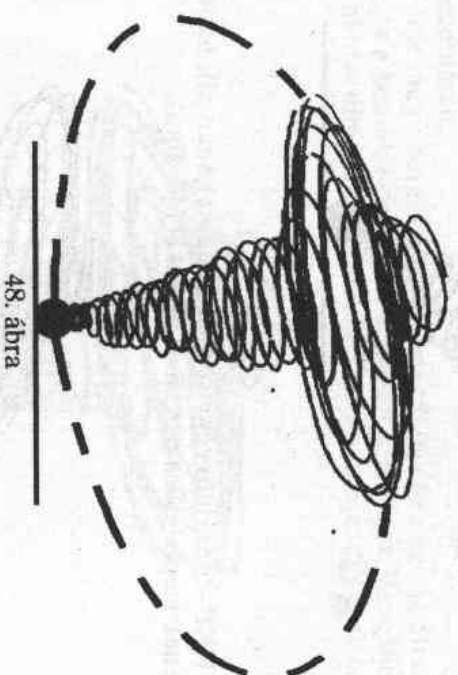
Az RKB-energiaörvény sohasem önmagában áll, hanem a polaritás örvényének megfelelően párosával alakul ki (47. ábra).

47. ábra

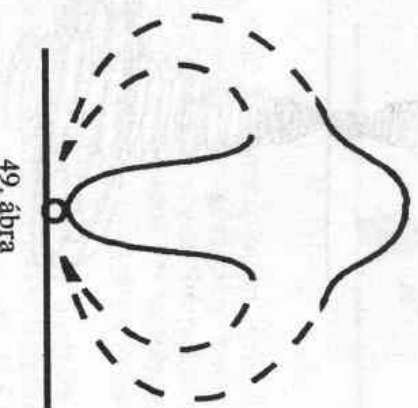
Vagyis amíg az egyik tagja a Harlmann-háló dőlésszögével megegyezőn felfelé, addig a másik tagja lefelé végzi a bűgöcsigához hasonlatos, örvénylő mozgását. Felső és alsó tagjának mozgása egymással mindig tökéletesen ellentétes, emiatt a továbbiakban — az évezredek hagyományainak megfelelően — csupán a felső energiaörvényt fogjuk ábrázolni, s aki kíváncsi rá, szükség esetén hozzáképzelteti az alsó tükörtképét is, amely azonban nem egyszerű tükörtkép, hanem éppen olyan valóságos, asztrális energia!

Az RKB-energiának valamiféle „szóródása”, szórt erőtere is létezik, mely a felső, kiszélesedő részből csatolódik vissza a bázisához, esetünkben a szálmadarabkákhöz (48. ábra).

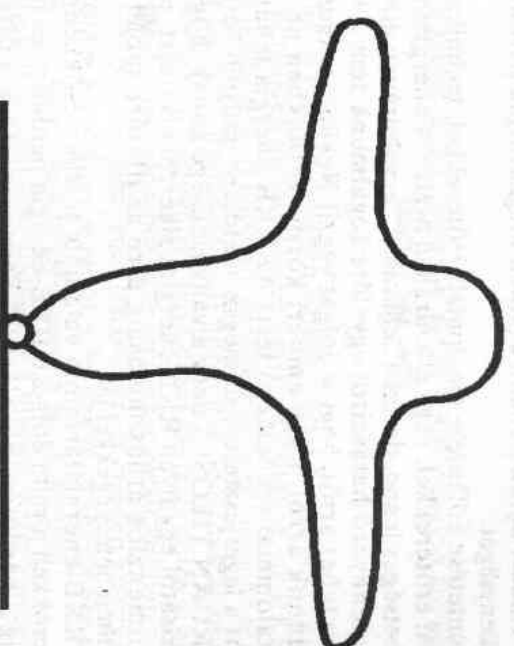
48. ábra

Mivel maga az RKB-energiaörvénylés térbeli jelenség (is), ne csodálkozunk hát azon, hogy annak bármiféle ábrázolása síkban csak az alábbiak szerint képzelhető el (49. ábra):

49. ábra

A 49. ábrán szaggatott vonallal jelzett energiavisszacsatolódás minden esetben igen jól mérhető, de látni avagy kitapintani ezt már csak igen ritkán sikerül, ebből adódóan mindazok, akik látják és érzik, az alábbiakat láthatják, avagy érezhetik (50. ábra):

50. ábra

Ehhez igazán nem szükséges kommentár, legfeljebb annyit érdemes hozzáfűznöm, hogy kivétel nélkül minden RKB-energiaképletnek van törzse, feje és két karja. Ez a jelenség csillapodás nélküli ide-oda imbolyog, hajladozik és billeg, s igen valószínű, hogy számára a legnagyobb tragédiát örvénylő mozgásának megszűnése és a megállás egy helyben jelentené, mely egyúttal azonos lenne e jelenség legszörnyűbb halálával.

Feltétlenül tudnunk kell, hogy az RKB-energiára a szellő, huzat, szélvihar egyáltalán nem hat, s a hajladozásának az időjárási viszonyosságokhoz nemmi köze, ellenben frontátvonuláskor követhetetlenül megbolondul, ez utóbbinak az oka azonban a Földünk aurájának hullámmzásában keresendő.

Az RKB-energia szóródása, vagyis az energiakarok visszacsatolódása ugyan fizikailag némiképpen értelmezhetővé teszi ezt az önfenntartó energetikai rendszert, érzékelése, mérése és pusztán látványra is olyan határtalanul kellemetlen érzettel párosul, hogy a jelenlegi felkészültségünkkel annak megállapítására egyszerűen nincsen mód, hogy folyvást örvénylő testén, a karok visszacsatolódásain, esetleg az alsó és felső energiateste között valamiféle polaritásbeli különbséget keressünk. Keresse, aki akarja, de meggyőződésem, hogy a jelenség tárgyilagoss tudomásulvételén kívül, bővebb kíváncsiságra nemmi okunk, mert a jelenség nem ránk tartozik!

Vigyázat! Az RKB-energia több, mint egyszerű fizikai jelenséget! Az RKB-energia az emberi létsík határán szabadon változtathatja a három- és négydimenziós tartózkodási helyét és kiterjedését, s halál-információkra, oszladó test szagára és mindennemű negatív emberi gondolatra egyaránt igen nagy örömmel és igen érzékenyen reagál, míg az örömteli emberi gondolatok és életteli emberi aurák minden esetben megzavarják perdulését és korlátozzák tevékenységét.

Megszüntetése különféle manipulált erőterekkel, technikai eszközökkel, radiessztéziai erőterekkel, vagy ellenirányú asztrális energiamezővel valószínűleg lehetséges lenne, de ezen „eljárások” egyéb irányú dimenzionális- és asztrálter szennyező hatásairól egyelőre fogalmunk sem lehet! Az RKB-energia nem tehet arról, hogy a dolgát végzi! Nekünk, magunknak kellene gondoskodnunk arról, hogy emberi környezetünkben ne legyen RKB-energiataralommal rendelkező test! Az RKB-energia tehát emberlétünk része, emiatt a legerjesztésére és megszüntetésére irányuló bármilyen kísérlet SZIGORÚAN TILOS! S nagy a valószínűsége annak, hogy amennyiben valaki a bázisától egy ilyen RKB-energiát sikerrel elválaszt, ez az energia a negyedik dimenziós áthasonulásáig erre az illetőre tapad rá! Ez pedig minden esetben befejeződik!

Ha az RKB-energiataralom valamely testben csökkenni kezd, automatikusan csökken a rajta dolgozó RKB-energia perdullete és mérete is, s ez a jelenlétéig a perdullete növelésével, vagyis a térfogata összehúzódásával igyekszik kompenzálni. Valóságos megsemmisüléséről beszélni azonban igen nehéz, mert az RKB-jelenség molekuláris méretéig zsugorodva is RKB-jelenség marad, s még ha mérete ennek arányában csökken is, alakját azért a végső lebontandó asztrálmáradék és nem evlági energiamáradékok megsemmisüléséig megtartja.

Az RKB-energiatést a bázisestétől távolodva „ritkult”, az illető testhez közelebb pedig mintegy: besűrűsödik, tömörödik. Intenzitása a bázis-estétől távolodva fokozatosan csökken. Mérete, perdullete égitest-együttálláskor a megnyúlásával egyetemben számottevőbb, s ilyenkor sohasem a bázisest fellett, hanem valahol mellette tartózkodik. Ha éppen nincs égitest-együttállás, akkor sirhanthoz fellett, állati döögökön és hűségekre fellett a maga tisztaságában semmiképpen sem mérhető, mert sok egyéb radiessztéziai összetevő akadályozza és befolyásolja ezt az észlelést, élő hűsevő állatokon és emberen pedig ilyenkor azért nem mérhető, mert élőlények esetén a test, a bőr és szőrmebunda fedezékében éli egyszerű, hétköznapi életét.

Az élő emberben rejlő RKB-energiákat 3 év alatt lehet elveszíteni! Amennyiben azonban az RKB-energia megnyúlvánulási mérete a következő életmód- és étrendváltoztatás következtében 2 méter alá csökken, s az RKB-perdullet, mint intelligens asztrál-lény reményt sem táplálhat arra vonatkozóan, hogy „gazdája” a perdultetét hűsevővel és negatív gondolatokkal növelje, olykor teljes megmaradó méretével nagyhirtelen, egyik napról a másikra

lép az emberi testből, s jobb „gazdát” keres magának.

A legtöbb ember csupán hiszi, hogy ura a gondolatairak, s mintegy 6 hónapra a hűsevés elhagyása után kezd megdöbbenni, hogy ezidáig valóban mennyire idegen befolyás alatt állt.

Az égitest-együttállások és az RKB-energia további összefüggései

Amikor tehát a Naprendszerben páratlan számú égitest-együttállás kezdődik, s az egy lengelyen álló égitestek egyike a Földünk, az RKB-energiák gyors mozgásba lendülnek. E napokon az elmozdulásuk minden esetben előre, hátra és oldalra történő hajladozással kezdődik, melynek során az RKB-energiatést erőteljesen megnyúlik, majd dőlni kezd. E dőlés szöge a Hartmann-háló pillanatnyi ferdülésének szögével megegyezik. Ebben az állapotban a test fedezékéből kikénszertülő RKB-energia minden szárnyaló emberi gondolattól a földre lapul vagy megdől, s ha ugyanitt két ember szeretettel egymás szemébe néz, ez az energia ideiglenesen megsemmisül.

Az RKB-energia égitest-együttálláskor a legszorosabb kapcsolatba hozható valamely élő ragadozó rovar, állat vagy ember jelenlétével, s ilyenkor a sirhanthoz, állati döögök, hemeszületek, vágóhidak vagy hamburgerek fellett a maga tisztaságában érzékelhető. Ilyen alapon pedig, mint az elmúltas információjának hordozója, mint bármiféle fizikai, lelki vagy biológiai megnyilvánulás, s mint önállóélettel élő organizmus, önmagát minden körülmények között fenntartani igyekszik. Élő embernél, a halál narkomániájaként, mint hűsevés nyilvánul meg ugyanez, hiszen az élő testünkben működő RKB-energia a gyomor uralmán keresztül kényszerít bennünket a halál-információ rendszeres táplálására, vagyis a folyamatos hűsevésre. E halál-információ nagysága és volumene az ezredvég felé közeledve folyamatosan növekszik, a hűségekre iránti igény is egyre növekszik, s minden egyes hűsevő egyre többet kíván majd, hogy ilyenformán és ezáltal az általuk egyszerű már megte-mertett és „áthasonított” értelmi lényük ismét vérszomjas ösztönlényé válhasson. (Ne feledjük, hogy néhány évtizede még faluhelyen is legfeljebb ha a vakárnapi ebédkor került hús az asztalra, ma pedig beteg embernek tartjuk azt, aki napjában legalább kétszer nem fogyaszt hűségeket!)

S ha a hűsevők hanyagolnák is a hűsevést, s szervezetükből a halál információját levezetni késszülne, a testükben rejlő RKB-energiák a saját, gyorsabb rezgésállapotokkal olyanformán kezdik majd befolyásolni ezen ill-tek gondolatait, hogy ennek eredményeképpen mindegyikük ellenállhatatlan ágyat kezd majd érezni valamiféle hűségeire, s rettentetesen kiéhezettnek érzik magát érezni, bármiféle leölt állatból készített eledelre. Mert nem ő az

éhes, hanem a testében rejlő, s az energiáit folyamatosan veszejtő RKB-energiát!

E felismeréseink pedig se többel, se pedig kevesebbet nem jelentenek annál, mint hogy égitest-együttálláskor talán nem sokára fotózhatóvá válik, hogy melyk ember, hány százalékban hordozza magában a halál információját. E halál-információnak a betegségek radiészterizációs rezgésének mérhető információhoz semmi köze nincs, de az RKB-energiatartalom egy élő emberi szervezetben feltétlenül elősegíti a betegségek kialakulását.

A továbbiakban az elmozdulás lényegéről ábrákat nem közlök, de kérem mindenkét — mint ahogyan e jelenséggel jómagam sem kísérletezem — ezekkel az RKB-energiákkal feleslegesen senki ne kísérletezzon! Halottal nem állati dögöket ne, élő emberi lényt ne vizsgáljassunk! Részleteznem talán felesleges, hogy ennek kegyeleti, erkölcsi, etikai és egészségügyi vonatkozása is van, mindamellett azonban a legfontosabb, hogy az asztrálvilágbeli energiaátvitel miatt az RKB-energia önálló ösztönérettel és önálló ártalommal bír! Nem szívelehet, ha megpróbáljuk fedezni képei! Az állatokról, ha rejlő, de égitest-együttállások alkalmával a testen kívüli védelemmel való ösztönlény ugyan nem értheti, mit akarunk tőle, s egy élő kutvához vagy macskához hasonlatosan elviseli, ha letapogatni próbáljuk alakját és megnyilvánulását, de az élő emberben rejlő RKB-rezgek ilyenkor a negyedik dimenzió kerestül könnyen a testünkbe nyúl, s egyet csavarint valamely belső szervünkön, egyúttal könnyedén megbetegítheti azt a személyt is, aki „hagyományát” vizsgálgatni.

Mindazok, akik végképp nem viselik el e tiltást, s elvakult természetük magiák lehetőségei felé hajítja őket, kísérletezzenek inkább az ilyen élő RKB-energiák helyett a bőrcipők, bőr nadragcsújak és bőrkabátok RKB-energiáival, melyek jóval ideálisabb kísérleti alanyok, s belőlük az értelmi lény is és ösztönlény is hiányzik, hiszen ezeket az élőlények élő asztrális vetületeinek berendezésével képesek csak beszerezni (1).

Ez utóbbiakban is önálló RKB-energia dolgozik, s ugyanez érzékelhető a szalonjától a parasztkolbászig, a zsírtól a kocsonyáig, az étkezési zselatintól a bőr hajcsattig valamennyi, általunk feldolgozott állati termékben.

Méreteiket tekintve egy élő macskában átlagosan 1-2 méter körüli nagyságú, egy átlagos húsfogyasztó emberben (fekve 3,5 méteres), álló helyzetben 5 méteres RKB-energiatartalom dolgozik, míg ugyanez egy húst hűsítő evő magyar ember esetében az (5 méteres, ill.) 7 méteres magasságot is meghaladja.

VEGETÁRIUSOKNÁL AZ ÉLŐ SZERVEZETBEN (HÚSÉTELEK KÉL BESSZERZETT) RKB-ENERGIATARTALOM NINCSI! A húsételekkel lemondó ember a saját RKB-energiatartalmától mintegy három év alatt képe — önérejből — teljesen megszabadulni!

Fontos tudni, hogy égitest-együttálláskor az élő szervezetek egyéb sz-

terhelései és betegségekre nem térülnek el, s a jelenlévő RKB-energia a betegségeinkkel kapcsolatosan nem adhat semmiféle közvetlen információt!

Az RKB-energia tehát a gyomor uralmán keresztül, bármikor könnyedén terelhető a védtelen kezdő vegetáriusokat a hűsítés folytatására, s próbáljon már az ilyen ember a hűsítéssel százszor felhagyni, benne dolgozó RKB-energiája ezt nemigen engedi és nem hajlandó méltányolni, hanem sikongva fogja követelni a saját, élthez való jogát. Eleiben pedig ez az energia csak úgy maradhat, ha a testünkbe juttatott állati telemek asztrál-lényeivel táplálják perducleti energiáját.

A jelenlegi orvostudomány, egészségügy és társadalmi berendezkedés olyannyira RKB-komplexusban szenved, hogy aki komolyan el is határozná, hogy lemond a hűsítésről, kizárólag buta ellenkezéssel találná magát szembe. „Hátia” e halál-információnak, e téren olyan nagy a tudatlanság és elmaradottság, hogy emiatt nagy esélye lenne az életmódján változtatgató védtelen kezdőnek arra, hogy tapasztalatok híján valami igen elront, s megápolatlan hűsítéssel és számos ismereteivel hiánybetegségeket hiánybetegségekre halmoztasson. E téren a tudomány-felelőssége, illetve felelőtlensége határtalan! Jómagam, amíg a tudomány észhez nem tér, csak azt tudom javasolni, hogy akik a hűsítés után a hűsítésről önszántából lemondani készül, olyanformán kísérletezzen először önmagán, úgy kezdjen leszokni e narkomániáról, hogy rendszeresen heti egy-másfél nappal próbálja meglozni a gyomra uralmát. Az már csak természetes, hogy a hőt napján semmiféle szilárd ételt, még gyümölcsöt sem fogyaszthat, kizárólag győgyteákat, de azt bőségesen. A továbbiakban pedig forduljon olyan megbízható és szerény, de feltétlenül egészségtől sugárzó vegetáriushoz, akitől igen sok jó tanácsot remélhet. Évente orvosok tízezrei jelentik ki, hogy hűsítés nélkül nincs emberi élet, anélkül, hogy ezt ők saját maguk valaha is kipróbálták volna, s tesszik ezt határtalan butasággal, hiszen a világon emberek százmilliói életükben sohasem fogyasztottak leölt állati telemek; csupán körül kellene néznünk a nagyvilágban.

Vigyázzat! A gyűlölettel fröcsögő vegetáriusok szervezetében éppen olyan hatalmasra nő a RKB-energiatartalom létezik, mint amilyenről esetleg a hűsítés elhagyásával megszabadultak! Ezt az RKB-energiatípust a negatív gondolataink táplálják (erről később lesz szó)! Emiatt igen fontos, hogy a vegetáriánus ne életünk fő céljának, hanem egy töretlen életű és egy lelki felhalmozás velejárójának tekintsük.

Az egyszerűbb RKB-energiákra visszatérve, egy 10 éves börtökabáton 1 méteres, egy 5 éves, összetekert bőr nadrágszűjón 1,5 méteres (kinyújtva pedig 3-5 db kisebb), egy 10 éves nadrágszűjón 0,5 méteres RKB-energiaörvény tevődik. E termékek RKB-energiatartalma 40-50 év alatt teljesen elenyészik. E termékek RKB-energiatartalma minden esetben arányos a leölt állattól kiszakított rész tömegével, ugyanakkor fordítottan arányos annak felhasználását követő életkorával.

Igen nagy megütközést kelthet, hogy az idő múlásával az RKB-energiatartalom nem minden sírhantról tűnik el. Gyanakszunk arra, hogy mindazok sírján, akik a földi életük során öncélú kapcsolatba kerültek az emberközeli dimenziókkal (pl. fekete mágia), az RKB-energia, mint irtóztató bélyeg él tovább, s égitest-együttállások alkalmával az ilyen rég elporladt temek feletti is újra és újra felgerjed, hogy jelezze a Magasabbrendűnek: ez volt az a béketlenkedő, akinek nem volt elegendő a saját emberléte.

E téma kapcsán, legalább egy megnevezés erejéig szükséges, hogy külön válasszuk egymástól a természetes halállal haltak, a baleset során elpusztultak, az erőszakos halált haltak és öngyilkosok sírhanjait. Az átlagos sírhanatokon, vagyis egy átlagosan békés életet élő ember földi maradványai felett 20 év eltelével RKB-energiatartalom már nem mérhető. Függetlenül attól, hogy az illető természetes halállal halt-e meg, önkézével vetett véget az életének, balesetet szenvedett avagy megölték, e testek már „valamennyien levezekelték földi búneiket” (idézet *Dr. Reichenbach* bárótól!), s maradványaik, immár asztrális vetületektől mentesen, s minden dimenzió által megisztrítottan megpihenhetnek a Földanya ölében, amíg az Élet ismételtlen nem szólítja őket, ismétellen egy rovar, madár, állat, növény vagy ember élő részévé nem válnak majd.

Egy átlagos emberi sírhantról a temetést követően 18 évvel tűnik el az RKB-energia, amely a föld mélyén még 1-3 évig emészti örvénylő mozgással az asztrálmadaradékokat, s a föld alól az égitest-együttállások alkalmával új és új erőre kapva és onnan kinyújtózkodva, valamint érdekes módon a hűvös, őszien ködök idején, ismét felgerjed. Mérete jól alkalmazkodik az elhalt földi testnek méretehez, vagyis inkább annak fizikai tértfogatához, ugyanakkor következetesen alkalmazkodik az illető múltbeli gondolkodásmódjának negativitásához. Vagyis az RKB-energiatartalom testesebb földi emberek esetében nagyobb, szétszórta, gyűlölködő és jellemhibás emberek teleme esetén szintúgy nagyobb. Az RKB-energia ragadozó állatok, húsevő ember és gyűlölettel teli ember esetében a testen a halál után is tovább dolgozik, s ilyenkor egyéb dimenzionális RKB-k sietnek segítségére, ha pedig a test növényevő állat vagy vegetárius ember teste volt, akkor e testet a lélek leköszönését követően a halál szagára odaérkező RKB-energiák kezdik a nem evilági vetületeit illetően felemészteni.

Az RKB-energiatartalom emberek esetében, a „vezeklési idő” leteltével nem minden sírhantról tűnik el! E sírok szerencsére viszonylag ritkán

ilyenformában az RKB-energiák kellemetlenül átható hidegsugárzását a példának okáért egy 1849-es honvédsíron és egy 1956-os sírhanon is éreztük. Amint említettem, az ilyen sírhanatok esetében felmerülhet a gyanúja annak, hogy az illető, amíg élt, kapcsolatba került a mágiákkal, az 1849-es és 1956-os sírokkal kapcsolatban azonban felvetődhet annak a lehetőségége is, hogy a haláleset körülményei (szitkok, átkozódások tömege, az elhunyt utolsó perceiben megfogalmazott gyűlölet és harag) voltak azok a tényezők, melyek az illető sírhanjára ekkora RKB-energiatartalmat tapasztoltak.

Megjegyezni kívánom, hogy egyetlen esetben sem merült fel bennünk, hogy e sírhanatok RKB-rezgéseit jogunkban állana megpohlygatni. (Ismételnem szükséges, hogy etikai, kezeleti szempontokat és a jó érzést sem sértheti a sírhanatok előtti eliséálásunk, mert égitest-együttállásokor az RKB-energiákat hármiféle segédesszköz vagy hőközpókusz nélkül, ilyenformán is érezni lehet.)

Öntapadó asztrál-energiák

E fejezetet jobb szerettem volna meg nem írni, s ennek megfelelően kétféle is megsemmisítettem, tárgyilagosan elemezve azonban a történéseket, valamint mindazokat a körülményeket, amelyek akaratomon kívül, ismét és ismét az emberlét határmezsgyéjének vizsgálatához vezéreltek, tudomásul kellett vennem, hogy ezen ismeretekre korántsem nekem, hanem az ezredvég embereinek lesz szükségem.

Ilyenformán ez a fejezet az urnasírokkal kapcsolatosan született, de következtetései e temetkezési módon jóval túlmutatnak.

Urnasíroknak nincs RKB-energiatartalma, hiszen a fizikai test megsemmisült! Más kérdés, hogy az ilyenformán magára hagyott éteri test mikorra oldódik fel az éteri létben (ahhoz hasonlatosan, mint ahogyan a cukor oldódik a vízben), s az asztráltest kiszigerelt maradéka mikorra esik darabokra és elvad fel (mint a tavasszi napsütésben földre zuhanó és szilánkokra spriccelő fegyverdarabkái). Valahol az ilyen „hulladék” is szennyezi a felsőbb dimenziókat, s ez ellen a Magasabbrendű Tudat védekezési módzatait nem ismerjük. Igen valószínű, hogy ez a temetési mód, amilyen tisztának tűnik, olyannyira vissza is hat az emberi világra, s ilyenformán hamvasztani csupán az emberiség nagyjainak és a legszentebb embereknek a földi maradványait lenne szabad, hogy a haláluk után is részesshessünk éle-tük áldásából. *Mert milyen praktikus ez az egyedi emberlét határait elhagyó lélekregezésnek, olyan nagyon káros az emberiség közös szellemiségére nézve!* Beteg szervek és nyomorultul elpusztult emberek testeinek elégetésével őstudati szinten, asztrális szinten és dimenzionálisan a betegség gondolatát csírácskáit szórjuk szerte a hamuval a légkörben, s a pánikot és féltelmet értejük a földi világban.

De nem is erről szeretnék szólni, mindebből csupán egyet jegyezzünk

meg, hiszen ez vonatkozik a halott emberi testekre is: A legnagyobb emberi szellemek fizikai testén kívül, a Földön szerves anyagot elégetnünk nem lenne szabad!

Urnasírokon tehát RKB-energiatartalom nincs. S mégis, az egyik urnasír felől olyan erőteljes sugárzású RKB-energia érkezett felém, amelyet képtelenség volt nem észrevenni. Nem értettem, miként jöhet urnasírból RKB-energia, hiszen a márványtáblája, a felirata, a formátuma tökéletesen meggyezett a többi urnasíréval. S amikor már sokadszorra siklott el a tekintetem valamiféle márványtáblába vésett karcolásokon, akkor döbbsentem rá, hogy az egy felirat. Ezek után pedig megdöbbsenve olvastam össze az alábbi, több helyesírási hibával felveseti, de már alig látható szöveget: „Te Dög, aki lelopod a koszorút, Legyen rajtad átok!!!”

A megdöbbsenem határtalan volt, s mire másodszor is kibetűztem a szöveget, az urnasír RKB-energiája — valamennyi ezidáig felismert törvényszerűséget megszegve, s a Hartmann-háló ferdülési szögétől jócskán eltérve —, ismét és ismét behatolt a testembe, s megállás nélkül keresett és kutatott a szervezeteemben. Fogalmam sincs így utólag, hogy akkor és ott elszégyelltem-e magam emiatt a felirat miatt, de az RKB-hatás olyan erőteljes volt, hogy belesajdult a szívem, s hátrébb kellett, hogy lépjek. Ismét megálltam, hogy elgondolkodjak a bekarcolt feliraton, ezen átok szövegén, de az RKB-rezges ismét utólrát, s olyan erővel hatolt belém, hogy megdöbbsentem. Éreztem ugyan, ahogyan a saját törvényeit megszegve erőlködik, hogy felvehesse a kapcsolatot velem. En pedig nem tehettem egyebet — hiszen a lábaim nem engedelmeskedtek a parancsomnak —, ottgadvá kommunikálni keztem ezzel a minden feltételezések szerinti értelmes Lénnel.

E kommunikáció — bár magánügy —, erőteljesen kapcsolódott az adott szituációhoz, hétköznapi, materiális és vallásos értelemben is kimerítette az imádság fogalmát, de megjegyeznem szükséges, hogy erre a szívől jövő tevőkénységre és ilyen körülmények közepette — vallási hovatartozás nélkül — minden embertársam képes lett volna. Amnyi azért célrányos volt e szituációban, hogy részemről a következő gondolatok szerepeltek benne (gondolatok avagy kimondott mondatok, az az RKB-energiának teljesen mindegy, hiszen a négy dimenziós tér lehetőségeivel felvértezve, számára a gondolatok is kimondott szavakként érvényesülnek): „Nem tudom ki vagy, de érzem, hogy Te is szenvedsz... Kérlek, ne törődj ezzel a buta felirattal és bocsásd meg annak is, aki ide karcoltat... Erejű az utadra békével, s igyekezz mindig a tiszta, átható fények felé!”...

Azt nem tudom, hogy ez utóbbi miért tettem hozzá, s ezen magam is elcsodálkoztam, de a továbbbiakat nem szükséges részleteznem: a fagyos hidegséget árasztó RKB-energia minden átmenet nélkül, egyik pillanatról a másikra eltűnt. Ezt a helyet kíváncsiságból többször is felkerestem, de az RKB-rezges azóta sem tért vissza ide.

A tiszta, átható fényekkel kapcsolatos mondatomon, illetve gondolataim-

mon rágódva azt a következtetést kellett levonomnom, hogy erre az információra ennek a Lénynek szüksége volt, s ezt követően, e kényszerű fogság után szolidabb pályára sikerült állnia. Utólag azonban megrendít az a tudat, hogy valamennyi, ember által megfogalmazott átok, esetleg más programmal és más feladatokkal megbízott dimenzióális Lényeket képes RKB-energiabörtönbe zárnai!

Kérek mindenkit, ne mondjunk átkot senkire! S gondoljunk arra is, hogy *az átok polaris lény! Mig az egyik tele asztrál-lénné hasonulva az általunk emlegetett ember aurájában és testében a gondolalainál sebesebben célba talál, a másik fele nálunk, vagyis a „feladónál” marad!* Ebből pedig pontosan következik, hogy kinek a sírhanáján fognak igazán tornyosulni ezek az RKB-energiák: annak az embernek a sírján, aki a legtöbb, gyűlölettel terhes átkot kimondta! Gondoljunk arra, amikor kimondjuk: „Bocsásd meg a mi bűnünket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek!”. Hiszen ezzel mintegy kérve kérjük, hogy csakis akkor nyerjenek bocsánatot a mi vétkeink, amennyiben mi magunk képesek vagyunk másoknak megbocsájtani!

Edgar Cayce a híres amerikai alvó próféta mondja: „Ha egy ártatlan ember igazságtalanságot szenved el valamely hatalmas ellenség kezétől, és emiatt „jogosan” bosszút áll, ezáltal fölőlegesen odabilincseli magát ehhez az ellenséghez. Mirdketten arra kényszerülnek, hogy együtt térjenek vissza (egy következő életben), és újraélik az egész, szomorú konfliktust, míg el nem érnek arra a fejlettségi szintre, ahol már elegendő józan eszük van ahhoz, hogy elássák a csatabárdot, és felhagyjanak az ellenségeskedéssel... Ha viszont (ez az ember) elég okos ahhoz, hogy ne alkalmazzon haszontalan megtortlást, hanem „odafordítja a másik orcáját is”, ezáltal megszabadítja magát az ellenségével kapcsolatos minden további bonyodalomtól. A teher akkor ez ellen-ségére kerül, akinek egyedül kell visszatérnie, hogy helyrehozza, ami kárt maga mögött hagyott...”

Kérek mindenkit, ha valaki megbántana bennünket, legfeljebb csak legyintsünk egyet! De ennél is jobban tesszük, ha egy mosoly kíséretében nyomban megbocsájtunk neki. Hígyjük el, ezzel mindegyikünk a SAJÁT újját egyengetil. Am ha mi magunk megbántottunk volna valakit, mindaddig ne nyugodjunk meg, amíg az illető szemébe nézve, el nem nyertük bocsánatát! Rosszindulatú, zsarnok, s a bennünket saját lelkiismeretünkkel zsaroló emberrel természetesen mit sem kell törődnünk, az már az ő keresztyje, s nem a miénk... Am ha még ilyen esetekben is sikerrel járunk, hígyjük el, hogy nem csak önmagunkat, de őt is feloldozhatjuk ezzel a valóban Emberi lépésünkkel, s ezt — amint a későbbi fejezetekben látni fogjuk —, helyette egy egészen más Lény fogja megköszönni nekünk...

Az RKB-energia önálló életet élő, asztrális lényiség. Tér és idő, távolság és akadály számára nem létezik, s közben módjában áll, hogy lehetőségei szerint negatívabbá tegye a gondolatainkat, egyidejűleg természetessé teszi felteggésünket a haláltól, szorongásainkat és féltelmeinket, miközben a MI

gondolati energiáinkból és negatív gondolati foszlányainkból tartja életben magát. Mert ő is élni akar, s számára ez a táplálkozási mód adatott!

Az RKB-energia társbértőlként használja élő emberi testünket, amennyiben ezt megengedjük neki. Ha már elegendően éhes és elegendően elszemtelenedett, súlyos örvényekbe kényszerít bennünket, ha pedig kudarcot vall velünk, s fogy az energiásszintje, akkor undorral othagy bennünket, s megfelelőbb emberi testet keres magának. Mindig tudja, hová kell mennie, igen jól ismeri a földi és emberi viszonyokat, nem beszélve arról, hogy egyes fajitai értelemmel bíró ösztönlényekként, más fajitái pedig valaha élt emberek leszáradt, de attól még saját intelligenciával rendelkező, önálló asztrál-lényeiként tartják fenn magukat. Ezeknek az önfentartáshoz húsételek asztrális vetülete és indulatos emberi gondolatokra van szükségük, tehát pontosan tudják, hová kell menniük. Ezért főképpen kocsmák környékén, diszkókban, szórakozóhelyeken, horrorfilmeket játszó mozikban csoportosulnak, családok sokaságát látogatják meg egy-egy esti krimi erejéig, hogy mézként nyalogathassák az éppen megszülető szorongással teli gondolataikat. Ilyenkor válasszják ki a számukra éppen megfelelő emberi testet is, aki az „izgalom perciben” a saját auráját lebontva, védtelenné válik velük szemben. Ezeket az RKB-energiaörvényeket olyan asztrál-lények kísérik csapatosul, (mint az emniólót szállító szekeret a kóbor kutya,) akik önmaguk sohasem voltak emberi lények asztráltestei, s akik a *legkülföldibb és leglehetetlenebb alakok felvéve szintű a gondolatainkat csapolgatják*, amennyiben megengedjük nekik, vagyis ha elegendően negatívak ezek a gondolatok.

Az asztráivilágnak vannak olyan képviselői, melyek (akik) a gyűlöletes gondolatainkkal egyetemben fröcsögye terjednek, a gondolatnál sebesebben célba találva pillanatragasztóként megtapadnak, s a három dimenziós térünkbe áthasonítva önmagukat, RKB-energiákká válnak. Ez utóbbiakat a gondolati energiáink küldik szerteszé, amennyiben ezeket a gondolati energiákat az országgyűlés szószékéi, a meggondolatlan utcai beszélgetéseket és a templomok belsejét sem. Mert ott is mi, gondolkodó emberek fordulunk meg.

RKB-energia tehát minden egyes gyűlöletes gondolat megfogalmazásakor születik, s a gondolat folytatására kíváncsian, takarító funkciók felvétele helyett kéjelegve ösztönzi az embereket az ilyen gyűlölettel terhes gondolatok folytatására. Ebből következően, minden egyes ilyen gondolat megfogalmazásakor asztrál-lények csapódnak szerteszét közöttünk. Ez az asztrálcsübbe — mely ha nem lenne ilyen mozgékonny és ilyen korlátlan tanulási képességekkel megáldva, akkor legtöbbitük a felsőbb dimenziókból áthasonítható RKB-energiák martalékává válna —, ilyen emberi (!) körülmények közepette önmaga is RKB-energiaként funkcionál, hiszen erre a hétköznapi emberi gondolataink minőségei adnak lehetőséget neki. Ezek a lények — később mint RKB-energiák —, fantasztikusan sokféle módszerrel képesek a saját befolyásuk alá vonni a lebutjok és kisebb, zárt közösségek képes értékű és labi-

lakulterű egyéniségeit. Tapadási felületként kezdetben előnyben részesítik a fülek mögötti részeket, a májat, epét, veséket, gyomorfalat, izületeket, s máj keblek belső biológiai képleteit, továbbá valamennyi izületet. (Ez azt jelenti, hogy ezeknek, mint RKB-energiáknak a talppontja, vagyis a „bűgőcsiga” lehet alsó alátámasztása ezekre a szervekre kerül.)

Ha pedig mi magunk szorgalmazzuk ezek jelenlétét, a Lélek mi mást tehet egyebet, minthogy betegségjelzéseken keresztül hozza tudomásunkra, hogy ezektől az RKB-energiákká vetemedett vérszopóktól valamiképpen meg kéne szabadulnunk. Mi persze ezeket a jelzéseket már nem értjük, s főképpen az nem jut el a tudatunkig — amelyet ezek a lények valahogyan sikerrel blokkolnak —, hogy *ellenük főképpen a gondolati energiáink megváltoztatásával, vagyis örömteli és pozitív gondolatokkal tudnánk védekezni*. S mivel e jelzéseket nem értjük, ehelyett az operáló orvoshoz vagy a természetgyógyászati rendelőbe igyekszünk, melyek elegendően fel vannak készítve arra, hogy tevékenységükkel Lélek elleni merényletet kövessenek el, azaz megszüntessék a Lélek riasztójelzéseit. Emiatt, vagyis az operációk, csontkovácsolások, bioenergialadás stb. miatt, a kórházak műtőinek és a természetgyógyászati rendelőknek a padlózata „mozog” az ott felejtett, lerázott, kioperált asztrállények mozgó tömegétől. Nem kell túlságosan megijednünk, sem pedig elégedetlenek lennünk, mert akik othagyták őket — amennyiben a gondolatmenetüket nem változtatták meg —, még aznap beszerzik helyettük a másikat, mi pedig, amennyiben a gondolataink örömteljesek, úgysem kellünk ezeknek a lényeknek, mert undorral fordulnak el tőlünk.

Az RKB-energiákká aljasult asztrál-világnak igen kedvez, hogy az állam, mint „tisztas adófizetőket”, tevékenységük kiterjesztésére ösztönzi az egyre terjedő „boszorkány-szektaikat” és vállalkozásokat, hiszen az illetékeseknek annyi eszük már nincs, hogy rádöbbenjenek, ezel milyen folyamatoskat szenteltettek és szabadítottak fel. Azoknak pedig, akik „anyag ellenszolgáltatásért” ezt az ármánykodást végzik, ahhoz nincs elegendő eszük, hogy rádöbbenjenek; sok-sok elkövetkezendő földi inkarnációjukat tették tönkre ezáltal, mert az Ármány ördöge kacagni fog rajtuk. Az ő hatalma ugyanis odáig nem terjed, hogy életet teremtsen és inkarnációkat határozzon meg.

Az RKB-energiákhoz hasonlatos, vagy azzá hasonlítható energiák nagyon szeretik az újágok gyilkosságai rovatait és a legkülföldibb bűnügyeket megmérgező embereket. A legtöbb embertársam éppen ezeket a sorokat fogja megmosolyogni, én pedig azon mosolygok, hogy a hozzám kerülő igen érzékeny emberek legtöbbitük — mások vállai, feje, mája és gyomra körül — éppen neknek az asztrál-lényeknek a tömegét látja, amint az emberi testbe ereszített energiáikkal, csáfpajkakkal és a legrefináltabb módon kéjelegnek egy-egy ilyen emberen csüngve, miközben vitélik magukat naphosszat, egyik helyről a másikra. Ezek a „nem tisztességes” RKB-energiák ugyanis még a Kozmosznak sem kellenek, s emiatt nem csupán az égitest-együttállások alkalmával láthatók és tapinthatóak, hanem bármelyik napon, s a nap bármelyik órájában.

Ezek a lények nagyon kedvelik az emberek felünési viselkedését, ön teltségét, elvakult becsvágyát, s hálás kulyákként csapódnak az olyan emberhez, aki saját negatív gondolataival naponta „jól tartja” őket.

Az ilyen lényeket minden korban jól látták az öregező nénikék, s mára jól látják ugyanezeket a jelenségeket a fiatalok száza, s e fiatalok száma egyre gyarapszik, ahogyan változik az emberi tudat. Ez önmagában se nem sajnálatos, se nem jó, de igen jól beleillik az ezredvégi változások formálódó képébe. Fontos azonban tudni, hogy e vízőntőkei lelkület NEM a TV nyitvánosság elé tartozik, s bárkit lebeszélnek arról is, hogy ezzel a félresikerült asztrál világgal keresse a lehetséges kapcsolatokat! Ennek módja pedig az, hogy feleslegesen ilyen dolgokkal ne foglalkozzunk, ezeket a lényeket ne rajzolgassuk, s ne fejtünk se tőlük, sem a jövőtől! Azokat az embertársainkat pedig messze kerüljük el, akiknek a feje körül úgy nyüzsgönek ezek a lények, mint mások hajában a fejtetűk!

Nagy kegyelem a steineri 12 érzékszerv lassú visszaszerezése, hiszen mindazok, akik ilyen dolgokat látni képesek, sikeresebben is védekezhetnek a gonoszság eme ármánykodása ellen. Ne felejték azonban, hogy mindezeket az alapvető változásokat egy alapjában éretlen társadalom keretei között kell, hogy végrehajtsa ki-ki önmagán. Akik pedig már itt tartanak, azok számára a körülmenyek miatt nem lesz könnyebb az élet, hanem éppen ellenkezőleg jelentősen meg is nehezedik, amennyiben figyelmen kívül hagyják, hogy a bennünket körülvevő dimenziális világokkal szemben a nagyfokú érzékeny segítség napri rendszeres, másfél órás fizikai munkával kell levezetnünk!

Ha orvos lenne kíváncsi arra, milyen is az asztrál-csüthék világa, s milyenek az RKB-energiák, kérem, ne keresse az arra érzékeny embereket! Hiszen untilg elegendő, ha megtekinti az idegzszeratóriumok lakóinak rajzait. Zárt osztályokon, normális emberek tömege van „elszállásolva”, akiknek csupán tudomására kéne hozni, hogy mindaz, ami észlelnék egy létező, de nem rájuk tartozó világ, s ahhoz, hogy ezt ne észleljék, legtöbbször untilg elegendő lenne a napi másfél órás fafűrészelés, favágás, kertészás, negyedórányi helybenfutás, heti kétszeri hegymászás, vagy bármilyen fizikai munka.

Az asztrál-lények részben olyan lények, akik saját maguk sohasem viseltek emberi testet, mert nem ez a dolguk. Ezek önálló értelemmel bírnak, a feladatuk, hogy emberközeli dimenziókból segítségük az emberi faj lelki, evolúciós fejlődését. Ezernyi formátumuk létezik, s közülük mindegyikünknek olyan jut osztályrészü, amilyent éppen a gondolataink minőségével „igényünk”. Ezek olyanformán foglalják el az élő emberi testet, mint mi magunk a vidámparkban a villanyautót, s addig maradnak az emberi testben, amíg annak számukra megfelelő negatív gondolatai örömmel töltik el őket. Azért ilyenek, mert ez a dolguk. Ilyenformán emberi túlzásainkat kihalangulírozzák, s gondolatainkat elmélyítik, hogy ennek alapján mi magunk döbbenessünk rá arra, hogy a Test-Lélek és Szellem egységében és harmóniájában hol követünk el hibát. Asztrál-lények és RKB-energiák nélkül földi élet nincs!

Az asztrál-lények másik formátuma valaha élt emberi lényekhez tartozik. Ha a földi életünket követően valamiféle zavar támad (pl. az illető igen materialis életet élt, s „odatát” nem akarja elhinni, hogy ő valóban meghalt és egy „más világban” tartózkodik), akkor asztráltestének maradéka - mint önálló lény - olyanformán kezd félni a megsemmisülettől, mint ahogyan a földi testben mi magunk rettegünk a haláltól. S ugyanez az asztrál-lény mint ösztönként és értelmi lény különösképpen elemében élvezve magát, hamar rájön arra, hogy a földön élő emberek gondolataiból táplálkozhat, kielégítheti asztráltest utáni sóvárgását — azaz éhségét —, s így módon önfennartóvá válik.

Álljon itt néhány gondolat arról, miképpen is kellene RKB-energiák és öntapadó asztrál-lények ellen védekeznünk:

Mint említettem, nélkülük nincs emberi élet! De azt már mindenki önmaga is megváltaszhatja, hogy milyen asztrál-lényt enged magába. Aki — pillanatilniilag — „ügyes”, annak testében éppen ebben a pillanatban nincs RKB-energia. Am ha rendelkezésére bocsájítjuk földi testünket, örömmel foglajják el azt. S ezt ki sem kell nyitvánítanunk, hiszen a gondolataink rendeződése pillanatában már ki is nyitvánítottuk!

Vagyis éppen elegendő, ha kezdetben kissé jobban ügyelünk gondolatainkra. Vigyázat! Aki álszenteskedik, megpróbálja megjátszani magát, azt nagyon fogják szeretni ezek a lények! Ember a négy dimenziós történéseket NEM játszhatja ki!

Az RKB-energiák és öntapadó asztrál-lények támadása és kíváncsiszkodása ellen hat a nyíltszívűség, az örömteli élet, valamennyi természetitől ellesett holdgító pillanat, a növényi és állati létsík tisztetete, az önzetlen ADÁS, a viszonzást nem váró segítségnyújtás, minden, katarzis-élményekben bővelkedő élmény, s anélkül, hogy az lista teljes lehetne: a minden kötöttségektől mentesült, szívből jövő imádság, s a szeretet valamennyi önzetlen megnyilvánulása.

Ügyeljünk arra, hogy a szeretet és gonoszság szellemi erőinek általunk történő hívása, szólltása, kérése, irányítása könnyedén célba talál, s az asztrál-lények szíves-örömmel engedelmeskednek az utasításoknak és parancsoknak is. Mindezek azonban már a mágia területei, s ezeket semmiféle önző célra igénybe venni nem szabad! (Lásd a „Hol kezdődik a mágia?” című fejezet.) Fontos azonban tudni, hogy az asztrál-világ nem csak „ártó” lényeket foglal magába, a szeretetnek is léteznek asztrális vetületei (lásd később).

Az asztrál-lények egyes típusai olyanok, mint az idomított vadállatok. Mindaddig, amíg valahol határozott gondolati erőt éreznek, szívesen engedelmeskednek bármiféle emberi parancsnak, s az illetőhöz szegődnek, miközben árgus „szemekkel” figyelik őt. S ha a továbbbiakban lankad a figyelme, meghasonlítottá válnak a gondolatai, akkor ugyanezek az asztrál-lények kegyetlenül elbánnak vele, s megkínózzák őt.

Nem tudja, mit tesz...

Nem tudja, mit tesz az a fiatal, aki a mai társadalmi elvárásoknak engedelmesskedve: öltözkéssel, csörgő láncjaival, viselkedésével, koponya- és láb-szárcsont „medáljáival”, morbid jelvényekkel és trikófelirataival „imitálja” a gonoszágó! Tiszta szemű, nyílt tekintetű fiatalok hordanak groteszk ruhákat és frizurát, terror-eszközöket és „megfélemlítésre” jócskán alkalmas tárgyakat, ártatlan lányok és fiúk próbálnak — riasztó jelzéseket magukra aggatva — „kihívóak” lenni, s a legutóbbiszor sikerrel: Mert akit hívta, az megérkezik!

Fogalmat sem alkothattunk magunknak arról, mi módon szaporodnak a gonoszság fröcsögeve terjedő asztrál-lényei, s azt hiszem, nem szükséges bizonyítanom, hogy ezek a gondolatnál sebesebben célba találnak, minden visszásan megszülető emberi gondolatnál ott bábáskodnak, s szaporodási készségük az osztódást messze felülmúlja! S eleget ahhoz egy morbid gondolat, egy nyakba akasztott borotvapenge, egy teherautó elejére felkötött, himbálódzó gyermekcipő, egy földön heverő, szétlaposított gyermekjáték, egy visszás trikófelirat, hogy egyvalaki, embertársai tucajaiban életre hívjon egy-egy asztrál-lényt!

Sajnos ez bármiféle mérési eredménytől függetlenül olyannyira igaz, hogy komolyan tanítani kellene. Hogy legalább azokat megóvhassuk a Magosabbrendű Tudat számára, akik csupán utánozni igyekeznek a tömegember lehetetlen igényeit.

Asztrális energiacsere

Ember és ember, állat és ember, állat és állat, állat és állat közötti folyamatos, negyedik dimenziót is érintő energiacsere folyik!

Az állat és állat, illetve az ember és ember közötti energiacsereit még csak megérthetjük valamiképpen, de az ember és állat, az állat és ember közötti asztrális viszonyok már magyarázatot igényelnek.

Az állat és ember közötti energiacsere kapcsán meg kell különböztetnünk az élő állat és ember, valamint a halott állat és ember közötti energiacsereit. Megdöbbenést kelthet, de ez utóbbi a gyakoribb. Mivel az első variáció önmagában is érthető, kezdjük rögtön a második variációval: A bennünk rejlő RKB-energia, hogy energiaszintjét növelje vagy fenntartsa, állatokból származó asztrális ösztönlényekre vágyik. S úgy fog bennünket érte az „energiacsere” szorítani, hogy egyre intenzívebb kényszert érzünk hűsökre. Az RKB-energia élvágya kielégíthetetlen! Ne csodáljuk tehát, ha a hűs iránti élvágya idővel fokozódni fog. Hiszen mi ehetnénk éppen mákos tészta is; RKB-rezgésünk azonban kizárólag megöli állatok teteméből nyerhető

energiát, s ehhez azokat mi magunk is meg kell, hogy együk.

Az ember és az élő állatok közötti asztrális energiacsere kapcsán érdemes szót ejtenünk arról, hogy a környezetünkben élő háziállatok, különösképpen pedig a kedvenceink folyamatosan részesülnek ezen energiacsereből, mely önként és szeretettel belőlünk származik. (Ők maguk is adnak cserébe szeretetet és energiát, vagyis ez egyáltalán nem baj!)

Értelmes emberi asztrál-lényünk, vagyis asztrál-testünk (Vigyázat! Ezúttal NEM RKB-energiákról és öntapadó asztrál-lényekről van szó!) a kedvenc állataink asztrális ösztönlényeivel kismértékben „vegyülni”, rezonálni képes. Vagyis e szeretet a felsőbb dimenziókra különösképpen kiterjed! Ezáltal a közelünkben élő háziállatok egy része, különösképpen a kedvenceink, olyan értelemi energiákhoz juthatnak, amely hallatlan mértékben jobbjá fajuk evolúciós folyamatait. Természetesen, ezek az értelemi energiák az állatokba csak mint ösztön-cselekvés épülhetnek be, vagyis értelemi lényünk rólunk leszakadó szikrácskái a kis kedvenceink asztrál-lényében mint ösztön-energiák érvényesülnek. Mégis csodálatra adhat okot, amikor a „semmiből” születik és hozzánk kerül egy néhány napos kiscica, aki anélkül hogy ezt valaha macskákától láthatta volna, egyszer csak felugrik az ajtókilincse, lenyomja azt, s kísétál az udvarra, s csak akkor döbbenünk rá, hogy ezelőtt 10 évvel, s ezelőtt 5 évvel is volt egy ilyen cicánk.

S pontosan ezen az alapon állapíthatjuk meg egy-egy okos négy lábú társunkról, hogy „szinte megszólal a szeme”. Egy ilyen állat attól nem lesz értelmesebb, ha „beiskolázzuk”, hiszen attól csak engedelmesebbé vagy tanultabbá válhat. Értelmes attól lesz, ha beszélünk hozzá, ha dédelgetjük, vagyis ha közöttünk valóságos asztrális energiacsere folyik.

Szinte folytatólagosan: valahol ugyanez ember és ember között az érintés és a kedvesség, a babusgató és a szexualitás, a maga számos válfajával együtt. Hiszen az egyik ember asztrális lényisége (nem RKB-energiákról van szó!) esetleg még csak ösztönlény, míg a másiké valóságos értelemi lény. Ilyenformán változatgatjuk egymást mi emberek, az asztrálisikon is.

Miután kétszer is kénytelen voltam megjegyezni, hogy ezek az asztrális történések nem az RKB-energiák témakörébe tartoznak, röviden: itt arról van szó, hogy az ember Lénye értelemes fizikai, éteri, asztrális és mentális lényekből tevődik össze. Az RKB-energiák és az öntapadó asztrál-lények szintúgy az asztrálvilághoz tartozó, de más feladatokkal felruházott peritériák, melyek létezése bennünk egyáltalában nem szükséges.

A gyűlölet asztrál-lényeket szüli!

Érdemes elgondolkodnunk azon, hogy az öntapadó asztrál-lényekre is vonatkozik a polaritás törvénye. Vagyis ha bárki átkot küld, gonoszágó!

forral, vagy gyanakvást kelt: másoknak tereml, ugyanakkor önmagához is. Ha paszt egy ilyen asztrál-figuráti Mindazok, akik gyűlölik a szomszédos népet, a beléjük oltott gyűlölettel perccenként „fröcsögő asztrál-lényeket”, „teremthetnek”, s ezzel egyidejűleg, önmaguk sirtárára teremtik a legnagyobbhat: ott ugyanis minden álltaluk teremelt asztrál-lény egyidejűleg jelen lesz! Amint említettem, ezek a lények olykor megzavarhatják EN-tudatunk földi lélet követő tevékenységét is. Ne csodálkozzon senki, ha bármelyik „faji”, népet, nációt, közösséget fröcsögye utálva, az EN-tudata esetleg úgy fog dönteni, hogy érdemes lesz az illetőnek legközelebb az olyannyira utált náció sárjaként újjászületnie. (Okori szövegek közt teljesen általános az alábbi tanmeserészlet: Egy népeket leíró hadvezér a halála után megáll az istenek előtt, mire azok ezt mondják neki: „Megtanultad, miként kell leíporri másokat, légy tehát a következő életedben rabszolga!”)

Nem szerencsés megoldás az, ha lelki evolúciós fejlődésünk ellenében dolgozva, a már egyszer értelmi energiává alakított asztráltestünkől igyekszünk ismételen állati ösztönlényt faragni...

Szellemirtók?

Amint arról már szót ejtettünk, az RKB-energiák legerjeszhetőek és az asztrál-lények erőszakkal is elküldhetőek lehetnének, de amennyiben ez megvalósulna, ennek iszonyú nagy ára lenne! (Lásd az „Ellenirányú perdlüt” című fejezetet!) Ennek módzatain azonban felesleges lenne gondolkodni, hiszen az RKB-energiák önmaguktól is elenyésznek. Ha nem tart bennünket fogva a szorongás és a félelem, akkor bennünk ilyen energia nem terem, ha nem gyűlöölünk és nem gyűlölködünk, akkor e lehetőségek messze elkerülnek bennünket, s amennyiben örömmel teltek a gondolataink, ezeknek a halál-információt hordozó és emésztgető lényeknek nem fogunk kellenni.

Az emberközeli dimenziók szellemi lényeinek fontos szerepük van az Ember lelki evolúciós folyamatában, s nem hibáztathatók amiatt, mert a saját dolgukat végzik, márpedig az RKB-energia is közéjük tartozik! Ismételnem szükséges, az RKB-energiaörvénylés feladata és szerepe — azon túlmenően, hogy kisarkítja és ezzel kritikussá teszi a negatív megnyilvánulásainkat, hogy ezzel lehetőséget teremtsen az „észhez térésünkhöz” — főképpen abban nyilvánul meg, hogy perdlütével felemesse, felelje, elfogyassza, elégsse, hasznosítsa a Földön elpusztult emberi, állat- és rovarfajta és egyéb élő szervezetek (kivéve a növényvilágot) nem anyagi vetületeinek asztrálmárakát, ily módon állandóan tisztogatva az emberi lélek negyedik dimenzió tartózkodási helyét.

Ha az RKB-energiák tevékenységét valamiképpen megakadályoznánk vagy korlátoznánk, a lelki evolúciós folyamatainkban zavar támadna, a felsőbb

dimenziók elszennyeződnének, s az emberiségre a földi létükön eddig ismeretlen betegségek vetnék rá magukat, míg a felsőbb dimenziók át nem hasonlítanak az emberközeli dimenziókba az RKB-energiák helyett valami más egyebet, ami őket pótolni lenne képes.

Amennyiben az auráink épségéről elegendő kirándulással és testmozgással gondoskodunk, s amennyiben a gondolatainkból hiányzik a meghasonlottság, a szorongás és a félelem, az RKB-energiák sohasem avatkoznak az életünkbe, mert belőlünk hiányozni fog az az RKB-energiataralom, ami mézes madzagként vonzáná őket. S ha ráadás képpen az auráinkon belül irígyiséggel vagy gyűlölködéssel nem teremünk belőlük néhány testre szabott példányt, akkor végképp békén hagyunk bennünket. Ezért, ha csak egy mód van rá, mi sem avatkozunk az ő életükbe, s lehetőleg ne zavarjuk meg az életüket!

Túl sok a homály, túzásokba esett a misztikum, önmaguknak tetszelegnek a magas tudományok, leblokkolt a biológia, s ismét birtokokért esedeznek az egyházak. Vagyis az emberközeli létsíkokról általuk nem tudhatunk meg semmi konkrétumot, hiszen minden fellelhető információt elhomposítottak vagy túlzottan rózsaszínűre festettek az elmúlt évezredek emberi történései. Ami információkra pedig ennyi ezredév után mi magunk rájöttünk, azok az információk talán még tulságosan kiforratlanok. Ettől függetlenül nyomatkosan hangsúlyoznom kell, hogy emberlétünk evolúciós folyamatában, ezeknek az emberközeli dimenzióknak a tevékenysége, feladatukra és teljesítménye bármiféle általunk kreált történelmi szituáción (legyen az latárjárás vagy az úrhajózások kora), jóval túlmutat! S ilyenformán elsőként azt kellene mindenkinnek önmagának eldöntenie, hogy rövidke földi élete során kizárólag a romlandó fizikai test minden igényének felesleges kielégítésére törekszik-e, avagy figyelembe veszi végre-valahára a felsőbb dimenziók elvárását is...

Figyelem! Az RKB-energia betegíti

Élő emberek RKB-energiáját — amikor az az égitest-együttállások hatására a test felületén kívülrre kényszerül — lehetőleg ne bolygassuk! Ez az energia igen súlyos árat kér bármiféle, körébe történő beavatkozásért, s különösképpen viszolyog energiakihasználásainak tudatos kitapogatói! Emellett füstben olykor önszántából is láthatóvá válik bárki előtt, de ez esetben is tudnunk kell, hogy az nem a valóságos formája, csupán annak valamiféle ábraképe, vagy három dimenziós vetülete. Ki nem állhatja, ha titkait kifürkészni igyekszünk, s ha magunja a bolygatást, pillanatokon belül a leglátványosabb betegségtüneteket idézheti elő annál, aki piszkálja őt, s annál a személynél, aki hagyja, hogy vizsgáljassák. Ez pedig annál is könnyebb számára, mivel az ilyen vizsgálódások lebomlanak a kíváncsiszkodó és a vizsgált személy

egy más közti aurái.

Ha azonban kíváncsiszkodásunk nem az illető RKB-energiatartalmával, hanem például az illető testiségével kapcsolatos (pl. szexuális életmód), akkor az RKB-energiától mit sem kell tartanunk, mert békén fog hagyni bennünket. Természetesen egy csoportsex esetében, illetve ahol sadizmus és mazochizmus változatai egymást, arra bármelyik fél felkészülhet, hogy ebből a szexben nem csupán az ember, hanem az összes RKB-energia aktívan részt vesz, mert a fizikai testek minden szerelmet nélkülöző kéjelgése, kéjelgés egyúttal a lények számára is.

Végezetül ne feledjük, hogy mindezek az *intések kizárólag égitest/együttállásokat közvetlenül megelőző napokra vonatkoznak*. Az év többi napján az RKB-energiák hozzátérhetetlenek, hiszen a testünkön belül élők hétköznapi életüket... Már ugye annál a személynél, aki ezt hagyja! Mert higgyük el, nem valami szerencsés dolog az, ha az RKB-energiák talppontja, azaz a négy dimenziós energiatérbe nyíló energiakapú, ez a kozmikus transzformáció mondjuk éppen a vesénk tájékán, vagy a tüdőnkben található...

Ettől függetlenül igen gyakori az égitest-együttállásokat követően — hogy kötetlenül és szabadon közlekedni tudjon —, az RKB-energiaörrény kilép az emberi testből, s egy fémes fényű, kellemetlenül jeges és hideg tapintású, kötélyvi vastagságú energiacsatorná, amolyan köldökszinórt hagy maga után, amelyen keresztül szabadon folyathatja tevékenységét és áramolathatja oda-vissza az energiáit, a négydimenziós tartózkodási helye és az általa uralt emberi test között.

A halál „szaga”

Minden ember ösztönösen viszolyg a halál lehetetétől, s ez az érzés nem pusztán az életünk féltését jelenti. Az állati tetem, vagy halott emberi test nem csupán kihívást jelent. A halálnak szaga, lehetete van, mely — nem biológiai értelemben — a halál beálltát követő néhány órán belül a legerősebb. A halál „szaga” főképpen nem a fizikai létsíkon élőknek, vagyis nem az embereknek szól. Ezért ezt elsősorban nem is mi érezzük, hanem mindazok az emberközeli dimenziókban élő szellemi lények, akiknek az elhalt földi, fizikai testek NEM FIZIKAI részét le kell bontaniuk, s ezek a lények a halál szagára sergestől meg is jelennek.

Olyan esetek tömegét lehetne sorolni, amikor a legkülföldiebb emberek a halottal töltött első éjszakán arról számoltak be, hogy szinte „mozgott a levegő” a számukra nem érzékelhető, mégis nyomasztó érzéseket okozó lényektől. Az ilyen esetekben ezeket a lényeket sokan valóban látják is, különösen akkor, ha már legalább egy órája koromsötétben tartózkodnak.

Emnek elkerülése érdekében szokásos egyes vallási felekezeteknél a „virrasztás”, mely emberi szempontjaink szerint éppen elijeszthetné ezeket a lényeket, de gondoljunk bele: velük egy olyan szükség szerű mechanizmus veszi kezdetét, melyet nem lehet és nem is szabad kikérülni! Ami élt, annak le kell bomlania. Ez Törvény!

A halál szagára érkező lények élő embereknek csak a szorongó gondolatokkal terhes tudatol bolygatóiák meg, s az ilyen embereknek az ilyen érzést és az ilyen látványokat, no meg az ezekkel egyidejű álmokat nem kívánom! Aki azonban tisztában van azzal, hogy a halál a gyávák ösztökéje, s hogy aki „meghalt”, csupán más ruhát és kevésbé beleges testet választ, s no persze azért távozott közülünk, mert ott, ahol van, most fontosabb dolga akadt, az az ember nagy szeretettel fog visszagondolni a szeretettel töltött valamennyi örömteli pillanatra, s eszébe sem fog jutni, hogy egy társadalmi elvárásnak megfelelően — önző módon — megpróbálja a szomorúságáért, zokogásáért és könnyeivel hosszasan visszatartani szeretet hozzártatózóit.

Sajnos a halál szaga elég sok élő emberen is érzékelhető, s ebben jobbra azok vezetnek, akik beteg emberek auráinak pszichálgatásával foglalkoznak, s önmaguk bioenergiaszintjét és auráit ilyenformán igencsak leépfítették. Ez a szag rettenetes! S annál is rettenetesebb, mert valójában nem szag, hanem szinte már-már valamiféle érzés. S ez azt is jelenti, hogy az ilyen — halál-szagú — ember aurájában és környezetében csak úgy nyúzógnak a rátapadt asztrál-lények. Ez a szag mindig kékes-sápatag, hullaszíntű test- és bőrszínnel párosul, s legyen figyelmeztetője mindazoknak, akiknek a lakásában tükör is van!

Ellenirányú Perdület

Amennyiben valaki RKB-energiákkal már nem rendelkezik, avagy megismulta, miképpen lehet azoktól pillanatok alatt megszabadulni, de nem követi az önzetlen szeretet ösvényeit, meghasonlott lénye olyan szellemi erő lakóhelyévé válhat, melyet egyetlen embernek sem kívánnek. E negatív szellemi erő az Ellenirányú Perdület.

Az Ellenirányú Perdület figyelemre sem méltatja a Rendet, s ahol és amikor csak módjában áll, félrúgja azt. A Rendet pedig csak akkor rúghatja fel, ha akad földi ember, aki ebben segít neki. Az Ellenirányú Perdület nem csupán égitesti-együttállaskor hasonítja át magát az emberi életterbe, hanem kényekedve és tetszése szerint, amennyiben földi ember irritálja, vagy öntudatlanul hívja őt.

Az Ellenirányú Perdület kifejezetten tudós koponyákat környékezik meg, akikben buzog a kíváncsiság és a becsvágy (Faust-szindróma?). Ezek az emberek nem ritkák, de akiben a magasabb képességek diszszonanciával párosulnak, automatikusan alkalmassá válik arra is, hogy az Ellenirányú Perdület

közreműködésével embertömegeket vezessen félre. Am szorongani emiatt teljesen felesleges, mert itt is érvényesül a Törvény; *s mindenki olyan taniót kap, amilyenre a lelke megérett.*

Azok a kutató elmék, akik húst fogyasztanak és gyűlöletes gondolatokat engednek meg maguknak, (vagy húst sem fogyasztanak, csupán a gondolatait gyűlöletesek), előrehaladott tudásukkal képesek a testükben tevékenykedő RKB-energiákat szándékosan legerjesztetni, előltni vagy testükből kiszakítani, várományosai az Ellenirányú Perdületnek, amely (aki) egyébként holmi RKB-takarítóenergiákkal nem közösködik, a Szeretet erőit pedig messze elkerüli. Ennek az erő- és energiamegnyilvánulásnak sajátossága, hogy amennyiben egy-egy embertársunk a praktikáival és „intelligenciájával” életre hívja őt, háromdimenziós térörvényként perdületi energiákká építi fel magát, s össze-kapcsolódik ennek az embernek a testével.

Az Ellenirányú Perdület emberi testbe való behatolási pontja igen koncentrált, s az RKB-energiákra és a Szeretet rezonanciára mindig merőleges! Titkai kifürkészését nem tűri, s minden erre vonatkozó lehetőséget mereven kizár. Örvénylő energiatesztet messze elrejtí, energetikai és intelligencia-központja a négy dimenziós térben tevékenykedik, miközben a három dimenziós vetülete az általa alkalmasan vélt emberlénnyhez beláthatatlan távolságból jövő, páros csápokkal kapcsolódik. A kapcsolódási pont a két halántéklebény agyi zónája.

Aki az Ellenirányú Perdület fizikai megnyilvánulási formájára kíváncsi, s annak örvénytest-alakját fűrkészi, nagy valószínűséggel rövid időn belül részévé válik e gonosz intellektusnak, vagy halállal lakol tetteért. Az Ellenirányú Perdület nem holmi materiális hússal és vérrrel, vagy többdimenziós asztráivetületekkel táplálkozik, hanem az általa birtokolt emberi lelkeket emészti!

Tipikus sajátossága, hogy az emberi faj labilis, de fogékony egyedeiben rendkívüli diszharmoniót és károkat képes okozni, mindenütt meghasonlottságot és félelmet kelt, s mégis, ahol az általa uralt ember megfordul, a meghasonlottság valamennyi válfaját tiszteletet érdemlő tudományként és igen emelkedett hangulatú beavatási procedúráként képes megjeleníteni, mert az ilyen ember előadása első hallásra magasszintűnek, felszólalása szimpatikusnak tűnik, s megjeleneése minden igényt kielégíti. Másik sajátossága, hogy e démoni lényvel — a következő élete kínjaival, meg hasonlottságával és megpróbáltatásaival — annak az embernek lesz kötelessége megküzdeni, aki felelőtlenségében, pusztá kíváncsiságból vagy becsvágyból életre hívta őt. Ezzel a démoni lényel az őt életre hívó embernek a következő életében semmiféle testi kapcsolata nem lesz már, hanem éppen ellenkezőleg: mindennütt szemközt áll majd ezzel az emberrel. Ám az ilyen embert a következő élete kínjai közepette a szeretet asztrál-lényei már szívesen segítik, hogy erőt adjanak neki.

Az ilyen embernek ne akarjunk ártani, mert rá igen bosszúálló szellemi

lény vigyáz, s szavaiban sem ő maga nyilatkozik meg, hanem e-szellemi lény, inkább tisztelettel kerüjük el a kettőjük ilyen irányú szöveletségét!

Emberlénnyel, a kapcsolat földi tükröképpen az Ellenirányú Perdület jelenléte mindig „vesétkbe tekintő”, félelmetes, de kissé eszelős, és megsemmisítő energiájú szemekkel párosul. S mégis, ha száz ilyen embert ismerünk is, közülük legfeljebb ha egy olyan akadáhat, aki valóban megfelel az Ellenirányú Perdület démoni elvárásainak és igényeinek. E lénnyre felesleges több szót vesztegetni, ellene védekezni szeretetteljes gondolatokkal, önzetlen cselekvéssel és a természet szeretetével lehet.

Az égitest-együttállások legváratlanabb hatása

Aki sikerrel megszabadult a saját, külön bejáratú RKB-rezgésállapótól, lehetőségét teremtett magának arra, hogy végre a saját gondolatainak ura lehessen, s földi testét — mint a Szent Grál kelyhét — egészen más típusú, szeretetteljes szellemi lény foglalhassa el.

Az a rezgésképlet, mely (Aki) megtszírtott testre vágyik, a Harmonikus Rezonancia!

A Harmonikus Rezonancia, mint a negyedik dimenziót is uraló intelligens törvény, sokkal nagyobb és szentebb változásokat kér tőlünk, semmint, hogy megeleljék egy tiszta földi testet. Ezidáig mindössze néhány tucat olyan emberi lényvel sikerült találkoznom, akik földi testét a Harmonikus Rezonancia, ez a határtalanul jó érzést keltő melegsugárzás birtokba vette.

A Harmonikus Rezonancia szintúgy csak akkor ad élejtelt magától, amikor éppen pártatlan számú égitest-együttállás közeledik, s ezen együttállásnak részese a Föld is.

A Harmonikus Rezonancia a céltudatos és kézzel történő kitapintása és vizsgálata ellen nem lép fel olyan kellemetlenül, mint ahogyan fellépne ez ellen az RKB-energia vagy az Ellenirányú Perdület, mondhatni: „hagya magát”.

A Harmonikus Rezonancia tudatos vizsgálatával mégsem kísérleteztünk, s igyekeztünk nem zavarni jelenlétét — jóllehet ezt Ő (!) szeretetteljesen elviselte volna —, mert a fizikai létsítkunkon történő (ideiglenes) megnyilvánulásakor olyan határtalanul hatalmasnak, olyan tiszteletet parancsolónak hatott, hogy a további kíváncsiszkodástól automatikusan, és nagy-nagy rokonszenvvel eltekinttünk.

Minden ilyen érzékelési kísérlet alkalmával, amikor az erre alkalmas emberek valamelyikét vizsgálgattuk, mind egyikük igen kellemes közérzetről és melegségtől számolt be, pedig e vizsgálatot sok esetben a testtől 4-6 méternyire végeztük, s a tenyerünket még véletlenül sem fordítottuk az illető

felé.

Fordítsunk némi figyelmet a Harmonikus Rezonancia azon megnyilvánulásaira, melyeket NEM égitest-együttálláskor, hanem az egyszerű hétköznapi pokon, teljesen hétköznapi tevékenységképpen ezekben az emberi testekben kifejt: Ez a néhány ember kivétel nélkül nyitott, intelligens, láthatóan az élet bármely területén és bármely témával kapcsolatban képesek helytállni (nem amiatt, mert hogy tanult tudásuk van, hanem mert az emberi östudattal tartják fenn a látványosan soha meg nem nyitvánuló, mégis állandó kapcsolatot), a miközben a saját, magányos útjaikon ösztönösen igen jól eligazodnak, valahol mégis közösségi emberek, s igyekeznek minden arra rászoruló embertársikkal — ahol csak lehet — segíteni.

Szívesen leírnám, mi minden szükséges ahhoz, hogy valakinek ilyenformán külön bejáratú Harmonikus Rezonanciája legyen, de talán jobb, ha még inkább azt írom le, ami ehhez merőben felesleges:

Nem kell hozzá a gög, nem kell a nagyképűség és anyagi haszon utáni sóvárgás, nem kellene a materiális vágyak, élvezetek és örömök, nem szükséges az irigység, a gyűlölet, a politikai tájékozottság és a különféle Hitekben való jártasság, nem szükségesnek sem a divatos, sem pedig a berögzült társadalmi elvárások ismerete és figyelembevétele, s nem szükséges templombjárni. Ellenben: ez a néhány ember akárhol is megfordul, teszi ezt éppen úgy, mintha templomban lenne, bármit tesz is, minden tevékenységében felismerhető az örömteli imádság, s ha olykor áldozatot kell vállalniuk, áldozatuk szintúgy örömmel teli és önzetlen áldozat. Vagyis bármelyikük földi jellemvonásai a társadalmak által elfogadott és szentesített karakter-jellemvonásokon jóval túlmutatnak!

Megfigyeléseink szerint a Harmonikus Rezonancia az energiahullámzásoktól mentes, megállapodott asztrálterű emberi lényeket kedveli, akikben az indulatok, vágyak és szexualitás már csak mértékkel érvényesülnek, akik a fizikai testüket tudatosan, földi járművékként kezelik, s ennek megfelelő szeretettel és tisztelettel gondoskodnak is a megfelelő karbantartásáról. Ez a néhány ember tökéletesen tisztában van azzal, hogy élete korántsem merül ki a földi létsíkon történő öncélú tevékenységgel, melynek valamennyi megnyilvánulása a fizikai testnek szól.

A Harmonikus Rezonancia messze, nagy ívben elkerüli a szorongó és félelemmel terhes embereket.

Felvetődhet egy igen fontos kérdés: Vajon kizárja-e a testben élő RKB-energia és/vagy Harmonikus Rezonancia egymás egyidejű jelenlétét? Erre a kérdésre, főképpen a hűsevők lelki világa érdekében, s egyéb irányú tapasztalatok hányában, képtelenség egyszerű igennel vagy nemmel válaszolni.

A Harmonikus Rezonanciák egymással szívesen egyesülnek, s ha néhány olyan emberi lény, akiben e rezgésállapot jelen van, égitest-együttálláskor megfogja egymás kezét, vagy egymás mellé áll, a Harmonikus Rezonanciájuk egyetlen hatalmas és tüneményes, örvénylő mozgású Harmóniává áll össze,

ennek a rezgésképletnek a felső része a felhőket érinti, miközben a Rezonancia határtalan öröme szinte érzékelhető, amint ily módon felgerjedve, a felhők magasságában átlépi a negyedik dimenziót. Közben azokat az emberi lényeket, akik a gondolatvilágukkal és együttlévőikkel ezt a fantasztikusan emelkedett lelki állapotot megvalósították, határtalan örömet és nem e világi boldogságérzet járja át meg át, s ebbe mindegyikük kivétel nélkül beleszedül.

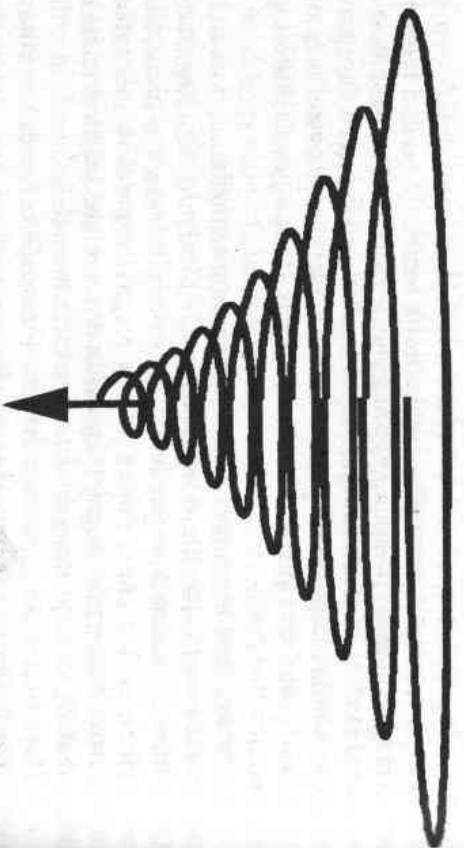
A Harmonikus Rezonancia kiterjedése — amennyiben egy emberi testet már birtokba vett —, az illető legcsekélyebb elbizakodottsága vagy nagyképűsége, s bármiféle önző megnyilvánulása esetén mindig egy picit csökken, s amennyiben ezek a „nem éppen pozitív megnyilvánulások” állandósulnak, még a három dimenziós megnyilvánulásának veszélybe kerülése előtt kilép az emberi testből, s a négy dimenziós térben keres menedéket.

A Harmonikus Rezonancia a három dimenziós erőterünkbe áthasonlítva magát, már határozott formával és kiterjedéssel jelenik meg, megnyilvánulási alaprétéről kicsit később ejtünk szót.

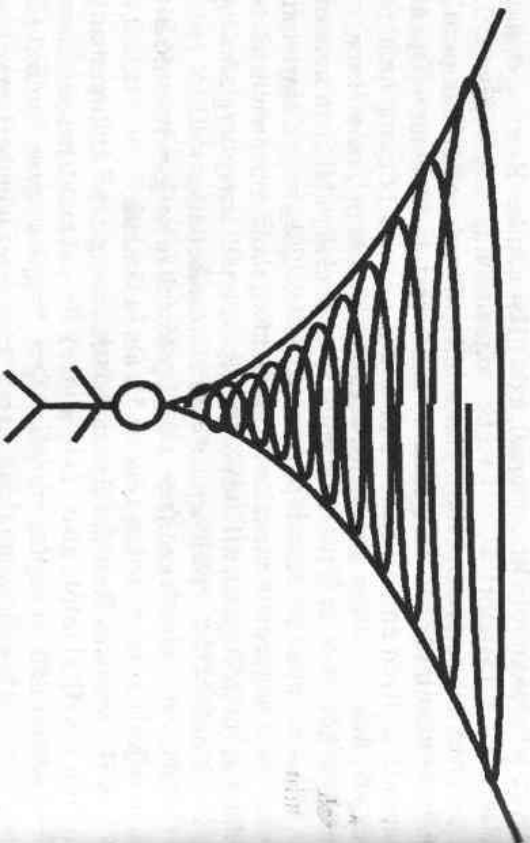
Harmonikus Rezonancia mindig pontosan annyi létezik, mint ahány emberi lélek a Föld nevű bolygón testet ölt! S mégis, ez a szeretetrezgés olyan nagyon-nagyon kevés emberrel képes felvenni a kapcsolatot, s kimondatlanul is érezzük, hogy a kapcsolatfelvételek elmaradásáról kizárólag mi, emberi lények tehetünk! Felölt embernél, akit a Harmonikus Rezonanciája megfelelő társként elfogadott, s ez az ember a gondolatai szelfiségével (!) és életörömeivel a személyre szabott Harmonikus Rezonanciájának perületét és méretét növelni képes, ez a Rezonancia határtalan örömmel járja át meg át naponta az ilyen emberi testet, s ez a forma és ez a Lény oly hatalmasra növekszik, hogy a három dimenziós vetületének megnyilvánulásáról is csupán részletet közölhetek. E részlet azonban, ha az első pillantásra nem is látnánk át, mindenképpen tiszteletet parancsol. Ne feledjük, hogy a Harmonikus Rezonancia a negyedik dimenziót is felhasználó, s a három dimenziós térünkbe önmagát tetszőlegesen áthasonlítani képes, intelligens energiaörvény, melynek (Akinek!) küldetésére nem sokára rádöbbenhetünk.

A Harmonikus Rezonancia földi erőterben megnyilvánuló alakjának (nem teljes!) axonometrikus képe az 51. ábrán látható.

A Harmonikus Rezonancia szakadatlan mozgásban és forgásban van, miközben a nyíllal jelölt alsó része a vizek örvényeihez hasonlóan lefelé árvá, szünet nélküli kereső mozgást végez. Vagyis a rajzon ábrázolt Harmonikus Rezonancia még nem találta meg a hozzá rendelt emberi testet. Amennyiben a hozzá rendelt emberi testet — annyi ezredév után — végre megtalálta, s annál ennél sokkal fontosabb dolog: el is foglalthatta, akkor ez az axonometrikus ábrázolhatóság a következőképpen alakul (52. ábra):

51. ábra

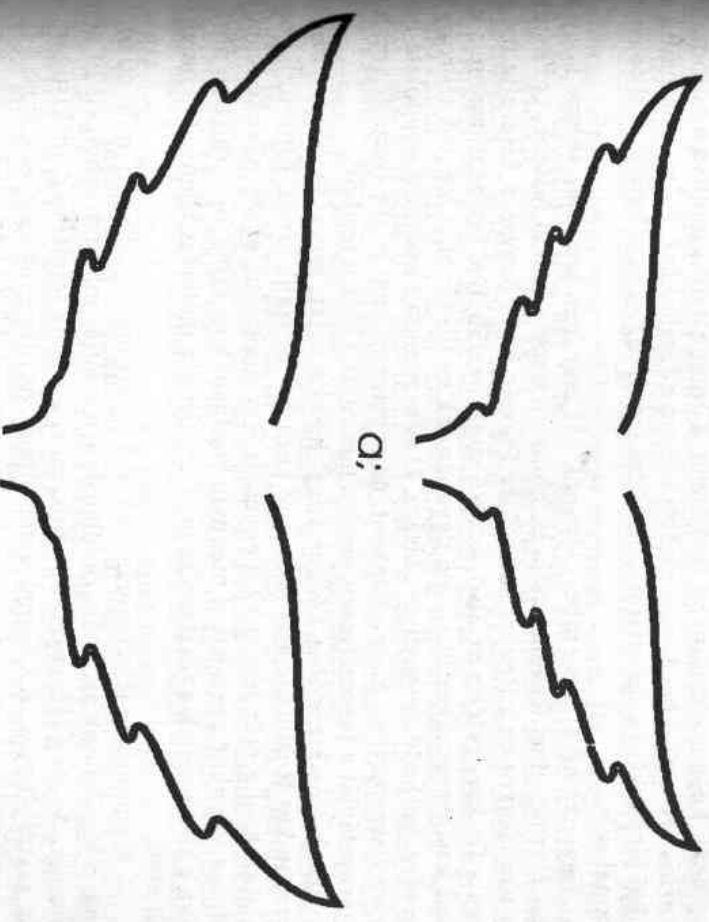

52. ábra

Alap megnyilvánulási mérete főképpen kicsi babák felett mérhető, akikkel még nem rontottak el az élet viharai, s akiket ily módon a saját Harmonikus

Rezonanciájuk még igen sokáig figyelemmel képes kísérni. Ilyenkor, s még a nagyobbacska gyerekekénél is, a kereső sugárnyaláb alsó csúcsa a kicsi testek felett mintegy 1 méternyire állapodik meg, s enyhén örvénylő mozgással, s pár centiméteres le-fel hullámozásával — amennyiben nem zavarja senki —, figyelemmel kíséri a hozzá rendelt földi, fizikai test fejlődését. Gyermekkorban, s álmukban a kereső sugárnyaláb olykor még behatol az alvó testbe, hogy a gyerekekben csodaszép álmokat idézzon fel, de a testet éberlétében nem foglalhatja el csak akkor, ha ugyanez a test immár felhőtlenül, s a saját megalapozott gondolataival is tanúbizonyságát adta annak, hogy nem csupán fogasztani, hanem növelni is képes ezen isteni térörvény energiatartalmát.

A Harmonikus Rezonancia alapmérete, amelyel a negyedik dimenzióból önmagát áthasonlíja, kb. 3,5-5 méteres átmérő-, és 3-6 méteres tengelyirányú magasság.

53. ábra

A Harmonikus Rezonancia metszeti képe tehát az 53. /A, B ábrának megfelelően alakul, de amint említettem, ez csupán a részlet! A szárnyak közötti és szárnyak feletti felső részt ugyanis nem rajzolhattam meg, s ennek több oka van. Egyrészt, a Harmonikus Rezonanciánknak pontosan e testtájékra rejti az energetikai és intelligencia-központot, s valahányszor megközelítek a kezemmel, olyan határtalanul kellemes érzés és olyan tiszteltetlenség döbbenetet parancsoló közérzetre kezdett úrrá lenni rajtam, hogy mindig annyiszor ugyanarra az eredményre jutottam: méltatlannak érzem magam arra, hogy pusztá kíváncsiságból közelítek Hozzá. Másrészt, a Harmonikus Rezonancia szárnyai közti és szárnyai feletti rész még az aprócska gyermekéknél is 3-6 méternyi magasságban van, míg annál a felhőt embernél, aki a saját Rezonanciája erőnlétéről a saját pozitív gondolataival már önmaga gondoskodik, ugyanez valahol 12-16 méteres magasságban található. E tüneményt ezidáig minden csecsemő és kisgyermek felett sikerült beazonosítanunk, tizenéves korban ez már csak minden tízből egy gyermekre jellemző, míg ugyanez az arány felnőtteknél: százból legfeljebb egyetlen ember.

Harmonikus Rezonanciája minden embernek van! Csak éppen kozmikusan semmiképpen nem rezonál! Mert a negatív gondolatainkkal nem engedjük meg neki, hogy a közelünkbe férközzön, s önmagát áthasonlítva a három dimenziós erőterünkbe, harmonizálni tudjon a testünkkel. Ily módon pedig a fizikai lényünkkel kapcsolatba sem képes lépni, vagyis nem harmonizál és nem rezonál vele.

Egy arra alkalmas emberi lénynél, aki már igen közel jár ahhoz, hogy a saját Harmonikus Rezonanciája behatárolhasson a fizikai testébe, égitestek együttállásakor ez a Rezonancia röpké féltőlán belül négyezer kísérelte meg, hogy a fizikai testébe az alsó, kereső sugárnyalábjaival behatolhasson, s ez mind a négyezer sikerült is, ám ugyanennek az illetőnek a legelső szorongó érzésére, kételkedő megnyilvánulására, ki nem mondott zaklatott gondolata hatására visszapatlanó gumilabdaként, nagy gyorsasággal húzta vissza fókuszált sugárnyalábját a (személyesen részére teremtett!) fizikai testből!

Csakis és kizárólag Tőlünk függ, hogy a saját, személyiünkre szabott Harmonikus Rezonanciánknak mennyire kerülhet hozzánk közel! Örömteli gondolatainktól a már testünkkel egyesült Rezonanciánknak gyors növekedésnek indul, s ilyenkor ezen isteni megnyilvánulásnak az átmérője (rajzban ábrázolva a szárnyainak a feszítettségére) a tíz, tizenöt métert is könnyedén meghaladhatja!

A Harmonikus Rezonancia emberek felett tehát gyakoribb, mint gondolnánk, a legtöbbször azonban, önhibájából, a sajátját sohasem értheti el! El nem érhetjük, de még látni sem láthatjuk, mert a fejünk feletti negatív kisugárzások, asztrál-lények, RKB-energiatartalmak, és tökéletes azonosulásunk a fizikai testünkkel olyan vastag páncélként vesznek körül bennünket, hogy ez a szeretetteljes Lény képtelen e burok alatt megérezni bennünket, vagyis a saját részére teremtetett fizikai testét, s minden égitest-együttállást követően vissza-

húzódik a négy dimenziós térbe. A Harmonikus Rezonancia ugyanis minden akadálytalanul áthatol, csupán a saját fizikai teste által felépített blokádotokat képtelen áttörni. De higyük el, nem is ez a dolog! Annál szeretetteljesebb, érzékenyebb és diszkrétebb, semminthogy alkalmatlanokdani akarjon nekünk, akik itt a Földön nem vagyunk hajlandók képességünk szerrint élni.

Felmerülhet az alapos gyanúja annak, hogy fura emberi hozzáállásunkkal a felsőbb dimenziók tulajdonképpen önmagukat védik, ugyanis ez a Tudás avatatlan emberek kezei között hamar aljassággá válhatna. Abban a hitben természetesen jobb ha egyikünk sem ringatja magát, (s ezt el ne higyük soha az életben senkinek,) hogy a tudásunk olyan mérvűvé válhat, amely majd a Földön beszerezhető lidérc-író tabletákat produkál, esetleg fejlogosít bennünket arra, hogy nagytitokban a saját RKB-energiatörvényünket lecseréljük a másik ember őrangyalárai S nagy szerencsénk, hogy soha, míg ember él a Földön, nem leszünk ezután sem képesek nagyság, perdület és színárnyalat szerinti Harmonikus Rezonanciákat „kivánságra, avagy pénzért” beszerezni!

Higyük el, a sajátunk is szép, jó és tökéletes, s az egyetlen amely valóban elfoglalhatná a testünket! Csak éppen a bennünk dúló diszharmonia akadályozza azt, hogy ez az isteni lény valahol a közelünkben átlépje a negyedik dimenziót, s a fejünk felett égitest-együttállásakor harmonikus térörvényévé hasonlítva magát, végre megkísérelhesse velünk a kapcsolatfelvételt!

Szavakkal és érzésekkel le nem írható, milyen hatalmas energiák közepontja rejlik e Lény szárnyai között és szárnyai felett. Ha a sugárzó Napkorongot képzelném ide, úgy érzem, még akkor is igen gyatra lenne Róla az elképzelésem. Ezen isteni Lény eme energiacentrumában nyílik az a kozmikus csatorna, amely az átlépés helye a három és négy dimenziós terek között, e centrumban található az Értelmem helye, amely ezt az erőterünkben megnyilvánuló fantasztikus jelenséget, amíg otthonából a három dimenziós térbe leképezi magát, összeköti a Teremtőjével. Mert e jelenség se nem több, se nem kevesebb annál, mintha jómagam, vagy a Kedves Olvasó elhatározná, hogy megszüntetve a térbeli testét, belép egy papírlap belsőjébe.

A Harmonikus Rezonancia szerepe és vállalt feladata tehát: Küldetési Küldetés, amelyet ezidáig nem értettünk meg! Lénye, szüntelenül kereső mozgást végezve meghatározza azt a helyet, ahol a számára rendeltetett emberi test a fizikai létsíkon testet öltött, égitest-együttállásokkor, szüntelenül kereső mozgásokat produkálva, keresve és kutatva átlényegül a három dimenziós erőtébe, s próbálja követni annak a gyermeknek az első lépéseit, akitől függ az ő Rezonanciájának majdani sorsa. El nem foglalhatja, mert ez a parányi emberlény is lemeríthetné bátorralan kereső-sugáreneergiáját, s később végérvényesen szem elől tévesztheti őt. S ez a Lény legközelebb esetleg már csak akkor láthatja viszont megelévedett földi társát, amikor az már végképp mozdulatlaná dermedt; s a belőle kilépő Lélek, megálvva a saját, személyre szabott Harmonikus „Fénylénye” előtt, e szavakat kell majd hogy mondja: „Uram, ismét eltévelyedtem”...

A Harmonikus Rezonancia igen érzékeny Lény! Aki nem megfelelően viselkedik, s nem a kellő tisztelettel építgeti testét: a Lélek templomát, akinek szorongva telnek napjai, azzal nem képes kontaktust teremteni. De ha ez a kapcsolat létrejön, a Harmonikus Rezonancia beleereszkedik a részére teremtett emberi testbe, elfoglalja azt, s pozitív perditületével lassan változtatni kezdi annak agyműködését, s próbálja pozitívabba tenni annak gondolatait, Vigyázat! Ez nem holmi külső behatás, s nem előre predestinált lét, amelyről — feleslegesen — oly sokat tartanak! A saját Harmonikus Rezonanciám én: szöveget alkottunk a dimenziók között! Egyek vagyunk, egymás részére lettünk teremtvé, csak éppen rá kellene jönnünk erre, és segítőnk kéne egymásnak!

Ha e Rezonancia sikerrel belép az emberi testbe, s bizonyos abban, hogy az emberlény gondolataiból olyan pozitív energia születik, amely képes fenntartani az ő perditületét, attól kezdve ezt az emberi testet a sajátjának fogja vallani. S amint az églést-együttállás befejeződik, a Harmonikus Rezonancia a lakosztályából, az emberi testből kilépve visszatér a négy dimenziós óshazába, s egy aranyfonalat hagy maga után, amely az emberi test belsejéből a négy dimenziós térbe nyúlik. Az aranyfonál (vagy a Harmonikus Rezonancia) kapcsolódási pontja az emberi testhez minden esetben a fejlető középpont, szakrális része. A Harmonizálás megtörtént, s ennek az embernek az agyműködése, dimenziókon keresztül összekapcsolódott a Magasabbrendű Kosmikus Tudatával. Ilyenformán pedig ez az emberi lény az egymásba nyíló három és négy dimenziós terek tudatos kapujává vált.

A Harmonikus Rezonancia és a hozzá tartozó emberi test között létrejövő, szentesített kapcsolatnak az atlantisi középidők óta csak egy neve lehet: **Új Szövetség!**

Az Új Szövetség megkötése mindig két hiteles tanú jelenlétében történik. E két hiteles tanú nem más, mint annak a két égitestnek az élő szellemi lényel, akikkel a Földanya eme Új Szövetség megkötésekor együtt áll. Nehogy azt higgyük azonban, hogy manapság túlságosan sok dolgunk akad! Kevés az új jelentkező, mert az emberi faj egyedei többségükben alul matatnak a portán.

S milyen érdekes, akik a Magasabbrendűvel e kapcsolatot már az előző életeikben kialakították, nemcsak hogy emlékeznek ezen előző életeik sok jelenetére, de emberlétük során, az emberek között azonnal fel is ismerik egymást — mint küzdőtársakat —, s többnyire közősek az előző korokból származó emléképeik is!

Az Új Szövetség hatására, az erre a szöveztésre alkalmas ember agyműködése megváltozik, s a vele egybekapcsolódó Harmonikus Rezonancián keresztül már jelentős energiákat képes áhasonítani és közvetíteni emberi létsíkról a magasabb világokba. Az ilyen ember M^{ÁS}, mint a többi, olykor mondják is rá, hogy „nem világba való”, de rá már Orangyal vigyáz! Közben a tudatát a Magasabbrendű szellemíti át, s nem engedí hozzá közel fétközni a Gonosz energiát.

Ez lenne hát az Utunk, a Hazatalálás első lépéscsofoka, ehhez előzőleg azonban az Új Szövetséget a saját Harmonikus Rezonanciájával mindenkinnek egyénileg kell megkötnie.

*Az Orangyal mindegyikünk „feje felett” ott van, csak éppen nem enged-
lik Ot magunkhoz közele! Talán azért, mert féltjük köreinket, talán azért, mert
féltjük „függetlenségünket”, talán azért, mert fel nem foghatjuk ezt az egészet.
Mindegyikünk kizárólag önmaga tehet arról, ha eme gyönyörűséges és nem
világi kapcsolatot képtelen kiaknázni!*

Mindazokat, akiknél már tündezennek a materiális vágyak, akiknek elege volt az állandó földi bukásokból és egzisztenciaharcokból, akiknél már nem a pénz az isten, s akiknél az RKB-energiataralom nem feszül gumidugóként a Szent Grál serlege fölé, felnőtt korukban hamar megtalálja és beazonosítja a saját Harmonikus Rezonanciájuk. Akik pedig gyermekkoruktól nem a földi hívásognak élnek, s akiket nem a földi elvárások és vágyak szellemi légkörrel vezérel, azok mellett a Harmonikus Rezonanciájuk egész életükben megmarad, s ügyel a hozzá rendelt emberi testre. Mint az előbbi, mint pedig az utóbbi esetben ezeket az embereket a saját Rezonanciájuk álmukban gyakran felkeresik, s kereső sugárnyalójuk ilyenkor belemertül az alvó emberi testbe, hogy könnyű, mégis gondolatébresztő álmok fogalmazódhassanak meg, s emlékeztessék az illetőt az előző életeire. Higgyük el, napjainkban már ez is nagy eredmény — hiszen a Matéria sarába soha még emyire nem tapadt le az ember —, s e „látogatásokat” ezeknek az embereknek a tiszta szemei fogják jelezni.

Sajnos azonban a Harmonikus Rezonancia hiába várja a Kosmikus Szent Napokat, vagyis a hármas csillagászati égitest-együttállásokat, s mindhiába kísérli meg sűrű egymásutánban a kereső sugárnyalóját fókuszálva beleméríteni az emberi testbe, amennyiben az illető pillanatonkénti szorongó gondolatai, félelemmel és negatívítással terhes hétköznapi nyomban elkezdenek telemészteni ezen isteni rezgésképlet Matériában való helytálláshoz és megjelenéshez szükséges energiáit. Vagyis ilyen alapon ismét és ismét ránkényszerül arra, hogy kilépjen ebből az emberi testből, s a kapcsolatfelvétellel immét megszakad...

Kedves Olvasó! Feladatom csupán a tények közlésére szorítkozhatott, mert az elkövetkező, kissé zaklatott ezredvégi történések kapcsán az emberi fajnak nagy szüksége lesz ezekre az információkra. S akinek e pár oldalt követően eszébe ötlenne, hogy ne a saját valóságában köréje rendeződő háborúktól, népszromlástól és újságcikkekettől rettegen folyvást, hanem ehelyett önmagába tekintve keresse a Magasabbrendűt, lehet olyan szerencséje, hogy megismeri a saját, valódi Orangyalát.

Könnyen meglehet, hogy az RKB-energia és a Harmonikus Rezonancia nem sokára fotózhatóvá válik — már most vannak ilyen irányú készülődések —, de *úgyeljünk arra, hogy nehogyan tiútsággosan késő legyen akkor megrendülni!* Az már csak természetes, hogy önmagában véve e jelenségek fotózhatósága sem lesz képes a világot — helyettünk — előbbre vinni. Bárki megrendülne ugyanis e fényképfelvételek valódiságán, *attól a naptól kezdve az Evangelium személyné szabott Feladatátá válna*, s többé nem lenne, aki fogja a földi ember kezét!

Amióta emberi fajunk az atlantisziak „jogutódjaként” az ÉN-tudatot megkapta, azért ember, mert feladata a Tökéletesség elérése, sorsa pedig addig is az állandó Botladozás! Klencvenezser esztendeje már ez volt a Titkok Tika, s a Beavatások nem csekély kiindulási pontja, avagy eredménye. Népek sokaságánál az erre való felkészítés fiúba sügva történt, s ha hétköznap ember próbálta ellesni ezeket a titkokat, halálnak halálával kellett elpusztulnia. Az olyan korokban pedig, amikor a hétköznap emberék észjárása kitermelhette a dölyfös uralkodó kasztokat, s a földbirtokokokért marakodó egyházakat, akkor a kozmikus kapcsolatra kész, csillogó szemű, „nem világból való” embereket magukhoz ölelve, mindig fellobogtak a máglyák, s a vér tudatát árasztották a vérpadok... Mert mindazt, amitől írtam, állam, vallás, erőszakszervezet nem fogadhatja el! Mert ők mindenütt és mindig az irányítás és befolyásolás lehetőségét keresik és szeretnék kiaknázni, míg a Magasabbrendű Tudat naponta, folyvást és minthiába próbálja tudatosítani velünk, hogy **NE KERESSÜK AZ IRÁNYÍTÁST, MERT AZ UTUNK SZEMÉLYRE SZABOTT, MÉRTÉKE PEDIG A BELÖLÜNK ÁRADÓ LELKI BÉKE!** Ezt pedig csak gyűlölettel mentes, önzetlen, szeretetteljes élet fényugara világhatja meg!

Az a világ, amelyről e fejezetek szólnak, nem az emberre tartozik! Aki tehát ennek kutatására szeretné fordítani az idejét, bármiféle műszeres vizsgálódás helyett forduljon egyszerűen önmaga felé... Egyetlen segítséget azért ígérhetek: lehetőséget teremtek arra, hogy mindazok, akikben a Harmonikus Rezonancia él, megismerhessék egymást, s megtapasztalhassák az összetartozás határtalan örömét.

Kozmikus vendégcink

Amikor a Naprendszerben hármas égitest-együttállás veszi kezdetét — ennek részese a Föld is —, a négy dimenziós térből az emberi létsíkra áthasolulva, a Szeretet kötelekeinek különleges, harcos osztagai jelennek meg. E szellemi lények mindazoknak az embereknek a tízrezeit felkeresik;

- akikben ugyan megvan a jó szándék önmaguk változtatására, de az akaratuk kevéske ehhez,

- akik önszántukból próbálták ugyan már hajtótni, de az néhány óra múltán csöddel egyenértékű falánk evésbe torkollott,

- akik megpróbálták elhagyni a halott állatok húsának fogyasztását, de valakik rájuk ijesztettek, hogy ebbe bele lehet halni,

- akik folyvást keresik a természet szépségeit, a benső világuk felé fordulás lehetőségét és a lelki békét, de állandóan mások segítségére szorulnak.

E szellemi lények háromdimenziós „formaruhája”, megnyilvánulási alakja a Harmonikus Rezonancia szeretetteljes lényeknek megnyilvánulási alakja emlékeztet, ám annál alacsonyabbak, zömökebbek, kevésbé „kecsesek”, az energiásinjük pedig sokkal nagyobb, ebből következően a „szátrnyéméteik” igen nagyok.

E „harcos” lények valamiféle kozmikus ütemtervnek megfelelően, a testi lelki átváltozásra vágyakozó hölgyeket elsősorban a teliholdat megelőző éjszakán, a férfiakat inkább egyéb hölgyök együttállásakor keresik fel, de mindenféle átfedés előfordul. Vagyis az újhold és telihold napjai is beleszámlálva legalább kéthetenként egyszer megjelennek egy fergeteses küzdelemre, amely a szeretet és a gonoszság erői között folyik.

Itt nincsenek titkos haditervek, s a csata a következőképpen zajlik: e harcos seregek, e missziói vállalat lények, az általuk kiválasztott emberek fejére felelt az égitest-együttállást megelőző éjszakán megjelennek, s kizárólag az illető alvása közben ereszkednek bele annak testébe. Ezt követően rögtön kipenderítik abból az RKB hideglelős energiáját, s miközben átvesszik az RKB-funkciókat (vagyis gyors ütemben kezdik megsemmisíteni a halott állatok húsával és negatív gondolatokkal emberi testbe került asztrárvetületeket), az öröm sugárzását táplálják az emberi agyba. Amennyiben jelenlétük sikeres, akkor az ilyen ember azzal a szent elhatározással fog ébredni, hogy megváltozik, hogy ezúttal kibírja a heti egy napos böjtöt, hogy jobban fogja tisztelni a természetet és az életet, hogy többet viszi a családját kirándulni, s megpróbál jobban lenni másokkal stb. Ha pedig ezek után gondolataiban legendően erős, tetteiben pedig következetes, akkor e „szárnyas lény” kitartóan vele marad, míg nem valamelyik elkövetkező égitest-együttállásakor szeretettel átadja ennek az embernek az RKB-energiától és negatív gondolatoktól jócskán megtisztított testét az ehhez a testhez rendelt Harmonikus Rezonanciának.

Am eközben a gonoszság erői sem tétlenkednek: Ez az ember — bár őt iméit és ismét az öröm sugárzása hajtja át — pusztán megszokásból leül majd horrorfilmet és krimiket nézni, irígykedve gondol a szomszédjára, böjtöléskor fokozott elszántsággal kezd élelem után kutatni a hűtőszekrényben, s hagyja, hogy a stresszhelyzetek ragacos izzadmányokat választassanak ki a bőrpóruzán. Az őt választó és védelmező szeretetteljes rezonancia pedig, egy-két ilyen „túlkapást” követően, kénytelen megszegyenülten távozni ebből az emberi testből.

Ily módon szenvednek hát vereséget a szeretet erői az emberben, mi-

közben az emberi közeg asztráltér-hullámmását az RKB-energiák örömmel fogadják, a Harmonikus Rezonancia ugyanezt kerülni, az Ellenirányú Perdiúci megvalósítani, e harcok lény pedig lecsendesíteni igyekeznek. Minden egyes szorongás, izgalom és félelem, stresszhelyzet, idegfeszültség és káröröm a gonoszág erőt erősítgeti.

Kétség sem férhet ahhoz, hogy e folyamat során ki-kij saját maga dönti el — a gondolataival és tetteivel —, hogy melyik oldalhoz szeretne csatlakozni, s ez utóbbi harcok és szárnys lény éppen azért jelenik meg, hogy a szeretet továbbadására igen alkalmas, de még befolyásolható emberek eldöntésre bírja, eltérítse a langyos középüttől, amely állásfoglalás (nékültség) a matériából kifelé tekintető emberek számára többé nem hasznosítható.

Ahhoz sem férhet kétség, hogy e szempontból a tv, rádió, napi sajtó javarészt és legfőképpen a gonoszág erőt lehet képes csak szolgálni, hiszen szerepkörükből adódóan nem is lehetnek egyebet, mint hogy a saját, misztikus benső útjainktól, vagyis a saját MAG-unktól vonják el a figyelmünket. Mentésükre szőljen, hogy míg testünk-lelkünk és szellemünk isteni harmad egységének célja a bennünk mélyen elásott harmónia megteremtése, valamint a belső tartás kifejllesztése és a lélek felé fordulás kellene, hogy legyen, testünk a matériában „megszeszelve”, tv, rádió és napi sajtó nélkül is minden megtesz, hogy még véletlenül se keltsen ön maga szédítő mélységei felé tekintenie.

Ily módon pedig ne csodálkozunk azon, hogy e harcok anyagok ismét és ismét megjelenő seregei az általuk kiválasztott embereket néhány napig tartó keserves küzdelmet követően ismét és ismét kénytelenek magukra hagyni. S mi sem természetesebb, mint hogy a testből való kilépésük pillanatnyi kozmikus vákuumát kiegészítve belezuhan ezekbe az emberi testekbe az illető pillanatnyi negatívitására és hús fogyasztására jellemzően méretezett RKB-energiaövrény, hogy kacagjon egyet a szeretet megfutamodó erőin.

Mert hogyan is várhatnánk imára kulcsolt vagy zsebre dugott kezekkel, hogy a szeretet és a gonoszág erői közti küzdelem a Földön emberi részvétel nélkül legyen sikeres? Ugyan miképpen képzelteti komoly ember, hogy a szeretet és a gonoszág erői közti „végső ütközet” tőle függetlenül fog zajlani, esetleg e látványosságra (amelyet állítólag harsanásszó kísért) valamiképpen nézőtéri jegyet is lehet majd kapni, vagy esetleg ha már „éppen arra járnak”, csak úgy mellékesen és kíváncsiságból „meg fogják majd tekinteni” azt...

Önmaga felett mond ítéletet, aki így képzeli, hiszen ami történik, éppen az Ember érdekében történik, s még a szeretet erői is azért engedik szabadán végtelen türellemmel és igen nagy szeretettel a gonoszág erőt, hogy azok minden embert megkönyékezhessenek, aki egyáltalában megkönyékezhető. A tévedéseink kijavítása, csorbák kiküszöbölése ugyanis kizárólag a földi létsíkon, fizikai testet öltve történhet meg. S azért e nagy kegyelem, mert a gonoszág éppúgy mint a szeretet, magában az emberben rejlik, s az emberben

kell azt szétválasztani, e folyamat kapcsán pedig mindegyikünk csakis önmaga alakulhat, másokat változtatni és alakítani a lélek mélységéig nem lehet!

Halalmas kerék forog előtünk, amelyen a maga módján minden arra járó ember lendít valamékkorát. A kerék egyik oldala fehérre, a másik feketére van festve. A fehér a szeretet, a fekete a gonoszág erőt jelképezi. Van, aki jobban, akad aki kevésbé képes a keréken lendíteni, de az nem fordulhat elő, hogy a kerék fehérre festett oldalának lendítésekor a fekete oldal hasonlóképpen meg ne lendülne. Nem lökhetünk tehát a szeretet erőin anélkül, hogy a gonoszág erőt lámadásba ne lendülnének, s a gonoszág valamennyi erő-megnyilvánulása hasonlóképpen: a szeretet erőt is mozgásba fogja hozni. Mindez pedig az ember lelki evolúciós folyamata érdekében történik, amelyből egyetlen földi ember sem maradhat ki. Életünk és tetteink olyan állásfoglalást jelentenek, melynek során annak a bizonyos mérlegnek a serpenyője nemcsak hivaikodó alamiznaosztásra és jótékony célú műsorokra, hanem minden egyes emberi gondolatunkra elmozdul.

Új és helyénvaló irányokba koncentráldók az akarat, folyamatosan változik az emberi tudat, dimenziováltság felé halad az emberiség. E korszak feladata szép és lelkesítő lehetne. Mit nem adtak volna az elmúlt korok legnagyobb emberi nagyságai, hogy napjainkban élhessenek!

Napról napra alakul e forradalmi lelki evolúciós helyzetkép, csak éppen mi magunk nem vesszük ezt észre. Mert ha észrevennénk, akkor az emberek mosolygva köszöntenék egymást, ültetnék unokáik részére a diófákat, reményteljesen tekintenének a lemenő és felkelő napba, s örömlükben imádkoznának. Ehelyett a mai ember lógó orral és fogait összeszorítva lesi a földet, s képtelen észrevenni, hogy azért lóg az orra, mert a matéria, a föld sara húzza azt maga felé.

Éteri és asztrális aurák?

Figyelemre méltó, hogy hármas égitest-együttállások esetén a növények, állatok és az ember aurái NEM TÉRÜLNEK EL! Vagyis amiket ma bárhol aurákként próbálunk beazonosítani, eleve nem lehetnek azonosak az asztrális lényiségünkkel, tekintettel arra, hogy asztrálteste a növényeknek nincs, s nem lehetnek azonosak az ÉN-tudat vetületeivel sem, mert ilyen a növényeknél és az állatoknál nem létezik. Az aurák tehát nagy valószínűséggel a növények, állatok és az ember éteri lényével azonosíthatók, s itt már csak az a fogós kérdés merül fel, hogy helyénvaló-e, ha a Földanya égitest-együttállásokkor elmozduló auráit „éter auráknak” nevezzük? Mert ugyan hogyan is történhetne meg az, hogy a Föld elmozduló vagy mozgásban lévő éteri lény a három- és négy dimenziós terekben paradox módon az asztrál-lényeket hozza mozgásba?

E világgal kapcsolatosan nem csekély figyelmet érdemel a következő tény: meg nem nyilvánult állapotukban az RKB-energiák és a Harmonikus Rezonancia kozmikus csatornákként funkcionálnak, közlük mégis alapvető különbség észlelhető. Mert amíg az ilyen alkalmazkor az RKB-energia az ember fizikai testét mindenáron birtokolni igyekszik, s kilépési helye mindig a test éppen legmagasabbán lévő pontja (vagyis állva a fej, fenállva pedig a talpak), ha pedig az ember fekszik, akkor legalább két kisebb perdületre szakadva, talponti a test éppen legkiemelkedőbb részén találhatóak; addig a Harmonikus Rezonancia kizárólag nagy transzformátorunkon, az emberi agyon keresztül hajlandó csatlakozni. A Harmonikus Rezonancia a feihez ragaszkodik, bármilyen testhelyzetet foglalunk is el, s ilyen esetekben kisebb energiaörvényekre szakadozni alig, avagy egyáltalán nem hajlandó.

Ezek a tények ugyanis nem kevesebet jelentenek, minthogy e világgal is minőségi különbségek vannak az egyes lények között, s e szempontból a Harmonikus Rezonancia „Fénylányéhoz” képest az RKB-energia valóban csupán valamiféle „takarító-energiának” számít.

És még valami...

Mindazon hármias égitest-együttállások alkalmával, melynek részese a Föld is, még valami elhagyja az élő emberi testet, erről azonban szinte semmi féle jellemzőt nem adhatok közre. Csupán amiatt írok róla néhány mondat erejéig, hogy mindazok, akikhez szól, vagy akiket ez közelebbről érint, fontolják meg az alábbiakat:

Amikor égitest-együttállások alkalmával a Hartmann-háló ferdülése megindul, valami egészen fantasztikus jelenség lép ki a kismamák testéből. Az a sugárzás-képlet, az az energia, ami (AKI) ilyenkor megnyilatkozik, a születendő magzat EN-tudata, Isteni Onvalónk egyetlen lehetséges mércéje, az anyyali létsíkon felülemelkedő, romlatlan és Örök Megnyilvánulás, amely emberi mércénkkel mérhetetlen és logikailag felfoghatatlan módon önmagának anyaolet választott!

Emiatt áldott állapotban lévő nők radieszteziát ne gyakoroljanak, az ezotériától, agykontrolltól, reikítól, mahikarítól, fényadástól, talpmasszázsoktól és betegekkkel való tömeges kapcsolatoktól óvakodjanak, semmiféle misztikumban ne mélyedjenek el, ebben ne vegyenek részt, s ne engedjék önmagukat ilyesmivel foglalkozók körébe! Gondoljanak bele: aki áldott állapotban van, önmaga az élő misztérium! (Lásd a következő fejezetet!) Akkor miért lenne szükség ugyanezen folyamat pótló-pótlócselékvesésre? Emiatt az auráitkal „kitapogatni” ne engedjék, jóslásokba és kártáveto tüsténkedésbe ne bonyolódjanak és ne is vegyenek részt ilyen tevékenységekben, ilyen vonatkozást történeteket lehetőleg ne is hallgassanak végig, s a simogatásokat kizárólag

közvetlen hozzátartozóknak és barátoknak engedélyezzék! Mindazok pedig önmagukra vessenek követ, akik felelőtlenségükben — dohánzás és alkoholfogyasztás, tablettaszedés és mérőben felesleges műtétek és vizsgálatok, valamint kísérletezgető orvoscsoportok tevékenységképpen — a félelem és rettegés asztrálcsurhét engedik önmagukhoz közel.

Tekintettel arra, hogy emberi világunkban, s a fizikai létsíkon ennél tökéletesebb és istenibb rezgéseképletet találnunk képtelenség, egyrészt igen méltatlannak érzem magam, a kismamákból időközönként kilépő eme jelenség vizsgálataására, másrészt rendkívüli módon megerősödött bennem az az érzés, miszerint a legdiszkretebbnek tűnő, hármiféle beavatkozás — még ha aurák kitapogatása vagy műszerek közelsége lenne is —, csak ártalmára lehetne annak az érzékeny Szeretetrezgésnek, mely (AKI) úgy határozott, hogy köreinkben emberként, nemsokára testet ölt.

E sugárzásoképlet NEM a fizikai létsíkhöz tartozik! Létezésére mégis feltétlenül fel kellett hívnom a figyelmet, hogy a terjedő mágiák hadától a fővő generációit megóvhassuk. Hiszen jőmagam is igen sűrűn találkozhattam ezotérikus körökben lelkesen tevékenykedő, önmaguk és magzatuk egészségét kockára tevő kismamákkal.

S még ezek után is kérek minden jó érzésű embert, önös indíttatásból, áldott állapotban lévő nőkn, lehetőleg még egy rövidke auralérés erejéig se kísérletezzen!

Végzetes botlás a lelki evolúciós folyamatban

Új és veszedelmes divat terjed Magyarországon, sokszor gyorsabban, mint az AIDS: az emberek mosolyogva vagy elkeseredetten, pihenésképpen vagy fárasztó munkával, gyűlölettelől fröcsögve vagy hálás ima közben, naponta lebontják az auráikat... Új és veszélyes betegség terjed hazánkban: egyre több ember hordozza felesleges koloncként, terhes púpként, holmi elnehezült oldaltarisznyaként a ruházatán és fizikai testén kívül az EN-tudatát, a lelkét. S ha csak róluik lenne szó... De amit ma felelőtlenül elkövetünk, annak néhány évvel múltán az emberiség issza meg a levét.

Ezidáig kb. 100 olyan reflexológussal hozott össze a sors, akik talpmasszázs közben reumatikus fájdalmakat vagy epilepsziát, aranyeret vagy áttételes rákot stb. vettek át; több mint 100 magabiztosságában megingott reikis keresett fel, akik a bőrproblémáktól a tüdőasztimáig, a szívritmuszavartól a rákig a legváltozatosabb betegségeket szereztek be reikizés közben; közel 50 radieszteziával foglalkozó kolléga jutott el az eszméletvesztésig, szívritmuszavarig, életveszélyes vérnyomás-ingadozásig és zárt osztályokig, s egy tucatnál több biogeretikust, életmód-tanácsadót, kineziológust ismerek, akikből jelenleg a halál szaga árad.

Nem tudom, hogy mit, hol és hogyan rontottunk el, de egyre gyakrabban eszembe ötlenek a radioaktivitás útörői, akik tucatszámra haltak meg, mire kiderült, hogy a radioaktivitás veszélyekkel terhes tudomány, s e hatások ellen védekezni. Ezen az ezredvégen valamibe belenyűtünk, amiről egyelőre fogalmunk sincs, s időbe fog telni amire rájövünk, hogy e divathóbortoknak is megvannak a maguk valós veszélyei, amelyek ellen még nem lehetünk felverteződve, mert ez manapság nem tudomány!

Emberék tömege, teljesen meggondolatlanul, olyanképpen rángatja maga után a lelkét, ahogyan a gyerekek húzzák maguk után az után a léggömbjükkel, s ember és lelke között egyetlen emlékeztető maradt csupán: egy ezüstfonal. Ezen keresztül, vagy ennél fogva lóg, lifeg az illető után a saját ÉN-tudatát, mely ilyenformán természetesen nem is funkcionál.

Lászólag semmi baj sincs, hiszen a testéről önként lemondó ÉN-tudat helyett az irányítást valamely idegen szellemiség vette át, s éppen olyan értelmesen irányítgatja e földi testet, amint azt az eredeti tulajdonosa tette, habár mintha az illető hanghordozása, tekintete, reakciói, érdeklődési köre, jellege, értékítélete nem a megszokott lenne, s némely viselkedésére valami nyugtalan önmaga-keresés és eszelős sürgősség válik jellemzővé, de e tünetcsoport az orvosi kóresetekben évezredek óta közismertté vált „megszállottsággal” semmiképpen nem azonosítható. Mivel pedig az illető ily módon nem ura a saját testének - hiszen azt önként idegen szellemiségnek engedte át — az illető személyiségfejlődése, inkarnációs feladatSORA, s a lélekjárgocSKA — mint szellemi koordinátor - szerepe sutba vágva leblokkolódott.

E jelenség az ezotéria iránt érdeklődők között gyakrabban, a legkülönbébb természetgyógyászati előadásokra, orvosi rendelőkbe, misztikus és okkult előadásokra, kicsi vallásos közösségekbe járók esetében minden 20 fő közül ma már legalább 1, de olykor akár 3 résztvevőre is igaz lehet. Pusztán a tényekre hagyatkozva, ezen önkéntes „felajánlás” a manapság olyannyira divatos AURALEBONTÁSBAN nyilvánul meg!

Az auráink szerepe elsődlegesen nem az, hogy legyen mit méricskéljünk, csodáljunk, s hogy büszkeséggel töltsenek el bennünket, hanem hogy védelmet biztosítsanak az emberi szubjektumok számára, az emberközeli dimenziók szellemi lényeinek véletlenszerű vagy szándékos beavatkozása ellen!

Hogyan lehet az auráinkat másodpercek alatt lebontani? Tessék megdöbbenni, mert e tényt, e szörnyű esztelenséget, kétségbeesetten érthetetlen kudarcot, póruljárt emberék száza mondadják velem: A léleknek „szárnyakat adó” könyvek válogatás nélküli olvasásával, bioenergia-átadással, reikivel, radiesztéziával, hibuzgó szektássággal, inkarnációs tapasztalatok és előző életek erőszakolt keresésével, felesleges csakranagyitogatással, csodaváró „gyógyseánszonkon” való részvételekkel és felelőtlen „beavatásokkal”.

Gondoljunk csak bele: ki alkalmas a tibeti ősjógára? Aki tisztleg es lelki- leg megalapozott, s aki a külvilág felől a saját EN-je, benső világa felé szeretne fordulni. S mégis kik akarnak az agykontroll-tudásukkal, reikivel és más

misztikumokkal — amelyek egyébként az ősjóga korszellemnek megfelelő, modernizált változatai — a „szintjűkre menni”, „isteni fényt adni” és „megvilágosodni”? Jelentős száralékban olyanok, akik tisztleg vagy lelkileg nem megalapozottak, akik még „micsenек készen”...

Az egészségesekekkel nem lenne baj, mégis javasolnám, hogy sohase higyjunk semminek, ami olyanformán szeretne terjedni, hogy vele kapcsolatban minden kizárólag szép és jó! Mert ha közülük bárkit is belöknének egy vadászrepülő ülésére, kétlem, hogy az illető a géppel fel tudna szállni, még kevésbé hinnék abban, hogy épségben földet érhet. Ismétlem ezért: megalapozott ember számára a fenti eljárások hasznosak és kifejezetten jók lehetnek, s az önmegismerés és másokon való segítés szempontjából követendő támpontokul szolgálhatnak, ám mindezekhez ismerünk kellene ezen eljárások veszélyeit, főképpen pedig az auralebontás és építés módolatait.

Jó szándéku emberék hirdetik tanaitkat, tartják tanfolyamaikat és terjesztik a ma már emberék százezreit érdeklő információkat, ám ennek eredménye az is, hogy az az információtömeg, amely történelmi korszakokon keresztül csak az arra éret, kereső-kutató emberekhez juthatott el, manapság mindenkihez, válogatás nélkül eljut. S az „átszellemtítésre” kerülő új tanok lehetséges veszélyeire még nem készülhetett fel a védtelen emberiség.

A már póruljárt embertársainkon pedig valami furcsa kétség vessz erőt, amely egyre űzi és hajítja őket a legelképesztőbb kulső segítségék irányába. Am bármiféle lehetőséget vennének is igénybe önmaguk keresése közben — tekintettel arra, hogy auráikat önként meggyengítették vagy lebontották —, testüket ha idegen segítséggel megtisztítanák is, e gyenge fizikumot órák vagy napok alatti újabb idegen szellemi lény foglalná el.

Természetesen fenti szempontok egy mai átlagos, dolgait végző emberre nem igazak, s ilyenformán még az „ezoterikusabb” emberék sincsenek veszélyben, mert e jelenség az auráikat lebontogatók közül is csak azokat veszélyezteti, akikben — éppen — erőteljesen megbomlott a test-lélek és szellem harmóniája. Szent Ferenc írja „Intelmek” című művében a megoldást: „De nem illeskedhetnél azzal sem, hogy szebb és gazdagabb volnál mindenkinél, sőt, még ha csodákat művelnél és az ördögöket is ki tudnál űzni, mert mindez ellenkezne képességeddel és nem tartozna rád.” Vagyis amíg a test és a lélek kapcsolata instabil vagy egyszerűen szünciel, nemigen segíthetnek az „istidők „ördögűző” szertartásai, sem a természetgyógyászokhoz való szaladgálás, sem a mások által törtéző „kezelés”. Vagyis a legjobb, ha az illető ilyenkor elsősorban önmagára hagyatkozik.

Fontos, hogy ilyen és ehhez hasonló tünetcsoportok esetén senki ne igyekezzék „megalapozatlanul” keresni a „masságot”, ne vállalkozzék felelőtlen „kalandor” szerepekre, ne dőljön be nagyképű embereknek, ne egyezzen bele kíváncsiságból vagy kétségbeesésében reinkarnációs hipnózisokba, ne igyekezzék „csakranagyitogató szertartásokra”, kerülje messze el az ezotérikus előadásokat; ellenben végezzen naponta egy-másfél órai kemény fizikai

munkát (fűrészelés, favágás, kertásás stb.), tartózkodjék minél többet a szabadban, lakáson kívül, élvezze az erdők csendjét, járjon el úszni, futni, stabilizálja a fizikumát és az egészségét, erősítse meg immunrendszerét, keresse a Hit gyógyító erejét! Auráink megerősödését ugyanis csupán a fenti módszerek biztosíthatják.

Aki már bajban van, fontolja meg Szent Ferenc szavait: „Ez a fajta öröögöknem nem megy ki másképpen, csak imádság és böjt hatására.”

Az orvosi terápiák feleslegessége és hatástalansága — amennyiben a modern materiális gépparkra vagy az agyműködést tompító gyógyszerekre gondolunk — teljesen nyilvánvaló, legfeljebb a *Thorwald Detlefsen* lélekgyógyászati jöhetne számításba, hívők esetében pedig segíthetne az egyház. Amíg azonban a kezdeti, fizikumunkat erősítő komoly lépéseket meg nem tettük, az ilyen irányú igényünk *merőben felesleges*. Ebből is kitűnik, hogy a teendők leginkább a *rezeklés* ősi fogalmához hasonlítanak.

Amennyiben az illető földugárzásban fekszik, e rezgéseket a testben rejtőző szellemiség saját céljaira felhasználhatja, amire jellemző, hogy az ember nem lesz hajlandó a földugárzásban lévő fekvőhelyét odahagyni. Szükségül szolgáljon, hogy igen hasznos a naponkénti rendszeresen végzett mély légzés, a heti egy napos böjt, a rendszeres gyertyagyújtás és imádság, a naponkénti kiadós mosolygás. Ellenben kerülni kell a rádióhallgatást, TV-nézést, újságolvasást és a „csoportfoglalkozásokat”.

A jövőnk érdekében pedig hivatalosan felül kellene vizsgáltatni, hogy akik problémákat éreznek önmagukban, vagy elmeosztyálokra kerülnek, hogy fele és milyen tanfolyamon nyerték el ezt a magas „beavatási” fokozatot.

Az előző fejezetek korántsem megnyugtató, de kétségtelenül „evlágibb” magyarázata

Az emberi szervezetnek valószínűleg létezik egy OLYAN, nem-anyagi vetülete, amely az egyedi emberről igen sok információt tartalmaz, s amely egy igen összetett rezgéskepítéként feltehetőleg a fej feletti függőleges, vékonykristályos sugáryaláb formájában kísér minden embert. Ez a sugáryaláb a harmas élettest-együttállások hatására — a Hartmann-hálóhoz hasonlóan — a föld felé nyomódva összelapul és spektrum-szerűen mintegy szétterül. Ebből a spektrumból pedig az illető szubjektumra vonatkozó rengeteg információ válik nyilvánvalóvá. S mindez anélkül, hogy az illetőt ismernénk, anélkül, hogy megszólalna, s anélkül, hogy hozzáérténk, kifagatnánk vagy műszeres vizsgálatoknak vetnénk alá.

Nem tudom, ki hogyan van vele, de nekem ez utóbbi lehetőség kevésbé szimpatikus. Ha már választanom szükséges, inkább az aligba magyarázható

mégiscsak tüneményes, *intelligens* térörvényeket választanám a velük együtt járó Magasabb Tudattal egyetemben, minsem azt a lehetőséget, hogy nem is oly sokára, tisztán fizikai megközelítéssel, s mondjuk egy távcsövön keresztül is megállapíthassa rólam a belügy, a külügy, és bármelyik kémiszervezet, hogy milyen ember vagyok, mennyire megbízható, mennyire átvethető, s hogy éppen mire gondolok... S az sem kétséges, hogy a hozzám hasonló átlagemberek az ilyen esetekben inkább a misztikumokat választanák, mint a fizika eme „áldásait”.

Konklúzió

Az a körülmény, miszerint páratlan számú égitest-együttálláskor, vagyis a Föld aurájának megváltozásakor az előző fejezetekben említett jelenségek lejátszódnak, arra enged következtetni, hogy léteznek olyan kozmikus és természeti törvények, amelyekről nekünk földi embereknek fogalmunk sincs, s mint földi, mint pedig kozmikus értelemben az emberlétünk jóval bonyolultabb annál, ahogyan azt a tisztán materiális tudat elfogadlatni szeretné. Ami pedig bennünk, velünk és rajtunk kívül történik, sohasem „ész nélküli”, hanem valamiéle általunk ismeretlen Törvény szellemében megfogalmazott törté-
nés.

Porszem emberi mi voltunk mindezek kifürkészéséhez gyatra, kevéske és lehetőségek nélküli, de földi életünk során talán nem is ezek fűrészése lenne a feladatunk.

Magasabb szempontok alapján, s a mai embertől igen távoli helyen meghatározott Törvényeknek engedelmeskedik a Gonoszság és a Szeretet megannyi, köreinben élő impulzusa, s ők valamennyien tisztában vannak azzal, hogy mindezek a mi érdekünkben, vagyis az Ember érdekében történnek, s hogy e folyamat során a legfőbb rendezőelv a Szeretet.

A természetnél fogva kíváncsi és lörekeő embernek tudnia kellene, hogy földi létsík, negyedik dimenzió, éteri és asztrális lét, aurák, növény- és állatvilág, TISZTÁN ÖNMAGUKBAN NEM LÉTEZNEK! Rendszerezésre hajlamos agyműködésünk ugyan megköveteli ezt a primitív, boncolgató tévé-kenyéget, mert értelmünk csupán ilyenformán képes a materiában továbblépni, de szükséges hogy tudatosuljon: a steineri tizenkét érzékszerv, a misztikus hét ősprincípium, a test-lélek és szellem hármas felosztása csupán emberi agyunk számára létező felosztások, de tisztán, önmagukban elkülönítve NEM LÉTEZNEK! Merr e dimenziók, lényiségek, történések lüktező jellemzője sohasem a szűrt tisztaság - melynek semmi értelme nincs -, hanem a kozmikus összhang, s az egyidejű történések harmóniája.

Emiatt, az iménti fejezetekben általam alkalmazott „áthasonlítás, áthasonulás, transzformáció, belépés, kilépés, negyedik dimenzió, perdület, felé-
mésztés, energia, harmónia stb.” kifejezéseket kizárólag a könnyebb érthető-

ség kedvéért használtam, hiszen e jelenségekre nincsenek megfelelő emberi szavaink!

Mindazok a jelenségek, amelyekről szó esett, égitest-együtállásoktól függetlenül is, akár gondolati energiával is felidézhetőek, de mint ahogyan ilyesmivel jómagam sem kísérletezem, óva intek mindenkit, e nem éppen ránk tartozó jelenségek iránti túlzott kíváncsiságtól!

Az éteri és asztrál világok csatlakozási pontja, s egyúttal valamiféle transzformátora maga az Ember, aki e dimenziók keresztittüzeiben és fókuszpontjában áll. Mégpedig korántsem mint önálló szubjektum, hanem inkább mint egy forgalmas vasúti főpályaudvar, mint dimenziók „átjáróháza” funkcióonál. Az a kegyelem, hogy e világokat egyidejűleg érzékelnünk tudjuk, emberi butaságunk és rátartiságunk zavarosában sikkad el. Az RKB-energiák és Harmonikus Rezonanciák a három dimenziós „féltanyagi térvörény” megnyilvánulásukkal nem azonosíthatóak! Ez számukra csupán egyfajta „formaruha”, „vízum”, s amolyan „búvárfelszerelés”, melynek segítségével e szellemiségek az emberi aurák rétegeit szabadon átjárhatják. Ennek az átjárhatóságnak a már-már érzelmi vonzatait érdemes egy mondatban ismételtlen összefoglalni: Az RKB-energiák szeretik, az Ellenirányú Perdület megvalósítja, a Harmonikus Rezonancia elkerüli, a Kozmikus Vendégeink pedig csillapítani igyekeznek az érzelmek (az asztráltér) hullámzásait.

Szükségesen tartom megjegyezni, hogy a szellemi dimenziók áttekinthető és rendszerező vizsgálatát nem szorgalmaztam, a feladatot „kényszerpályára” szülte, s valószínűleg a radiesztézia tudományának fejlődése miatt vált szükségessé. Ezen ismeretek rövid „rendszeresétől” (függetlenül attól, hogy jómagam szellemi dimenziókkal NEM FOGLALKOZOM), nem volt szabad eltekintennem. S már ez a rövid „rendszerbe foglalás” is, az egészségükért küzdő emberek tucaitjai esetében vethetett fényt a személyes nyomorúságuk okára. Aljjon azonban itt egy nálam jóval hitelesebb ember kritikus véleménye: *Paul Brunton* írja a „Felsőbbrendű Én” című könyvében: „Valóban elit-lendő az a felfogás, hogy kellemetlenül ható és fantasztikus tanulmányokkal, kísérletes és háborzongató kísérletekkel kelljen kiboldódnunk, vagy kísérletekkel és koboldokkal kelljen érintkezniünk azért, hogy felfedezhessük azt, ami az emberben eredendően nemes és szép... Akik ezt teszik, legelőször is elveszítik szellemi újjukat, és sokszor azzal végzik, hogy elveszítik az eszüket is... Bár a pszichikai és okkult tanulmányokat ilyen módon aláértékeltük, nem azt akarjuk mondani, hogy teljesen értéktelenek. Hozzájárulnak a tudományos kíváncsiság és közkeletű érdeklődés kielégítéséhez — talán még a durva anyagelvűség gerincét is meg tudják törni. A gyakorlati kutatótól azonban csak vizsgálódást kívánnak — semmi esetre sem érdemlik meg egész életünket... Mint ahogy a nemes virág sincs tudatában annak a szépségnek, amelyet megtestesít, vagy az illatnak, amely belőle árad, ugyanígy az igaz szellemi ember is egyénileg csak rikkán tud arról a mágiáról, amelyet művel, a jóról, amit tesz, vagy a segítségről, amelyet nyújt!”

Polarizáció és szellemiség

Egy zavarba ejtő, szép dologról, egy ritka jelenség-féltétel szeretetnek szót ejteni. Törvény erejével mondogatjuk, hogy minden tárgy vagy élőlény, ami a három dimenziós terünkben létezik, polarizálja maga körüli a teret. Ez pedig azt jelenti, hogy legyen bár kő, növény, állat, ember vagy bármiféle technikai alkotás, ha pozitív teret hoz létre, akkor valahol kell, hogy legyen neki negatív tere is, illetve ha negatív tere mérhető, akkor valahol másutt mérhető rajta pozitív erőter is. Ez pedig valóban igaz mindenre, ami ezeken a létsíkokon, vagyis a Matériában foglal el magának helyet, ebből következően azonban nem feltétlenül igaz azokra a jelenségekre, amelyek az emberközeli létsíkokat kötik össze egymással, s uralják a felsőbb dimenziókat is.

Mindazokra a feltárt és még fel nem tárt *szellemi és lelki* jelenségekre, (melyeket jobbra már legalább el tudunk képzelni, s amelyeket még elképzelni sem tudnánk,) igaz az, hogy a mi három dimenziós energiaterünkben nincs elenirányú visszacsatolásuk. Vagyis a jelenlétük apoláris jelenlét, s ha e *szellemi és lelki* jelenségek valamely tárgyra vagy területre kiterjesztik hatásukat, lényiségüket vagy megnyilvánulásukat, akkor ezáltal az a tárgy vagy terület is apolárisává válik! E folyamat pedig oda-vissza igazi!

Ha tehát egy szellemi dimenziókban szabadon közlekedő, értelemmel rendelkező megnyilvánulás birtokol valamit, ami az anyagi világhoz tartozik, akkor az a valami — legyen bár tárgy, avagy terület —, ezáltal immateriálisabbá, szentebbé (avagy ördögibbé) válik, mint a környezete. Ha pedig valamilyen formában az ember próbál meg valamely tárgyat vagy területet szentebbként (avagy ördögibbként) elbírálni, ugyanez a folyamat automatikusan végbemegy, s ily módon valóságos szent erklýék és zarándokhelyek jönnek létre, hiszen erről a felsőbb dimenziókban ezúttal a saját emberi gondolataink gondoskodni. Engedtessek meg nekem, hogy e könyv keretein belül erre az igen-igen szerteágazó területre bővebben ne térjek ki, helyette egyelőre búcsúzzunk el a szellemi dimenzióktól.

Ezernyi gondunk legfőbb oka

Az élővilágban közismert a létfenntartó ösztön elsődlegessége. Mindaddig a növény nem növekszik, az állat nem szaporodik, amíg a létét nem érzik biztosítottnak, s a lehetőségekhez mérten mindent elkövet, hogy az élet dinamizmusa győzedelmeskedjék a halál felett. Földünk történetében elsőként az ember az, akire ez a törvény másképpen vonatkozik.

Tekintettel arra, hogy az ember relative létbiztonságban van, (nagy általánosságban nem szükséges naponta a vadállatokkal megküzdenünk, s nem kell naponta gyökereket kikaparjunk a hó alól, hogy éhen ne vesszünk) a sorrendben mindig második helyre degradált fajfenntartó ösztön esetünkben vezető helyre került, vagyis a létfenntartó ösztön eszmélséig törvény-erővel vezérel bennünket. (Ezért képes az ember télvíz idején is gyermekeket nemzeni, s bármely évszakban szeretkezni.) Am az, aminek ilyenformán örülhetünk, sajnálatos módon, önön törvényeivel út vissza ránk. Mivel ugyanis az emberi a relative létbiztonsága miatt a fajfenntartó ösztön uralja, bármiféle társadalmi konfliktus, személyes jellegű, vagy családfejtartással kapcsolatos — nem komoly — gond, s a helytállás problémái az életben, a belső nemi szerveinkre visszahatva, jobbra tehát a fajfenntartás szervein keresztül képesek tudatosulni, avagy sem. *Emiatt pedig petefészkek, méh, mell, here és prosztataproblémák álka nehezedik ráink!*

Ismételni szükséges, ezek általában nem nemi jellegű problémákat rejtnek magukban! Teljesten mindegy, hogy a piaci árak emelkedése miatt idegeskedünk-e, avagy a gyerek rossz jegyet hozott haza az iskolából, összevesszünk-e a szomszédasszonyunkkal, vagy megrágt a moly a téli ruháinkat: mindaddig, amíg a fajfenntartó ösztön uralja az emberiséget, idegfeszültségünkkel a belső nemi szerveinket fokozottabb gyulladással és fájdalom-igénybevételnek (stressz) tesszük ki.

A lélegzetvétel gyakorisága és a földszüggárságok

Az idegfeszült, stresszel és zaklatottsággal teli személyt a környezetében megforduló valamennyi embertársa valamiképpen „megérzi”. Teljesen mindegy, hogy empátiára, apró, észrevétlen mimikai jelzésekre hivatkozza magyarázunk ezt aényt, vagy egyéb más „áltudományos módszerekhez” folyamodunk segítségért, egyértelmű kapcsolat fedezhető fel az ilyen személy belső zaklatottsága és a lélegzetvételének gyakorisága között. Az ideges, zaklatott személy, a felindult, robbanásig feszült idegállapot kapkodó, gyors lélegzetvételt kényszerít az embertre, s minél gyakoribb az ilyen külső és belső görcs, idegfeszültség és felindult lelkiállapot, annál mélyebben „programozódik” belénk a gyakoribb lélegzetvétel. S egy idő után — amit természetesen mi magunk észre sem vehetünk —, olykor már „akkor is” kapkodva szedjük (e bennünk élő feltételes reflex miatt) a levegőt, ha arra éppen semmi okunk nincs.

Fentiekkel ellentétben a nyugodt, lassú lélegzetvételi tempó — ránk visszahatva — még nagyobb lelki nyugalommal telít, amit az embertársaink szintűgy „megéreznek”, s nyílt titok, hogy emiatt mindenki vonzódik az úgymond „kiegyensúlyozott” személyiségekhez, akiből „valamiféle” sajátos

nyugalom és harmónia árad.

A szapora, idegfeszült lélegzetvétel és a nyugodt, kiegyensúlyozott lézés (immár igazolhatóan) nem csupán saját magunkra és embertársainkra hat vissza, hanem a földszüggársók egyes fajaira is! S ez csupán adatok ahhoz, amiről az „Intelligens és bura földszüggársók” című fejezetben olvashattunk.

Ideges és gyors lélegzetvétel esetén az intelligensebb földszüggársók hamar megtalálják az illető személyt, s „rärezeznek” annak testére, míg nyugodt lélegzetvétel és megalapozott, pozitív lelkület esetén ugyanezek a földszüggársók akkor is békén hagyják az illetőt, ha egyébként földszüggárságban fekszik. Ebben az esetben (mint ahogyan olvashattuk), ugyanezek a földszüggársók diszkrétan odébb húzódnak a fekvőhelyről. Az már csak természetes, hogy a „megalapozott lelkiállapot” életfeladat kell legyen, hiszen az nem jelenthetne különösebb örömet, ha valakit ily módon egy napig elkerülnék a földszüggársók, egy hónapog pedig nem! Vagyis erről az állápotról — mindenkinek önmagának — folyamatosan gondoskodnia kellene! Ugye felesleges írnom, hogy aki egy nagy örökségen, lotító ötös találaton, újabb üzleti huszárúgáson, másoknak okozandó káron, mások khasználásán, stb. törí a fejét, azokat valahogyan nem lesz hajlandó elkerülni a földszüggársók!

Sajátos és igen sajnálatos tény, hogy a Kárpát-medencében élő emberek lélegzetvételének relatív gyakorisága viszonylag zaklatott embertípusra utal. Pedig ha belegondolunk, hogy napi néhány nyugodt és mély lélegzetvétellel a saját külső és belső nyugalomunkat szerezhethetünk vissza, akkor ez a személyre szabott feladat már nem is olyan bonyolult.

A földszüggársók roppant mód szeretik azokat a személyeket, akiknél a percenkénti lélegzetvételük száma meghaladja a 20-at. Igaz ugyan, hogy az optimális 10-12-t igen nehéz elérni, de a földszüggársók jóval kevesebbet ártanak nekünk, ha valamiféle középértékképpen a percenkénti 15-16 légzést sikerülne elérnünk. Hogy értsük miről van szó, optimálisnak az 5-6 másodpercenkénti egy-egy be- és kilégzést neveztem (s hol marad ez a jógik 10 másodpercenkénti be- és kilégzésétől!), átlagosan elérendő a 4-5 másodpercenkénti be-kilégzés, s a földszüggársók azokat szeretik, akik 2-3 másodpercenként végznek egy-egy be-ki légzést. Vagyis a különbség az egyes légzéti-pusok között egyetlen másodperc! Kérem, ne vegyék figyelembe a szobatudósok által kihozott állagokat, jómagam 1000 embert figyeltem meg! A magyar ember nem lélegzik, a magyar ember piheg!

Az itt közölt tény figyelembevétele önmagában még nem jelenti az egészséget, ennek figyelmen kívüli hagyása azonban — paradox módon —, már elegendő ahhoz, hogy magyarázattal szolgáljon beteges magyarságunk némely nyúgére.

A feladat megfogalmazása tehát roppant egyszerű lenne: mindenki igyekezzék a lélegzetvételét be-ki légzésenként egyetlen másodperccel meghosszabbítani! Nehogy azt higyük, hogy ez könnyen megvalósítható! Ütemre,

taktusra nem szabad lélegezni! Vagyis korántsem arról van szó, hogy „beszámoljunk” a szervezetrünknek, hanem arról, hogy tudatosítanunk kell önmagunkban és magunk körül a nyugalmat. Ha pedig nincs, akkor azt meg kell teremtenünk! S még mindig ne higgyük, hogy csak „ennyi”, és kész! Ugyanis a saját lelki nyugalmunkat egyes-egyedül olyanformán szabad megteremtenünk, hogy ezzel senkinek se ártsunk, s minden emberársunkat közben olyanannak fogadjuk el, amilyen. Amit leírtam, az már kozmikus életprogram, életterv, s néhány milliárd társunk folyvást azért jár vissza a Föld nevű iskolába, mert éppen ez az, ami hibáztatja nála...

Miért terjed a zajkeltő eszközök iránti igény?

A zajkeltő eszközök a mai emberi társadalmak életében jelentős tényezőkké váltak, s ennek több oka van. Igen materiálisan megfogalmazva, a zajkeltő eszközök bárki kezében hatalmat jelenthetnek, hiszen ezeken keresztül másodperceken belül emberek százmillióit lehet —bármilyen célból— mozgósítani. Ez okból e zajkeltő hatások hirtoklásáért (pl. TV, rádió) világszerte komoly hatalmi harcok folynak. Ebből a szempontból pedig még az is megéri, hogy emberek százmillióit naponta „jó műsorokkal” kápráztassunk, reggeltől estig mindenkit a saját „ízlésének” megfélelően kábítsunk, s ezek lassacskán, de annál biztosabban a befolyásunk alá kerülve, akkor ugranak majd, ha bármiféle, tőlünk származó „parancsot”, vagy kérést kapnak.

Nagy hatalmat képviselnek ezek az eszközök, s úgy lehetne őket jellemezni, hogy igen kevés olyan oldaluk van, amely pozitív lenne.

Másik fő oka a zajkeltő igény fokozódásának az ezredvég közeledte, s az ezzel járó „kellemetlenségek”, melyek nyomására minden emberben kiteljesedik egy bizonyos mértékű, de megállíthatatlanul növekvő belső üresség, mely arra szeretné felhívni figyelmünket, hogy fokozottabban foglalkozzék ki-ki önmagával. Ez — érdekes módon — valahol mindannyiunkat sért (*mivel rettegünk önmagunk ismeretlen mélységeiben elmerülni*), s előtérbe helyezi mindazokat az eszközöket, melyek e belső lelki igényt valamiképpen képesek elnyomni, illetve a figyelmünket elvonni e „kellemetlenségektől”. Ez utóbbi szempontból az emberi faj korszakonként más és más megoldást választott, melyeknek komolyan utánajárni igen mulatságos, de feltétlenül dokumentumértékű munka lenne. Manapság a legegyszerűbb és társadalmi szinten a legkönnyebben megoldható „önmegismerést gátló” ahrimáni és luciferi eszközök tehát a nagyipar által gyártott, s mind egyikünk által áhított rádiók, televíziók, zsebrádiók, kis- és nagymagnók, videók, stb. S mivel önmagával azonosulni ezek után is csak kevéske ember lesz hajlandó, megjósolhatjuk, hogy az ezredvég felé közeledve a saját belső ürességünk egyre fokozottabban elnyomása számunkra egyre energiatágnyesebb feladattá válik, emiatt a száj és

a szem ingerreit követően az ezredvég egyik legjobb üzlete a fül igényeinek bármimemű kielégítése lesz.

Némi kiegészítő az allergiák szakmai értelmezéséhez

A nikkkel-króm allergiához:

E rendkívül agresszív fémek alkalmazásának sajátossága, hogy különféle technológiákkal igen tetstetős és fényes felületeket hoznak létre a legkülönbözőbb tárgyakon. Minél fémesebb fényű, minél csillogóbb valamely tárgy felülete, annál jelentősebb a radiesztéziai sugárzása is. Azt, hogy e radiesztéziai sugárzás pozitív vagy negatív erőterű-e, vizsgálmi felesleges, hiszen ez kizárólag a tárgy alakjától függ, hosszú távon pedig a pozitív és negatív is egyaránt káros. A leginkább betegítő erőtereket a fémcs fényű, fekete színű tárgyak hozzák létre.

A nikkkel-króm allergia, melynek folytán e fémekre a szervezet már gyulladós folyamattal reagál, s ugyanezen tárgyak, ékszerek, csatok stb. radiesztéziai erőterei egymást erősítő, s egymáshoz hasonló gyulladós folyamatokat produkálnak. E nikkkel-króm allergia szokásostól eltérő, de igen frappáns tünetegyüttes, amikor valamely fémcsatos óraszíj vagy karperec radiesztéziai erőtere könyök- és vállfájdalmakat okoz.

A házipor- és toll-allergiához:

Minden egyes könyv valamennyi színes ábrája, fényképe vagy festmény-reprodukciója az ábrákra merőlegesen és szótlan pozitív teret, a könyv lapjai síkjának irányában negatív radiesztéziai teret hoz létre. Mint minden radiesztéziai sugárzás, ez is a tér polaritásával értelmezhető, vagyis ahol létrejön valamiféle pozitív, ott egyidejűleg létrejön negatív, de más irányú erőter is, s ahol negatív tér képződik, ott egyidejűleg képződik pozitív is. Csupán a megnyilvánulási irányuk más és más.

A kinek bármiféle allergiája van — melyhez nem kis mértékben a mozgásszegény életmód, valamint a rendkívüli mennyiségű fehérjefogyasztás is hozzájárul —, annak elegendő bemennie egy könyvtárba, elegendő a feje alá egy tollpárnát raknia, s elegendő ha már évek óta virágpör-allergiából próbálják őt „kikezelní”, s máris érzi a kellemetlen tüneteket, következményeket. Ez esetekben *nem az allergia ténye érdemel figyelmet, hanem a helytelen életmód, melynek szolíd, de igen kellemetlen figyelmeztető jelzései az allergiás tünetek.* Ily módon, de csak másodlagosan igaz, hogy a kinek „torokkaparó” érzése támad, az a fekhelytől két méternél közelebbre ne tároljon könyveket, helyezze át a video- és magnókazettákat másshová, kerülje a fülhallgatók rádiót és magnót, s könyvtárban se menjen a könyvekhez másfél méternél közelebb, aki pedig orthangon beszél, s az arcüregei igen könnyen

begyulladnak (de az arca inkább kipirosodik, mint lesápad), az kerülje a tollpárnákat, vegye le a fekvőhelynél feje felett lógó képeket, kerülje a csillógó és domborított tárgyakat, s szintén ne feküdjön színes ábrákkal teletkönyvek közelébe. Míg az előbbieken negatív, addig az utóbbi esetekben pozitív radiesztéziai erőtérrel gerjedésére lehet számítani, de asztmatikus és torokkaparó érzések esetén érdemes a szobában a műanyag használati tárgyak, padlóvázaik, faliképek, arany- és ezüst futtatású képketret, csillógó tárgyak, szamovárók, műanyagbillik, földgömbök, szobadíszek helyzetét szisztematikusan megváltoztatni. Az ilyen, allergiákat okozó radiesztéziai erőtereket a földugármérőszektől eltérő módszerekkel kell mérni, e módszerekről az „Irányítható földugármérőszek” című könyvemben részletesen írtam.

Igen fontos bármiféle allergia esetén a fehérjefogyasztás radikális csökkentése, a gyümölcs- és zöldségfélések (petrezselyem zöldség, saláták stb.) bőséges fogyasztása, a rendszeres, jó levegőn végzett testmozgás, a napi másfél órai kemény fizikai munka és annak felülvizsgálata, hogy mi a feladatunk ezen a földön.

A virágor-allergiához: Elsők közt jelentkezik, de sebjaj, ezt majd követi a többi. Az allergiákra érzékeny szervezet már olyan gyenge, hogy annak szinte már „minden megárt”. Ezért az ilyen szervezetet elsősorban nem „óvniunk” kell, hanem heti egy napos, rendszeres bójót beiktatva meg kell szabadítanunk a salakanyagoktól és feleslegesen lerakódott fehérjéktől, életmód- és étrendváltóztatással fel kell erősítenünk az immunrendszerét, s fel kell készítenünk arra, hogy viselje el azt a megterhelést, mely az életben maradáshoz szükséges. Ha pedig igen sápadt az illető, ne feledkezzünk meg a fekvőhelyet esetleg éró földugármérőszekről sem!

A szemüvegkeret-depolarizáló

Miután felhívtuk a figyelmet arra, hogy *Peter Belt* akusztikai varázslása és a radiesztézia tulajdonképpen ugyanazt jelentik (Szőke Lajos - Tóth Tamás: *Bérlet a III. évezredhez*), egyre-másra érkeznek a javaslatok az akusztikai jelenségek tökéletesítésére és a földugármérőszek „levedésére”. E sokféleség közül csupán egyetlen, ma már elterjedt eszközt szeretnék kiemelni, a szemüvegkeret-depolarizálót, kedveltebb nevén „szemüvegblokkolót”.

Ezen az elterjedt eszközön *Peter Belt* munkássága már alig ismerhető fel, s végül egy olyan — igen frappáns — elméleti értékű eljárás hódított teret, melynek a működési elve tisztán radiesztéziai elv, hatékonyasága maximális, de a technológiai eljárás talán még hosszú ideig gyártási titok marad.

Röviden a lényegről, amelyet az előadásainkban évek óta hangoztatunk: Egy olyan valós fizikai paramétert, mely szinte valamennyi, bennünket körülvevő tárgynak a jellemzője, a mai fizika teljesen figyelmen kívül hagy.

Nézünk meg a leggyengébb esetet: Egy dróthúzó gép pontos méretre húzott készíti. A gép egyik végén gyűlik a kész, feltekercselt huzal, a másik végén pedig lassan fogy az alapanyag. A kész huzalnak fizikailag elfogadott paraméterei vannak: tömege, súlya, szakítószilárdsága, anyagminősége, színe, hőmérséklete, s ha úgy tetszik, még száz jellemzője lehet, egyvalamire azonban eddig a fizika nem fordított semmiféle figyelmet: a hűzőgépből kijövő drótnak az egyik vége már készen van, amikor a másik vége még csak KÉSZÜL. Vagyis a drót egyik vége **idősebb**, mint a másik. Ez minden, utólag feldarabolt drótdarabkára is igaz, s mi ezt következetesen mérni tudjuk!

Mi a különbség az égbe nyúló jegenyenyárta masszív törzse és a legfelső hajtásúcsa között? Mondhatná valaki: „Neveltséges, hiszen a törzs vastagabb, nehezebb, kergesebb stb.”. Ám ezek mind csak következmények. Mégpedig annak a következményei, hogy a fa törzse idősebb, mint a legfelső hajtásúcsa.

Egy gyakorlati példa, mely a fentiekből következik:

A „szemüveggyártban” készül a szemüveg. Fröccsöntő gépben születtik a keret és a szemüveg két szára. S attól függően, hogy a technológiai folyamat során a darabok melyik fele szilárdul meg előbb, a kész szemüveg szárai között negatív vagy pozitív radiesztéziai sugárzás lesz mérhető!

Ez a sugárzás jelentéktelenül kicsi, de ha valaki évek óta, reggeltől estig olyan szemüveget hord, amelyik számára nem megfelelő rezgéseket bocsát ki, akkor az illető megérezheti ezt.

Hogy ebből ne legyen probléma, a tanfolyamainkon, melyeket orvosoknak, egészségügyi dolgozóknak (és optikusoknak) tartunk, ennek a bebiztosítására 1991 nyara óta a tananyag részét képezi.

Majd három esztendővel az után, hogy erre ráirányítottuk a figyelmet, minden elmondható, csak az nem, hogy „rájlesztettünk” az emberekre. Miért nem figyeltek fel erre az „illetékesek”?

Érdemes tudni, hogy nem feltétlenül jó a „pozitív” sugárzás, s nem feltétlenül árt a „negatív”. Hogy melyik embertársunknak melyik sugárzás árt, az attól is függ, hogy mennyire legyengült az illető immunrendszere, negatív vagy pozitív jellegű földugármérőszekben vagy valamiféle hasonló, mesterséges sugárzásban fekszik-e, hord-e nyakláncokat, fülbevalókat rendszeresen stb.

Azt, hogy egy szemüveg pozitív vagy negatív rezgést kelt-e, egy évi gyakorlat után bárki, az arcszínről is képessé válhat megállapítani, de biztosabb a mérés!

Az erősen negatív rezgést keltő szemüvegek többsége „feljavítható”. Ezt az eljárást évek óta magyar orvosok is alkalmazzák. (Sajnos ez a téma a szemészekig nem jutott el.) Ez azonban még így is egyszerű példája az ezoterikus irányzatok frontális átörésének. Amíg ugyanis megfajítottuk a jelenség fizikai lényegét, annak gyakorlati alkalmazása — a jelenség magyarazata nélkül is — terjedni kezdett.

Hála annak, hogy az idő meg nem áll, azóta előadások tucafjain és

tanfolyamokon terjed ez a fajta „másság” is, s ez a téma — a maga teljes tárgyilagosságában — orvosoknak tartott tanfolyamokon és egészségügyi szakiskolákban is terültre került.

Az elmúlt 5 évben szemüvegekerek és szemüvegek ezreinek vizsgálatán során — melyre főképpen beteg emberek szem-, fül-, arcüreg-, fog-, tarkójai, halánték- és homlokajai fájdalmi esetében kerítettünk sort — nyilvánvalóvá vált, hogy szempontjaink szerint a kereskedelmi forgalomban bárhol is kapható szemüvegekereknek legalább a 80 százaléka selejt. Mert a helytel-közvetlenül tízezer forint értékű keretől minden egyéb elvárható lenne, csak az nem, hogy viselőjének legkülönfélébb fájdalmakat, depressziót, fülzúgást okozzon!

Vidéki előadásaim során találkoztam ugyan néhány kezdetlegesen barokásolt eszközzel és készülékkel, s több olyan eljárással — melyeket orvosok is alkalmaztak —, melyek célja a fenti kellemetlen hatások megszüntetése vagy csökkentése lett volna, de az e hatásokat megszüntető, s bárki kezébe adható egyszerű eljárás és eszköz ez ideig hiányzott.

Orvosok és természetgyógyászok javaslatára emberek ezrei fúratják át a szemüvegekerek szarait, hogy annak arcszűrés negatív hatása megszűnjön vagy legalábbis csökkenjen, de ha ugyanez a szemüvegeret történetesen éppen arcpirosító pozitív erőterrel rendelkezett, fejfájás és depresszió esetén a kidobásán kívül egyebet tenni nem lehetett.

Az a szemüvegeret-depolarizáló, amelyik forgalomba került, felesleges-sé teszi a szemüvegekerek fűrészt-faragását, s a rossz kereteket ezután nem kell kényszerűségből kidobnunk. Nézzük az eszköz forgalomban lévő használati utasítását:

**A szemüvegszárak fejfájástól és szemrontó
radiesztéziái sugárzásának (erőterének) megszüntetése
kisteljesítményű PWB, vagy nagyhatású FAKTOR PLUSZ
típusjelű eszközökkel**

A szemüvegek szárainak radiesztéziái erőtere, mely a gyártási eljárás során, a technológiai folyamattól függő intenzitással és polaritással alakul ki, a szemüveg viselőjének sok keserű és szenvedést okozhat. A szemüveg szárainak közti erőter leggyakrabban szem- és fültájást, fülzúgást, fültömriregyulladás, halánték-, homlok-, vagy tarkójai fájdalmakat, felső állkapocs- és fogproblémákat, arcüreggyulladásokat okozhat, de egy-egy szemüvegre jellemző, hogy mindig ugyanazt a fájdalmat idézi elő, míg esetleg egy másik szemüvegnek másféle hatása van. Rádásképpen a negatív radiesztéziái polaritású keretektől az arc olykor bántóan kipirosodik. Fontos tudni, hogy e hatásnak semmi köze a dioptriához!

Figyelem: a szemüvegekerek erőterét az állandóan, éjjel-nappal viselt fűbevaló és nyaklánc is befolyásolhatja! Az általunk forgalomba hozott kisteljesítményű, PWB típusjelű eszköz szemüveget használók részére; a FAKTOR PLUSZ típusjelű eszközök gyártású eszközök: gyakori használatra, optikai szakküzetek részére méreteztük. Segítségükkel a szemüvegszárak közti radiesztéziái polaritás igen hosszú időre, vagy véglegesen megszüntethető. Az eszközök áramforrást nem igényelnek, elemet nem tartalmaznak, blokkoló tulajdonságukat csak mechanikai sérülés esetén veszíthetik el, működési elvük kizárólag radiesztéziái ismeretekkel érthető, hatásuk azonban viathatatlan. Használatuk roppant egyszerű: a PWB vagy FAKTOR PLUSZ típusjelű eszköz csatlakozóit a szemüveg két szárának legvégére kell csíptetni, s mindkettőt elengedve (pl. egy asztalra helyezve), azt 50 másodpercig nyugalomban kell hagyni.

Fontos, hogy míg az eszköz a szemüvegszárak radiesztéziái erőterének legerjesztését végzi (50 másodpercig), az idő alatti az eszköz és a szemüvegszár nyugalomban legyen, s egymással nagy biztonsággal érintkezzenek. E szempontból, radiesztéziailag teljesen különböző, hogy a szemüveg szárai fémből vagy műanyagból készültek-e, illetve a műanyag szártan van-e fém merevítő. Szakadás vagy törés esetén a vezeték legerjesztő hatása megsemmisül, s az eredeti hatást a szakadt vagy letört vezeték pótlásával vagy visszaforrasztásával már nem lehet elérni.

Figyelmeztetés: a PWB és FAKTOR PLUSZ típusjelű eszközöket feszültség alatti berendezésekhez és készülékekhez csatlakoztatni, hálózati konnektorba dugni SZIGORÚAN TILLOSI!

Használatához jó egészséget kíván a gyártó és forgalmazó:
FAKTOR BT.

**Kísérletek PWB és FAKTOR PLUSZ típusjelű szemüvegszár-
depolarizációval**

Az alábbi kísérleteket kizárólag amiatt adom közre, hogy ezzel is elősegítsem a radiesztézia fizikájának alakulását, ill. megfejtését.

A szemüvegszár-depolarizálók tehát igen alkalmasak a szemüvegszárak radiesztéziái erőterének megszüntetésére. Mi történik azonban akkor, ha az előírt 50 másodperc (1 perc) helyett huzamosabb ideig a szemüvegszárakra kapcsolva felejtjük a PWB, vagy FAKTOR-PLUSZ típusjelű eszközt?

Az összekapcsolás utáni pillanatokban megkezdődik a szemüvegszár radiesztéziái erőterének legerjesztése. Ez a folyamat 1 perc múlva éri el a maximális hatáskörét. Ha a polarizáló eszközt a szemüveg szárával összekapcsolva hagyjuk, hamarosan a következő (radiesztéziái) rezonancia-jelenségek foghatnak lejátszódni:

- 15 perc múlva a szemüvegészár polaritása a depolarizálással összehangban, az eredetivel ellentétes előjelűre változik, és maximális erősséget ér el.
 - 30 perc múlva e rezonanciák önmagukat ismét legerjesztik, s a szemüvegészár semlegessé válik.
 - 45 perc múlva a szemüvegészárak polaritása — a depolarizálással összehangban ismét az eredeti előjelűre változik.
 - 52 perc múlva az erőterek semlegessé válnak.
 - 60 perc múltán a szemüvegészárak polaritása — a depolarizálással összehangban - ellentétes előjelűvé válik, és maximális értéket vesz fel.
- Tovább folytatni talán nem érdemes, de a folyamatból egy fizikusok és matematikusok részére sokat mondó „sorozat” bontakozik ki, melynek lényege a radiesztézia tudományá válsásában a későbbiek során igen jelentős lehet. E rezonancia-jelenség bizonyára függ a depolarizáló „kezelés” módjától, anyagától, huzal-keresztmetszetétől, huzal-hosszától stb., túl sok tehát még az ismeretlen paraméter ahhoz, hogy a lényegyet igazán megértsük. Optimizmusra tártíhat azonban számot az a tény, hogy valamennyi tudomány hasonlóképpen kezdte. A folyamat ismétlése nélkül, hasonló jelenség játszódik le, ha 2 PWB vagy FAKTOR-PLUSZ típusjelű szemüvegészár-depolarizálót egymással összekapcsolunk.

A szemüveg (-keret) depolarizáló, mint „bűnös”...

Hat hónap alatt egyszer fordult elő, de várhatóan több ilyen eset is lesz, miután az eszközzel a szemüveg radiesztéziai erőterét megszüntették, „olyan fejfájást és szemproblémákat okozott, hogy azóta sem lehet használni”...

Csakis az derülhetett ki a vizsgálódások során, hogy ennek a szemüvegnek a tulajdonosa olyan állandó radiesztéziai erőterében élt (földszugárzások, nyaklánc és fülbevaló állandó viselése), melyet ezidáig a szemüveg szintűgy nem megfelelt, de az előbbiekkal ellentétes radiesztéziai erőterre, az ébrenléti állapotában, vagyis a szemüveghordás időtartama alatt véletlenszerűen éppen kompenzált. Miután a szemüvegkeret-depolarizáló a szemüvegészárak radiesztéziai erőterét leblokkolta, nem volt többé, ami az egyéb sugárzásokkal — szintűgy véletlenszerűen — közömbösítse, s az előbbi erőterek ily módon immár szabadon igénybevehették az emberi szervezetet. A betegem ez esetben a fekvőhely áthelyezése segített, ás az, hogy fülbevalóját éjszakára kivette. E példa azonban, szintűgy, mint a többi, éppen a szemüvegkeret-depolarizáló hatássonagát igazolhatja. Külön figyelmet érdemel azonban, hogy a szemüvegkeret-depolarizálót huzamosabb ideig nem szabad a szemüvegen feleljeni.

Az egyik „tudománytalan eszközünk” az L-alakban meghajlított drótdarab, melyet a radiesztézia legalitásának kezdetén, a használati iránti tisztelből „lengyel-pálcának” neveztük el, s amelyet Magyarországon előszere-ttel sárgaréz-ötvözetlekből készítenek. (Tudvalevőleg e célra a műanyag és a fa is teljesen megfelelt.) Ennek kapcsán a tanfolyamaimon figyeltem fel arra, hogy egyesek kezében a réz-alapanyagú lengyel-pálcá napok alatt oxidáló-dott. Amikor pedig már vagy a tizedik jédt ember kérdezte meg tőlem, hogy mi van ilyenkor, s hogy „tán csak nem beteg”, már készen álltam a felelettel: Szó sincs arról, hogy beteg lenne, csupán olyan nyomelemhiánya van, melyet a kezében tartott drótdarab anyaga pótolni képes. S valóban, a későbbi kollégák közül — akik a lengyel-pálcát rendszeresen használták —, a kezükben tartott segédeszköz egy idő után nem barnult, zöldült vagy feketedett tovább, hanem szépen kifényesedett.

A radiesztézia tudományá sohasem állította, hogy a segédeszközünk optimális anyaga a réz-ötvözet, épp ezért sűrűn javasoltam is a rászorulóknak azt a frappáns megoldást, hogy a kezükben tartott és napok-hetek alatti kifényesedő tárgyakat kár tovább fogdosniuk, mert azokból már az emberi szervezet kivonta mindazokat a nyomelemeket, fémsókat, melyekre szükségé volt. (Hiszen ne feledjük el, hogy valahol, valamilyen szinten a világunk molekularis és atomos részegésekből áll, s a tudomány mai állása szerint igazán semmi akadályá nem lehet annak, hogy valamely részegésbe a számára éppen szükséges részegésképlet bele ne hatoljon.) Ha pedig valaki ennek alapján következetesen újabb és újabb anyagokat keres, rájöhet a kezében éppen oxidáló drótdarabtól, vasdarabtról vagy fémtárgyról, hogy szervezete milyen nyomelemekben szenved hiányt, s esetleg anélkül, hogy erről tudott volna, a hiány már pótlódott is. Szó sincs arról, hogy a világ ilyen alapon szerves és szeretlen anyagokra lenne osztható!

Az emberi szervezet nyitott és befogadó rendszerként működik, s mindent meg is szerez magának, ami a fenntartásához szükséges, s aminek beszerzése ilyen formában módjában áll. E „beszerzésben” pedig nem csekély szerepet és feladatot vállal a bőrfeletlünk, mely az élővilág egyik csodája lehetne. S ha valamely szervezetünkben hiányzó anyag közelébe jutunk, az élő test le fog arra csapni anélkül, hogy ez tudatosulna bennünk, s függetlenül attól, hogy ezzel az anyaggal a nyelvünk, tenyerünk, vagy a hátunk közepe érintkezik!

Szerves és szeretlen? Ha csak ezen múlik, az emberi anyagcsere nem ismer lehetett! Ebből a szempontból bizonyosan becsap bennünket az emberközöponitű „tudományunk”. Akinek jódhányá vána, figyelje meg: amennyiben este néhány csepp „szeretlen” jódol cseppent tárhol a bőrére, a jódfolt reggelre eltűnik. S ha már nincs jódhányá, a jódfolt nem fog eltűnni.

„Ugyan már” — teheinté bárki felháborodottan az ellenvetést — „Akkor a

nők java része miért szenved állandóan vashiányban? Hiszen egész álló nap fogdossák a konyhai fazekakat!" Való igaz! A nők hiába fogdossák a fazekakat, kanalakat és villákat, s hiába szopogatják a rozsdás szeget, mert a vas hasznosítására alkalmas szervrendszerük beteg! Vasra a nyomlemezknél jóval nagyobb mennyiségben van szükségünk, de elegendő vasat tartalmaz a környezetünkben fellelhető tápláléktömeg is. Igaz ugyan, hogy az ún. „szerves” vasat a friss növényekből könnyebben hasznosíthatja a szervezetünk, mégsem értünk el vele semmit, ha a belső szerveink e feladatra alkalmatlanok. Sajnos gyakorlatban élünk vissza, mint gondolnánk, az emberi szervezet képességeivel. S ha már ez megtörtént, nekünk saját magunknak kell — bójókkal, gyógyteákkal, reflexológiával, bioenergiával és polarizált folyadékokkal — gondoskodnunk az immrendszerünk, belső szerveink, s vashiány esetén például a lép megerősítéséről. Nehogy azt higgyük, hogy ez könnyedén sikerülhet, hiszen közben szinte minden hétköznapi tevékenységünk e folyamatok ellen hat. De ugyanezt el lehetne mondani egyéb más hiánybetegségekről is. Amikor például a macskák nyalogatják a meszelt falat, a tyúkok a téglák között kicsipegetik a maltert, s a kisgyerek a járókáját rázva az ujjával „kifügázza” és lassan elszopogatja a falat, meddő és felesleges dolog azon vitatkozni, hogy létezik-e szerves és szervetlen mérsvégület. Amennyiben a mésháziannyal küszködő emberi szervezet meszet talál, ha módjában áll, fel is használja azt. Nekünk azonban megadott az a egyszerű lehetőség, hogy az ilyen igényekre utaló apró jelzéseket értelmezzni legyünk képesek, s próbáljunk meg ennek szellemében segíteni önmagunkon és másokon.

Szerves és szervetlen értelemben egyetlen lényegbevágó különbséget érdemes figyelembe vennünk, s éppen ez az egy az, mely a tudományt nemigen érdekli: Ami már szerves, az önálló szellemi lényvel rendelkezik, az Élet által „áthasonlított”, azaz önálló éteri aurája van, amelyet meg is tart, amennyiben főzéssel, sütéssel tönkre nem tesszük. Az ilyen szellemi lényekkel rendelkező, tehát „szerves” anyagokat a szervezetünk könnyedebben dolgozza fel. Mindaz pedig, ami szervetlen, az előbbreemutató szellemiséget nélkülözi, érteresttel nem rendelkezik, emberi szempontjaink szerint tehát halott anyagok, melyet a szervezetünk nehezebben tud éteri aurával ellátni, azaz „áthasonlítani”, szerves anyaggá alakítani.

Az emberi szervezet nem két, hanem száz tűz között él, s próbái meg helytállni a sokféle kihívás közepette, s törekszik arra, hogy közben ne csak megőrizze, hanem tökéletesítse is Isteni Onvallóját. Eközben az Anyaghoz húzza vissza a szervetlen anyagok tömege, amelyek előbbreemutató szellemiséget nem képviselnek, s emberi ösztöneit „elmberteleníteni” igyekeznek mindazok a szerves termékek, s valamennyi olyan molekula, amely önálló ösztönlényeket tartalmaz (leölt állatokból készített ételek).

Halálinformáció a növényi létben

Nagy-nagy tudományunkban kissé botladozva kezdtük vallani, hogy a hagyomány keresztnem szabad vágni, a sárgarépa szintúgy, s vágott virágot belegekhez nem szabad vinni. Mert a hagyoma és a sárgarépa keresztnem vágva a szellemiséget veszti, a vágott virág pedig halálinformációt tartalmaz. Hogy hol itt az igazság, azt nehéz megállapítani, mert az egyik embertársunk keresztben harapja, a másik centrifugálja a répafélét, aki pedig nagyon ügyel arra, hogy hosszában vágja ezeket, az olajban kisütve teszi tönkre azt a bizonyos „szellemi” információt. Nézzük inkább azt, hogy a növényi léttel kapcsolatosan melyek az alapvető radieszteriai megfigyeléseink:

A természetben elfoglalt helyéből adódóan a növények a földi, fizikai létsíkon túlmenően éteri léttel (is) rendelkeznek. Törésre, tépésre, vágásra, csonkításra valamennyi növény reagál, ez a reakció azonban már nem jellemző az érett növényi részek, termések, magvak szedésére. A reagálás radieszteriai erőter megváltozásával jár, mert az éteri test pillanatnyi, csonkítás, tépés, törés közben bekövetkező meggyengülése, megszűnése igen jól mérhető. Ilyenkor a halálinformáció behatol az „Anyagba”, s végigfut az élő növény összes sejtjén, idegáramán.

Ezt követően a megsértett növény is és a letört része is „megnyugszik”, s mindkettőt körül ismét mérhetővé válik az éteri aura, mely a sérült növény esetében — új erőre kapva — segíti elő a gyógyulást, míg a letört, levágott, letépett rész esetében az ozmotikus nyomás csökkenésének függvényében — lassan csökken. Amennyiben tehát a letépett, tört vagy levágott részt vízbe tesszük, az éteri aura éppúgy jelentkezik, mint az élő növény esetében, s mintha ez a rész még mindig az élő növényhez tartozna. A vízbe helyezett virágok, gallyak, a sérült felületükön bekövetkező roncsolódások miatt rothadó baktériumok táptalajává válnak, ami a későbbiek során ezen felületi rothadással arányos auraszökkenéssel jár. Az ilyen esetekben az éteri aura megsemmisülését látványos fonnyadási és elszáradási periódus kíséri, s a vízben tartott növényi rész elhal. Szabad sejtfelületek, hajlássúcs-impulzus és genetikai adottság esetén — sejtosztódással — ivartalan növekedés indulhat meg, s ha a baktériumos rothadás sejtroncsolásait a növényke képes féken tartani, körülötte az éteri aura ismét megjelenik: s a halálból új élet született.

A növényi aurák, amikor a növényt a földből gyökereztül kitejük, marandandóan sérülnek. Az aura eltűnhet véglegesen is, s negatív betegségjelzésként, ellenkező polaritással válhat mérhetővé, mígnem az ozmotikus nyomás csökkenésével járó levélzetfonnyadással együtt lassan ez is elenyészik.

Melyik falnak nincs cementszugárzása?

Az általam tartott tanfolyamokon 1988 óta oktatás tárgyát képezi, hogy a falak cementszugárzása rossz közérzetet kelthet. Mivel pedig — a fekvőhely elhelyezésénél fogva — legtöbbször a fej kerül a falhoz a legközelebb, a fal cementszugárzása (depresszív közérzet, migrénes fejfájás stb. formájában) első sorban a fej és az izületek problémáit fogja előidézni.

A fal cementszugárzása hidegérzetet kelt, mely hidegérzet a cementszugárzás „mértékével”, azaz a fal minőségével arányos. Szerencsére e hatásokat a sokat mozgó emberek egyáltalán nem képesek érzékelni, de ha már baj van, nem szerencsés, ha emiatt megmosolyogjuk a nálunk betegbeteget! Minden szempontból legrosszabb a panelbeton, ezt követi a vasbeton és a sima beton, majd szorosan utánuk sorakoznak a legkülönbözőbb alapanyagú téglák. S ha már fal: akkor a legjobban a vályogtégla készült és a vertfalú ház.

Már kialakult érzékenység és jól behatárolható szervi gyulladáások (örjitő fejfájás, fülzúgás, hideglelés közérzet, nyakfájás, reuma, sokizületi gyulladás stb.) esetén sohasem ajánlatos a falhoz 40 centiméternél közelebb húzódnia lepihenni!

De vajon van-e olyan fal, amelyiknek nincs cementszugárzása? Igen van! A fal cementszugárzása egy ma még „korszellem” által megvetett, mégis igen egyszerű módszerrel tökéletesen megszüntethető. E módszer alkalmazása esetén ugyanis a falak — még ha nekik is támaszkodunk —, kelemes melegérzettel lephetnek meg bennünket. Persze azt nem állíthatom, hogy a legvadabb panelszugárzást is kivédné e módszer, de ennek panel esetében elvi akadály is van, mindenesetre azt állíthatom, hogy egy magunk fabrikálta beton- vagy téglaházat ezúton roppant kellemessé lehet varázsolni. Az eljárás pedig a következő, s higgyük el, megéri:

A falakat — anyaguktól függetlenül — *kivülről és belülről* a vakolat alatt *hosszában és keresztben* elhelyezett struktúr nád-bortással kell ellátni. Ezzel a fallal, egyidejűleg tüzelőanyagok tonnáit spórolhatjuk meg, de spórolni a náddal — nem érdemes! Vagyis minden falat, keresztben és hosszában, de az már csak természetes, hogy a közfalak esetében azokat kell számitásba venni, ahol a fekhelyünket egyáltalán elhelyezhetjük.

Ne tévedjünk meg, földszugárzások ettől még léteznek, s e módszer csak a fal cementszugárzása és a fal „hidegérzete” ellen védi! Vagyis ha valakinek ettől nem javulna a közérzete, illetve a fal közelsége számára továbbra is kellemetlen közérzettel párosul, akkor abban a szóbarészben egyéb más, természetes eredetű földszugárzás hatásai is érvényesülnek. Mindenképp újólag meg kell hogy rendítsék: a föld mélyén folyó vizek sugárzásai akkor is érzékeli, ha egy panelház huszonharmadik emeletén lakunk! S még egy megrendítő tény, legyen bár ez a megszokott ismétlés: bármiféle szervi fájadalom esetén meg kell találnunk azt a lelki okot, mely miatt az állandó fagódi-

sunkkal elértük, hogy a gondolatainkat mindig figyelemmel kísérő földszugárzások a fekvőhelyünkön felkeresnek bennünket!

... a szövegben szereplő információkat a feladat megfogalmazásában megadott szempontok alapján kell kiemelni, és a megadott szempontok alapján kell megfogalmazni a válaszokat. A feladat megfogalmazásában megadott szempontok alapján kell megfogalmazni a válaszokat.

... a szövegben szereplő információkat a feladat megfogalmazásában megadott szempontok alapján kell kiemelni, és a megadott szempontok alapján kell megfogalmazni a válaszokat. A feladat megfogalmazásában megadott szempontok alapján kell megfogalmazni a válaszokat.

III. RÉSZ TÚLZÁS NÉLKÜL...

... a szövegben szereplő információkat a feladat megfogalmazásában megadott szempontok alapján kell kiemelni, és a megadott szempontok alapján kell megfogalmazni a válaszokat. A feladat megfogalmazásában megadott szempontok alapján kell megfogalmazni a válaszokat.

Az ezotéria nem mindenkinek szól. Egyáltalán nem tragédia, ha valaki enélkül éli le az életét. A tragédia az, amikor — *Bisley Zsuzsa* szavaival élve — valaki a Tudás alapjaiba belekóstolva, azt nyomban aprópénzre akarja váltani, s így módon embertársai ezreit vezeti tévútra.

Egyáltalán nem baj, ha valaki — a kizárólag önmagából elszármaztatható — őstudást nem igényli és nem is érti. Az sem baj, ha egy családnak szégyenpírég az arcán, amiért valamelyik családtagjuk vegetárius lett, s az sem baj, ha a kollégák röstelkedni kénytelenek egy olyan kolléga miatt, aki nem fogyaszt szeszes italt. De ha a sikerkönyvként eladott „ezotérikus” szakirodalmat bújva valaki négykézlábra ereszkedve vonynítani kezd a teliholdra, ha valaki az apró gyermekreit „iskolázza be” ilyen helyekre, vagy pedig féltudásával a „vakok és süketek” között önsziszteni teremt, akkor felmerülhet a gyanúja annak, hogy talán az illető nem egészen értette meg a személyre szóló hívást.

A Kozmosz, az Evangélium, az Ezotéria és a Hívás ugyanis mindig személyre szabott! S erre vonatkoztatva hihetünk bármit, de Hinnünk Bárkinak csak akkor szabad, ha tisztán és világosan érezzük, hogy hite és mondandója minden érdeklődőnek, s számára e „tények” anyagi és erkölcsi bázist nem teremtenek. S mivel ezek szerint azzal a szent kötelességgel született a Földre, hogy Híet adjon másoknak, ezt sohasem a tömeg fejére ülve, nem az embertársai vállára állva, s nem a hátukon jegyzetelve teszi meg, hanem a lehetőségére szerényen, mélységes alázattal és alulról mutatja a követendő Utat.

Ha pedig fentiek ismeretében szélnézünk a „prófiéták, beavatást végzők, nyomakodók, igéi hirdetők, akasha krónikában olvasók, jövőbe látók, szellemidézők és vajákosok” között, azonnal megérthetjük, miért tart e témakörök től a tudomány és az egyház, az állam és az ország, s miért tartanak tőle az emberek.

Az egyszerű ember és a hierarchia

Sokan vagyunk mi, egyszerű emberek, minden tizből legalább hatan. „Hinném én” — mondjuk —, „de legalább lenne már valami bizonyosságom ezekről a földöntúli dolgokról!” — mondjuk ismét, s nem tudjuk (mert nem tudhatjuk), hogy a jelenlegi „lelki érettségünkkel” milyen nagyon veszedelmes dolgokkal játszadozunk. Talán a legtipikusabb példát említeném, melyről a világot se hiszjük azt, hogy nem gyakori!

A jó képességekkel megáldott, műszaki képzettségű materialista ember hetek óta azon rágódott, hogy higgyen-e ezekben a dolgokban, avagy pedig a „józan észére” hagyatkozva élje tovább az egyszerű emberek életét. S egy este,

amikor már nem bírta tovább, csak forgolódott az ágyában, hangosan megszólalt: „Uram! Ha tényleg létezel, küldj valamiféle bizonyosságot nekem!”. S legnagyobb megdöbbenésére egyszer csak azt érezte, hogy teste súlytalanná válva felemelkedik az ágyáról, s lebegve látja odalent - önmagát. Ijedten sikoltott fel az agya, mire ő maga „észhez térve” a padlóra zuhant, s ezt követően két hétig egyfolytában dadogott, bárhol kellett is megszólalnia.

Két hét múlva ismét a kezébe került valamilyen könyv, s ismét elkezdett rágódni: „Hinném én mindezekben, ha valamilyen formában személyesen is meggyőződhetnék rólok”. Ez alkalommal egyetlen perc sem telt bele, s emberünkön hányinger vetett erőt. Ennek utána körbefordult vele a világ, s mire egy sóhajlás után összeszedte magát, ott állt előtte egy halványzürke, karcsú, magas, vegetárius ufonauta. Embertünk bezöldült, nekiesett a falnak, s a kúszóból kaparva csápollt ki a szobából, majd egy hétre betegállományba került.

Az ész bajjal jár, s néhány nap múlva azon kapta magát, hogy ismét a régi téma kereng a feje körül. Eppen a foteljában pihengetett, amikor ismét kitulltak ajkán a szavak: „Ha valóban léteznek ezek a dolgok, nem ártana némi bizonyíték, például itt és most!” ... Amikor a következő pillanatban a szeméi láttára 45 fokos szögben félrebillent a feje feletti súlyos csillár, s ráadás képpen úgy is maradt egy fél percig, ő egy gyors mozdulattal lefordult a fotelból, s körmeivel a szőnyeget kaparva, szükölvé igyekezett a „biztonságot nyújtó” kompha felé.

Egy újabb héttel az eset után keresett fel az illető, s amikor néhány perccen belül kiderült, hogy e jelenség és a reakció számomra nem idegen, így szólt: „Tudja, hinném én ezeket a dolgokat, ha volna végre valami kézzel fogható bizonyíték ezekre vonatkozóan...”

Nem voltam képes az meggyűgítani, s nem tudtam neki ezek után mit mondani... Mózes mindihiába faragta izzadva a bizonyágtábláit, ha odalent a hívei néhány napot sem bírtak ki, s minden generáció naponta bizonyágot kért! Mintha a Magasabbrendű Tudatnak egyéb tennivalója sem lenne.

Vegyük észre, hogy mindihiába jönne a „bizonyíték”, ha éretlenek vagyunk a befogadásáért! „Hiába mondod, úgysem érti!” - mondják mind elmúlt korszak nagy tapasztalatú bölcssei. Mert ugyan, mi érhetne el a bizonyítékokra éhes magunkfajta ember, aki valójában úgysem képes továbblépni? Két eset azért még lehetséges:

Vagy gátlástalan emberek karmjai közé kerülve családni lesz kénytelen, vagy pedig, ha továbbra is „bizonyítékokra” éhezik - ahelyett, hogy abbahagyná a dohanyzást, leszokna a húsevésről, meditálni kezdene, elfordulna az anyagi haszontól, avagy végézná a becsületet, hétköznapi munkáját -, pechjére a Hierarchia a legközelebbi sóvárgásakor leküld majd két teljes percet a szobájába egy hétféjú sárkányt, hogy egy kicsit viaskodhassanak egymással...

Ne kínlódjunk, ne siessünk és ne így „törekedjünk”? Csak remélni tudom, hogy akik e könyvet - és az előzőeket - végigolvassák, ennél valamivel több tapasztalattal fognak rendelkezni...

Hogyan keressük az utunkat?

Talán még gyermekkoromban láttam egy filmet, amely kalandos formában, az ókori rómaiakról szólt. A filmben egy bájos fejedelmi hölgyet két ifjú kísért éppen, amikor egy tölgyfa ajtó álta útjukat. Nagy bőszen odalépett a rártartó, hogy egy elszánt mozdulattal felhánta azt, ám az ajtó csak nem akart nyílni. Végül már öklével verte, lábával rugdalta, vállával feszegette, míg nem annyira kikészült, hogy az ajtó elé volt kénytelen engedni szerényebb társát is, aki ugyanígy járt. Most már ketten veselkedtek neki, s teljesen kimerülve éppen faltörő kost cibáltak oda, amikor szívük hölgye lépett az ajtóhoz, s egy elegáns mozdulattal, oldalirányba félrehúzta azt.

Hogyan is keressük hát az utunkat? Roppant egyszerű: sohasem a megszokott sémáknak engedelmeskedve, hanem minden újra nyitott szellemiséggel, minden embertársunk felé elfogódottság nélkül és önzetlenül közeledve, felelmeget, számírást és szorongást nem ismerve. S lehetőség szerint a saját, belső lelki békénk megvalósításával. *Tudjuk, ismerjük és szeressük meg hibáinkat, mert csak ezáltal válhatunk képessé arra, hogy ezeket másokban is elfogadjuk*, magunkban pedig szeretettel javíthatni próbáljuk. Tanulmányozzuk a felszínre került, igazi szellemi tudást, melyből megtudhatjuk, hogy embernek embertől nem kell félnie. Az ember ezen a Földön és ebben az életben csakis egyvalakiól félhet: Önmagától!

Ha pedig valahol az Úlunk keresése közben ezotériával, újdonsággal, lelkesítő irányzatokkal, segítőtársakkal, „masszággal” találkozunk, ezek után már könnyedén képesek lehetünk mi magunk is annak eldöntésére, hogy az a társ, az a tudás és az a könyv kell-e nekünk. Roppant egyszerű: ha az a társ, az a könyv, az az irányzat, az a „masszá” félelmet, szorongást, büntudatolagátalanságot ébresztene bennünk, vagy rossz szájízit hagyna maga után, nyugodtan dobjuk félre, vagy vesztísük el azt! Higyjuk el, ezzel vesztjük a legkevésbébet...

Találkozásom a Fénnyel

Ma is találkoztam egy olyan emberi lényvel, akit bár azelőtt sohasem láthattam, a szemembe nézve mégis pontosan tudtam, hogy valahonnan igen jól ismerem őt. Tiszta, átható tekintet, minden erőszakot mellőző arcvonások, lelki béke és átlátszóság. Semmi maszk, semmi megájtás, minden gyanakvától mentes pillantások, még ha emiatt — apró áldozatokként — a hétköznapi pok a mai emberi világban kissé nehezebben is telnek.

Éreztem, hogy ebben az ifjú testben sokat szenvedett, igen öreg és igen

bölcs lélek lakik, olyan Lény, aki már a kozmikus Tudás részese, mégsem zavarthattam meg, még a gondolataimmal sem, mert a lélek e tökéletes járműve, ez az emberi test, a jelenlegi földi inkarnációjában még csak tizen-éves lehetett.

Régóta nem titok, hogy egy öreg ember is lehet gyermeket, s egy pici gyermek megnyilvánulásai is igazolhatják a fiatal testben rejlő hatalmas inkarnációs tapasztalatokat.

E fiatal Lény tiszta szemem keresztül a Krisztus-impulzus tekint ránk, s mi észre sem vesszük (ha nem éppen megrontani igyekszünk). A kozmikus Szeretet leküldte sokat tapasztalt idősebb testvéreinket, hogy küzdésünkben lehessen kire támaszkodnunk. Köztünk járnak láthatatlan seregeik, s várják, hogy rájuk ismerjünk végre...

Egy pillanatra találkoztam a tekintetünk, s e szempárból Buddha bölcsessége, Mózes intelve, Salamon ítélete, a régmúlt életek szenvedése és a Jövőben való töretlen Hit tekintett rám. Láttam rájta, hogy „csodavárás” helyett ő maga építgeti istene és lelke új templomát, s mindegy, hogy lány-e avagy fiú, férfi vagy nő: kecses mozdulatairól érzem, már-már megveti mindazokat a tevékenységeket és örömöket, amelyek csak a fizikai létsíkot érintik, evilágnak szólnak, s amelyek csupán azt célozzák, hogy homályos szemekkel kapaszkodó fizikai testünk minél szerencsésebb, önzőbb és hosszabb életű legyen itt a Földön.

Kicsit szégyenkezem, mert érzem, hogy ő már megértette a Hívást, hiszen szememből a lélek lélekehez szól, s ezzel rádöbbenett arra a tényre, hogy a bennünk rejlő isteni Lény meglelése érdekében, olykor hétszámra, egyetlen percet sem áldozunk.

Nem kérdeném, milyen vallású ő, mert ez teljesen lényegtelen, s jól tudom az ismerőseim köréből, hogy van közöttük buddhista, mohamedán, keresztény, zsidó, Jehova tanúja, és „pogány” is. Köztük ez már mind nem lényeges, mert ők szeretettel fogadnak minden embert és minden élőlényt, jelszavuk a „nem ártani”, számára és számomra e vallásos alapok teljesen lényegtelenek, s elegendő, hogy mindegyikük az ősi bölcsességből gyökerezik. Tiszta, nyílt tekintetéből kiolvasható, hogy ő már csak a Szeretetet ismeri, mert a Fény már megértette őt, s évezredek óta várja, hogy ezt valamiképpen átvegyük Tőle.

Tudom, idejében Rájuk fogunk ismeri, s ahelyett, hogy örülnék neki, ez egy kicsit elszomorít. Az emberi lársadalom gyűfői, és mindig is gyűfölte a „masszágot”, mert retteg tőle. Ez az ifjú tekintet a saját jövőnk záloga. De ha a XXI. század magyáit fel fognak lobogni, előre tudom, hogy azokra O lesz majd rákötözve. S ahogyan még egyszer rámnéz — én már azt is tudni vélem, (hiszen a szememből világosan kiolvasható,) — hogy ezt ő maga is igen jól tudja...

Az 1990-es évek felhőt lakosságában minden nyolc tiszta szemű nőre egyetlen tiszta szemű férfi jutott. A helyzet mégsem olyan megdöbbentő, mint inkább figyelemfelkeltő: az ezredvégi inkarnálódások során ugyanis — amint az ebből az arányból kitünik —, az igen-igen nagy tapasztalatokkal rendelkező lelkek inkább női testet választanak maguknak. Ez pedig arra utal, hogy az ezredvég filozófiájában nagyon is helye lesz valamiféle szelekciónak, vagy inkább „szinvallásnak”, ahol is mindenki önmaga döntheti majd el, hogy a lassan kiteljesedő Szeretet, vagy a kaszáó gonoszság pártjára áll-e. Ennyi tiszta szemű nőre pedig — arányában — azért van szükség (a 8:1-hez arány ez igazolja), mert a jelenlegi emberiség ennél sokkal materialisabb már nemigen lehet, ezért ezek a „női” lelkek a jelen életfeladatuk mellé ráadásul még azt is vállalták, hogy fejenként egy-egy igen materialis, vagy végképp elkallódott férfit (általában a férjüket) az életük során megpróbálják „átalakítani”.

Ösemlékezeti szinten a „tiszta szemű” igen sokan eljuthatnának, ha az emberiség gondolatvilágát nem Ahrimán és Lucifer uralná. Emiatt ezt az ösemlékezetet minden hétköznapi tevékenységünk csak homályosítja, s ugyanezt tesszik a világvallások is. Aki mégis oly szerencsés, hogy az újjáérett talált, 7-8 év alatt csillogóvá teheti a saját szemeit. Ha azonban időközben ismét az újat vesztené, szeméinek csillogása 1,5 év alatt megszűnik, elenyészli!

A csillogó szemek a felnőtt lakosság körében igen ritkák, általában minden 80-100 férfi és nő között akad egy olyan, akinek úgy csillog a szem, ahogyan azt a Krisztushierarchia megkövetelne. A többiek szeme savószínű és elhomályosult, folttokkal teli, szinte „maszatos”, fénytelen és megtört, s a mal ember szeméből, legyen bátor, nagyképpú avagy igen fontos ember, szorongás és félelem olvasható ki.

A szemei tisztaságát mindenkinek kötelessége lenne megőriznie! (Te kintünk bele egy kisgyermek átható, tiszta szemébe, s utána nézzünk a 10 körbe! Amiről szó esett, az nem szemészekre tartozik!)

A tiszta szem a gondolkodásmód és az életvitel függvénye! Sajnos még a kevéske tiszta szemű ember között is akad néhány, aki tudatosan a mágiák és a gonoszság mellett teszi le a voksát, s ezzel nagymértékben megéveszt másokat. Az ilyen ember csak egyetlen embertípusra képtelen hatni: akinek szintén tiszta a szeme. Mert a tiszta szemű embereknél a steineri 12 érzékszervből legalább 10 ismét működik, vagyis az ilyen embereknek igen jó megérzéssel vannak, s csak a saját akaratukból csaphatók be.

Ettől függetlenül a tiszta szemnek is csupán akkor higgyünk, ha általa Lélek üzen a Léleknek!

Utópia (csoportterápia)

Ami most következik, minden generációra vonatkozik, annak ellenére, hogy ezidáig főképpen 35 éven aluliakkal kapcsolatosan vannak tapasztalataink.

Ha egy csoport pozitív lelkületű, tiszta szemű (a szem mindent elárul!), intelligens ember egy helyiségben beszélget — ami véletlenszerűen igen ritka dolog, mert ilyen embereket igen nehéz találni —, a helyiségből, olykor az egész épületről kiszorul a földugrázás. Ez tény!

Ha egy ilyen embercsoport kirándul, táborozik vagy sétál, az összes Hartmann-haló és vízérsugárzás tisztelettel válik szét előttük! Sajnos az ilyen emberek csak ritkán találkozhatnak, mert mindannyian a saját kötelezettségeivel, pozitív lelkületének — társadalom ellenében való — megőrzésével és életének fenntartásával küszködik. Az utópia pedig az, hogy értelmes, nyílt-szívű, változást igénylő RAKBETEG fiatalok néhány hetet az ilyen pozitív lelkületű (nem különféle vallási szektákhoz tartozó!) fiatalok társaságában tölthetnének, együtt kirándulgatnának, élénének, étkезnének (a helyes étkezés nem probléma azoknál, akikről itt szót ejtünk), s amellet, hogy állandóan földugrázásmentes helyen lehetnének, s gyógyulnának, ez idő alatt többet megtudnának a Magasbrendű Intelligenciáról és az Univerzumról, mint amit az összes iskolájuk és az Élet ezidáig produkálhatott számukra.

Akikről itt szó esett, nem istenítik a pénzt, s általában nincs is nekik, sokkal többre becsülik az értékes lelki kapcsolatokat. Többnyire ménrökökről, tanárokról, orvosokról, egészségügyi dolgozókról van szó, akik bárhol képesek önmaguk sajátos világát megteremteni (függetlenül attól, hogy hová veti őket a sors), s akkor is képesek példamutató módon élni és alkotni, ha környezetük emiatt nem sokra becsüli őket.

Az önmagunkra találásunk legszolidabb lehetősége, melynek segítségével másokra is rátalálhatunk

Egy igen egyszerű, mégis hatásos módszerről: az ÉLŐFA-TERÁPIÁRÓL ejtsünk néhány szót.

Az élőfa-terápia igen egyszerű energianyerési módszer, s ha nincs is hazai szakirodalma, Keleten komoly hagyományai vannak. Aki valaha is átölelt egy egészséges fát, s közben behunyta a szemét, vagy a hátát a fának vetve elmélázott, biztos lehet abban, hogy ősi ösztönének engedelmeskedve, ezt a terápiát alkalmazta. Maga a terápia az egészséges fák — általunk mélyre- rövid időn belül pótolni képesek.

A terápianak három módozatát ajánlom, mert radiesztéziái szempontból mindhárom megállja a helyét.

1/ Csendes, lehetőleg közeli és biztonságos helyen, ahová naponta eljárhatunk, nézzünk ki magunknak egy „szimpatikus” fát, mely ezután „kizárólag a miénk lesz”. Ehhez a fához rendszeresen vissza kell járnunk, s ha átölelve vagy hátunkat nekihelve, fejünket nekitámasztva képesek vagyunk beszélni is hozzá, akkor a fa, életenergiája rezgéseit át fogja adni bennünk. Ha csukott szemmel is nyugton maradunk, s a boldogság érzete tölti el bennünket, akkor bármikor nyugodtan hagyatkozhatunk az önbizalmunkra. Ha azonban pillanatonként izgatóttan körülnézünk, hogy lát-e valaki bennünket, akkor forduljunk pszicháterhez, vagy minél előbb változtassunk az addigi életvitelünkön!

2/ Nyugodt, csendes, de távoli helyen, ahová tán többé az életben sohasem juthatunk el, állapodjunk meg egy szép fánál, s fogadjuk bizalmunkba. Ha ösztönén felfedtük előtte másnak soha ki nem mondott, be nem vallott titkainkat, már nem volt hiábavaló az utunk.

3/ Valakivel kettesben, akinek szemébe merünk nézni, keressünk egy fácskát! Álljunk egymással szemben, a fa két oldaláról! A fa ezúttal ne legyen túlságosan vastag, lehet hajlékony suháng is. A fát közrefogva öleljük meg (egymást), s hajtsuk egymás vállára a fejünket...

Ha olyasmit érzünk, amit eddig még soha, s közben önkéntelenül lehunyjuk a szemünket, ez még nem szerelem: csak önmagunkkal találkoztunk! Nem kellene a szavak! A csend az, ami e találkozásból bennünk az életünk végéig megmarad. Ha az ölelés közben simogatóra vágyunk, még ez sem szerelem: csupán ismerkedés önmagunkkal. Ha az ölelést csók is követi, a terápia a maga varázsával többé már nem ismételhető!

A csoportlélek-impulzus

Steiner több munkájában utalt arra, de mások is megemlítik, hogy az atlantiszi középidőkhöz az emberi fajt és az emberi tudatot a csoportlélek uralta és határozta meg. Ezt sok szellemkutató és látnok hasonlóképpen magyarázza, s ami ezek összecsengésében figyelmet érdemel, az nem más, mint a „csoportlélek-impulzus”. Mert e csoportlélek-impulzus azóta következtetesen kíséri az emberiséget.

Az emberi EN-tudat az atlantiszi végső időkre, a faj beavatottjainál kristályosodott ki, hogy az atlantisziaktól a mai emberiség még éppen átvihesse az őstudásnak azon morzsáit, melyekre létét és kultúráját alapozhatja. Amikor történelmünk hajnalán — a példának Okáért — Ábrahám kimondta, hogy „ÉN”, abban az EN-ben benne rejtett az egész családja is, s néki még igencsak erőt kellett vennie önmagán, hogy ezt az EN-t saját magára vo-

natkoztassa. Mert Ábrahám és az EN, Noé és az EN még úgy kapcsolódnak egymáshoz, (ne feledjük, hogy olyan korban éltek, amelyben a szomszédos törzsek tagjai még semmibe vették a másik törzshöz tartozók életét,) hogy ez az EN, kimondva erőteljesebb kötelek volt a közösségre minden tagjával, mint amit egy vérszerződés biztosíthatna. Ma ezt az EN-t és ezeket a neveket úgy szabadna értelmeznünk, ahogyan a Habsburg-házat vagy az Árpád-házat. Az EN köteleke olyan erős volt ezeknél az embereknel, hogy Ábrahám családjának, vagy Noé családjának a mindenkori, arra érdemes férfitagja, ismét és ismét felvette atyja nevét, s mindenkor ugyanezt mondta, érezte és gondolta: ÉN! S habár ily módon az Ábrahám-ból Ábrahám-házat, Noéból pedig Noé-házat képeztünk, semmit nem vonhat le e nagy történelmi és bibliai nevek értékéből és nagyságából, ha azt mondjuk: e nagy nevet — hogy fennartsák —, mindig átvette a következő generáció. Ily módon nem nagy meglepetés, ha egy bibliai név mellett azt olvashatjuk, hogy: élt 630 évig.

Az emberi lélekfejlődés során elsőként fajunk kaphatta meg a tiszta EN-tudatot, vagyis az emberi lélek az evolúciós fejlődése során, új feladatokra vált alkalmassá. A csoportlélekhez szoktatott előző lehetőségeinkhez képest ez nem kis dolog, és nem is kis teljesítmény. Nem csoda hát, hogy az egyéni EN-tudattal frissiben rendelkező lelkek sora nyomban vissza is élt e nagy kegyelemmel, és az EN-tudatból — a ló másik oldalára átesve — Ön-tudatot, önösséget, ON-zést faragott. Vagyis alighogy a homo sapiens — féli isteni (atlantiszi) segítségével — megtudhatta, milyen is ez a nagy-nagy kegyelem, határtalan önzést épített ki önmaga és szűkebb közössége köré.

Mivel pedig a Magasabrendű Tudatunk célja nem ez volt, furcsa módon, de teljességgel észrevétlenül Kísér bennünket a csoportlélek-impulzus, az atlantiszi végső idő óra. Kísér, és kísért, ki hogyan nevezné, hiszen valamenyi történelmi korunkban mindkét variációra bőven található példa.

Ábrahám nagy leckét kapott az EN-ből, s igencsak kikövetelte tőle a Teremtője, hogy amikor kimondja, hogy ÉN, akkor ebből a fogalomból még a saját fiát is felejtse ki! S Ábrahám megláthatta, hogy amennyiben Hite van, ez az EN-tudat nem veszélyeztetheti a családját. Mert ez kellett, hogy legyen az első lépése annak, hogy ezzel a „szűkre szabott” EN-tudattal elfogadhasunk másokat, más törzsebe, más nemzetségbe való, más felekezett, más hitű, más világlátásra született embereket is. S lám, mihelyt Ábrahám megértette a „leckét”, fajunk lassan felhagyott az emberáldozatokkal, s még lassabban ugyan, de megelunulta tisztelni a vért.

Sorra kipróbáltatta velünk a csoportlélek-impulzus a szabadság, egyenlőség, testvériség eszméit, s ezt próbálgattuk, amikor a „Hazáért!” felkialtással, kardot kivonva rohantunk az ágyúúzóba — és a halálba.

Ma is itt él velünk a csoportlélek-impulzus, kísért és „kísért” is bennünk. Kísér, amikor a sportolóinknak drukkolunk, s „kísért”, amikor a bőrfelületek, csövesek és galériák EN-tudatot előlő tevékenységét kell elvisselnünk.

Ezek után immár felmerülhetne bennünk a gyanú, hogy ez a csoportlélek-

impulzus nem véletlenül kísér bennünket az irdatlan messzeségből és múltbéli ködös homályból újra és újra ránk találva.

A csoportlélek-impulzus éppen olyan élő szellemi rezgés, mint amilyenek a Kozmikus Szeretet-impulzusok és a Krisztus-impulzusok, s összességében a lelki evolúciós fejlődésünk tendenciájára hívja fel a figyelmünket: igen távoli, de immár látható feladatunk az, hogy mielőtt a Felsőbb létsíkok magasabb szellemi régióiba juthatnánk, (ahol majd fizikai test, éhezés, szomjúság, fájdalom, izzadság és fázás-érzet nélkül folytathajuk tevékenységünket,) az EN-tudatunkkal felvérteződve minden emberi lénynek el kell jutnia odáig, hogy a Kozmikus Szeretet alapötvényét megtapasztalva, s immár kozmikus intelligenciával felvérteződve, magasabbrendű östudatával ki-ki lefaragja önmagából az önösséget, az önzést, *hogy amikor kimondjuk azt a szót, hogy EN, akkor abban benne legyen az az önkéntes áldozat, mellyel emberi gyökértajunk minden egyes egyede önként kéri és kívánja, hogy a csoportlélek-impulzus - mint új vallás - beteljesedjék rajta.*

Amikor kimondjuk azt a szót, hogy EN, abban a szóban az érzéseinken keresztül legyen benne a Föld-anyánkkal és az élőlényekkel való teljes azonosulás, s minden élő tisztelete.

Hatalmas evolúciós ugrás ez a lélek számára, olyan hatalmas, hogy ennek megvalósítását csak a Vízöntő-korszak vége felé kéri majd számon tőlünk. Ugyan nem ettől a kétezer-egyszáz-valahány évtől függ az, hogy sikerül-e mindegyikünknek ugyanezt önmagában megvalósítania, de abban a kimondott EN-ben benne kell hogy legyen az EN-tudattal megtapasztalt vallamennyi kozmikus érzés, s az EN-tudatunk önkéntes elvetése is. Mert amikor majd oda jutunk, hogy egy vadidegen embernek azt mondjuk: „gyere be, a házam a Tiéd”, s ő, bárki legyen is, éppen így fog érezni velünk szemben, akkor érthetjük csak meg, hogy EN-tünk a mai, önös értelemben — örökre elvészett.

Am az az EN, melyet helyette megkapunk, a csoportlélek-impulzus szellemében egy olyan EN lesz, melyben a szellemi régiók és a fizikai testben élők közössége jobban egyesül, mint ahogyan mi manapság kimondanánk azt a szót, hogy MI. S amikor ilyenformán az Enyém-ből Tiéd lesz, s Miénk, akkor észrevehetjük majd, hogy hívnak bennünket...

Ez az a bizonyos „keresztre feszítés”, melyet a személyre szabott Evangéliummal, kinek-kinek önmagának kell — önmagán — végrehajtatnia, s kinek-kinek önmagának, önkéntes vértáldozattal kell önmagában felépítenie azt a bizonyos új templomot. VÉR = TUDATI Vagyis az önkéntes véres áldozat — ne értsük félre — nem kiontott vért, hanem olyan tudati változást követel meg tőlünk, melyek a földi inkarnációk sorozatán át, közelebb vezérlehetnek bennünket ehhez a csoportlélek-impulzushoz, s hogy amikor majd ki kell mondanunk a majdani kozmikus tudatunkkal, hogy EN, abban egy morzsácskányi se lehessen abból, ami csak az ENYÉM!

Ez pedig nem lesz egyéb, mint önkéntes jelentkezésünk, felvételünk és magabiztos, félelem nélküli belépésünk abba az ÚJ SZÖVETSEGBE, melyben

egy más kezét fogva áll majd zsidó és keresztény, buddhista és mohamedán, s mindenki, aki erre „megérett”. Mert mindazok, akikben e sorok olvasán gyűlölet lángja lobban, vallási hovatartozásuktól függetlenül — még az ÖSZÖVETSEGG lapjai között botorkálnak, és menetelnek.

Említettem, idők van, bőségesen. S a közeljövőben lesz még egy ezredvégünk is. De vesztélyben csak azok lesznek, akik a félelem, a szorongás, a kétségbeesés és a meghasonlottság útvesztőjét vállalták fel, hagyva, hogy a még kiforratlan önös tudatuk és az ösztönlényük vezesse őket. Ahelyett, hogy rájönnének: azért kapták az EN-tudatot, mert ezzel a kezükbe kerülhetett a gyepő, amellyel kinek-kinek önmagának kell a tudatát és a ténylet alakítania.

A pont és a vonal, az egyenes és a sík...

Ha bárhol a világban létezne egy öntudattal rendelkező pont, meg lenne győződve arról, hogy ő maga a kiterjedés nélküli tökéletesség, és semmit nem ismerne el, ami pontoszerű lényébe nem illene bele. Rajta kívülálló történést nem ismerne, s pontoszerűségéből adódóan képtelen lenne felfogni bármiféle kiterjedést, vagy irányt. Ebből adódóan vitába sem kezdene arról, vajon rajta kívül létezhet-e más pont is, s beleörülne annak gondolatába, hogy esetleg létezhet a pontok sokasága, az egyenes.

Ha a világon létezne Tudattal rendelkező egyenes vonal, számára teljességgel természetes lenne, hogy létezik a pont, hiszen belátná, hogy ő maga is pontok sokaságából áll. A pontot olyan alapegységnek tekintené, melyből mértékegységet is alkotna távolságról, sebességről, gyorsulástól... Ami azonban a kiterjedést illeti, csupán két lehetőséget fogadna el: előre, és hátra. Nem foghatná fel, hogy mi jelent a jobbra és balra, hiszen ilyen irányú tapasztalata nem lehetne. Látása „csőlátás” lenne, s kettőtörne annak gondolatára, hogy esetleg oldalra is lehet nézni.

Ha létezne a világon Tudattal rendelkező sík (mondjuk egy asztallap), módjában állana végtelen számú egyenes és görbe vonalat, valamilyen pontot felismerni, melyek „természetesen” mind-mind rajta helyezkednének el. Tudná, merre van a jobbra és a balra, de a fejét felemelni képtelen lenne, hiszen ez „sík-szerű” logikájába semmiképpen nem férne bele. Alapegységének tekintene a pontot és az egyenest, de azt a feltételezést, hogy rajta kívül más sík is létezhet, nem fogadhatná el.

Tételezzük fel, hogy létezik Tudattal rendelkező tér. A tér szerencsés helyzetben van, mert rajta keresztül nyílvánul meg az anyagi világ. Alapegységének tekintni a pontot, egyenest és a síkot, s velük a legkülönbözőbb fondortalatos tevékenységekre képes. Mindent elfogad, ami az őt is alkotó három dimenzióba beleillik, de mereven elhatárolja magát attól a gondolatától, hogy létezhet olyan tér is, melyben több, hozzá hasonló, három dimenziós tér is

elfér.

Ha létezne olyan, öntudattal rendelkező négy dimenziós tér, mely elgondolkodna önmagán, bizonyosan alapegységének tekintené a pontot, amelynek sokasága egyenest alkot, tudná, hogy az egyenesek sokaságából áll a sík, s a síkok sokasága alkotja azokat a három dimenziós tereket, mely három dimenziós terek alkotják őt. S míg az egyenes metszete lenne a pont, a sík metszete lenne az egyenes, a három dimenziós tér metszete lenne a sík, a négy dimenziós tér egy-egy metszete lenne az öt alkotó, számtalan három dimenziós tér. A négy dimenzió úgy lapozgatná önmagában a három dimenziós földi erőtereket, mint ahogyan mi lapozgatjuk a földi erőterben a fűzetlapokat. A négy dimenziós tér számára csak éppen annyi lenne egy földi atomháború, mintha nálunk, a mi világunkban kissé elmozlódná egy utcasarki falragasz.

A négy dimenzió végtelen számú földihez hasonló erőteret ismerne, de mivel az anyagi világok a három dimenziós terek sajátjai, a négy dimenziós tér a saját legkülönbözőbb három dimenziós tereit különleges fényezőgű rezgéseként látná át, s ahhoz, hogy bármit is egyvel alacsonyabb dimenzióban átéljen, a rezgéstartományait megváltoztatva, „materializálódnia” kellene. S az máf csak természetes, hogy a négy dimenziós tér képtelen lenne felfogni, hogy létezhet öt dimenziós tér is.

Osszefoglalva; párosítsuk a fenti következtetéseket :

pont	és	egyenes
egyenes	és	sík
sík	és	tér
tér	és	magasabb dimenziók

Ha az egyenes végtelen számú pontból, a sík végtelen számú egyenesből, a tér pedig végtelen számú síkból áll, miért szakadna meg ez a törvényszerű folyamat — esetleg a szűkagyú emberi logika miatt itt —, s miért ne lehetne, hogy a magasabb dimenziók végtelen számú térből állanak? S ugyan már, miért lenne kivétel a mi (egyetlen?) „világunk”?

Szűkre szabott emberlétünk ezen elképzelésekkel szemben igen sok buktatót talál, s e buktatók létiogosultságát a „normális” fogalma szentesíti. E beszűkült értelmet csak úgy láthatjuk át, ha rövid időre visszatérünk a síkhoz, vagyis az egyvel alacsonyabb dimenziószámhoz.

Majdnem bizonyos, s teljesen érthető, hogy a sík megrétenne a tértől, s halálfélelem töltene el emiatt. Mert hogyan is élne meg a sík például egy ingaóra gömbjének ide-oda mozgását? A Semmiből megjelenne egy rajta (vagyis éppen a síkon) átvezető pont, mely először kicsi, majd nagyobb, végül jessző méreteket öltő koronggá növekedne, majd pontként ismét megszűnne létezni. S hová tűnt? a „nemlétezőbe”? Mert a sík, a fűzetlap, mindig csak a rajta éppen átvezető átmérőt lenne képes érzékelni.

Éppent így, ha egy lándzsával átszúrónánk a fűzetlapot, a fűzetlap a lándzsa méreteire semmiképpen nem tudna következtetni, s ha papírlapra rajzolnánk egy néhány centiméternyi átmérőjű korongot, ez a lap semmiképpen

sem hinné el, hogy az a kicsike korong a földi erőterben esetleg egy százezer kilométer hosszú, nagyfeszültségű távvezetékcsodrony, a maga ismeretlen tömegével együtt.

Nos, tökéletesen ehhez hasonlóan, az eléünk kerülő szövegcske negyedik dimenziós rezgésvetülete tehervonatnál hosszabb kiterjedést feltételezhetne, s a negyedik dimenzióban otthonosan mozgó emberi gondolataink — attól függően, hogy pozitívak-e vagy negatívak —, több dimenzió keressztilrezgő lavínákat indíthatnak meg.

A tized fontossága

Évszázadokig titakoztunk ellene, hiszen nem ismerhettük szimbolikus lényegét. S most, hogy már nincs, ismét vissza fog térni hozzánk. Megjeddünk persze nem szükséges, hiszen immár nem lesz kötelező, s mégis, aki önmagában az új templomot építi, önként fog hajlani erre. A „tizedről” van szó, melynek szimbolizmusa ily módon az önmivelésünk legfőkélemből eszközévé válhat, s nem csekély elvárás — önmagunkkal szemben.

Persze közben el kell felejtenünk a keservesen összekapargatott pénz-beszolgáltatást, el kell felejtenünk a papoknak szánt legsilányabb jószág „áldozatát”, s el kell felejtenünk a tavalyelőtti, kukacos dió maradékának „felajánlását”!

Mi hát a tized? Lelki érettségünk ugródeszkája. Alap, melyről továbbléphetünk. Alap önmagunkról — önmagunknak — önmagunkhoz. S nehogy azt higgyük, hogy ez könnyű feladat! S ha valaki előveszi a „bukaszáját”, mondjuk neki rögtön, hogy tegye csak nyugodtan el. Mert nem erről van szó..

Vegyük hát sorra:

- Tized, az étkezésből...

Kényszeres evést is írhattam volna, hiszen majdnem minden magyar ember így és ezt (t)eszi. A magunkfajta ember — ha módjában áll — a halál információját lehetőleg nem veszi magához, amellelt maximálisan tiszteli az életet, vagyis jobbára már elhagyta a húsevés kényszerét, vagy éppen most küszködik vele. Miért írrom ezt? Mert a tizedet illetően önmagunk jelképes „odaadásáról” van szó — vallási hovatartozás nélkül —, s e jelképes gesztus nem engedheti meg velünk, hogy káposztából annak földes gyökerét, sárgarépból a kidobandó zöldjét, maradék kifőtt résztakat, lerágot csülköket „vonjon meg” magától az ember! Ezzel ugyanis új templomot önmagunkban nem lehet építeni, s Új Szövevséget a Magasabbrendű Tudattal nem lehet kötni! Mert aki erre pályázik, az tovább botorkálhat az Öszövettség oldalain a jó öreg prófétiák felügyelete mellett. Nos, megjedni különösebben nem kell, mert amiről írok, az mai magyar értelemben nem vallásosság!

Mit ajánlhatunk tehát fel önként és kinek? Mondjuk veszünk egy zacskó

szőlőt, kikeressük belőle a legszebb fűrtöt, amit feltétlenül magunknak tartottunk volna meg, esetleg olvasvalakinek ajánlanánk, akit nagyon szeretünk, s most erről a csodálatos fűrt szőlőről lemondva, felkasszjuk azt egy erdei mogoróbobok ágaira, leejtjük a friss avarba, vagy egyszerűen egy villamosmegállóban letesszük a padra, felkasszjuk egy drótkerítésre. Ne feledjük, önmagunkat „nevelgető” áldozat az, amit vállaltunk! S ne féljünk, a szőő nem fog megromlani, mert a továbbiakban ahhoz semmi közünk! Ne nézzünk hátra, ki az a piszok alak, aki lehajol érte, hiszen önként mondtunk le róla! Hogy pedig ezen önkéntes áldozatot ki és ki által veszi magához, ahhoz ismét csak semmi közünk, az már ne legyen a mi dolgunk!

Ugyanezen téma másik variációja: tized a kényszeres evésből... Ezt nem kell magyarázgatni: elemi esetekben minden tíz evésből egyet, haladónak minden tíz naphól egyet ki kellene hagyniuk. E megoldás azonban kínos odafigyelel igényel, emiatt célszerűbb, ha hetente egy napot bojtölünk. Nem fogjuk elhinni, milyen hallatlan mélységéig a gyomor uralma alatt állunk! Ez még a sokadik sikertelen kísérletünk után sem fog kiderülni, csak akkor, ha már túltettük magunkat a gyomor uralmán, s elmondhatjuk, hogy például „Hetente rendszeresen, a hétnek ugyanazon a napján nem eszem”. S ez idő alatt sem gyümölcsöt, sem szilárd ételt nem szabad enni, amit ez idő alatt elfogyaszthatunk, csak gyógytea lehet, vagy tiszta víz.

- Legnagyobb áldozatunk: az Idő...

Egyetlen hét százharvannyolc órából áll, s az idő, amint tudjuk: pénz. De nekünk az Időből kell áldoznunk, mégpedig minden földi létsíkon eltöltött időnk tizedrészét. (Ne akarjunk túlságosan sokat, ez kizárólag a 35. életévüket betöltött nőkre és a 40. életévüket betöltött férfiakra vonatkozik!) A fiatalabbaknak ezt még nem kell gyakorolniuk... Higyjük el, ez már „vére meg”? Mert ez azt jelenti, hogy ennek a 168 órának a tizedrészét, vagyis 16,8 órát, tehát heti kétszer nyolc órát fel kéne áldoznunk, mégpedig önkéntes, szeretetteljes, viszonzást nem váró ADÁS-ra. Felre ne érjük, ha valaki elhatározza, hogy heti két napot pihen, kirándul, elmélkedik, az nagyon helyénvaló, de ezúttal nem erről van szó! Hanem bármiféle, ingyenes karitatív tevékenységről, idős emberek szeretetteljes ápolásáról, önkéntes szakmai tanácsadásokról stb.

Akad ilyen buta alak? — kérdezné a Kedves Olvasó. Tessék elinni, akad! S az esetek többségében meg sem fogalmazódott bennük, hogy a tized szimbólumának végrehajásáról van szó. Vagyis az ilyen emberek egyfajta lelki kényszernek engedelmeskedve azért teszik, amit tesznek, mert egyszerűen ezt így tartják helyesnek. Nos, jómagam is hasonlóképpen cselekszem, s már évek óta ugyanezt tettem, mire 1993 telén sikerült rádöbbenem, hogy ez nem egyéb, mint a tized fontosságának szimbolikus üzenete, vagyis egészen egyszerűen: *belső lelki kényszer az önméltóságra!* S akár hetente ingyenes előadásokat is tartok — jóllehet amelyik egyesületnek módjában áll, előadói díjat azért fizet —, mindeztől függetlenül: minden kedden és csütörtökön

tudvalevőleg ingyenes tanácsadást vállalom, s hogy ne keljen rám oly sokat várnia a rászorulóknak, a keddi napokon nem eszem, csupán gyógyteákkal iszom. Nos, erről a továbbiakban csupán csak annyit, hogy ez idő alatt nem haltam éhen, s nem ment tönkre a családom. Ehelyett emberi kapcsolatok ezreire tehettem szert, és sorozatban találkozhattam — ezen „áldozatom” eredményeképpen — olyan emberi lényekkel, akikkel már sok-sok földi inkarnációval ezelőtt is társak és szövetségesek voltunk a Föld nevű iskolában!

- Tized a tapasztalatainkból...

Ez jórészt az előbbiekhez kapcsolódik. A tapasztalatait mindenki azért szerzi, hogy azokat továbbadhassa. Erre pedig nőknél 35, férfiaknál pedig a 40 éves életkor már éppen megfelelő. Kérek azonban mindenkit, hogy aki esetleg már tizen-, vagy huszon-éves korában nagyon sokat tud, nagyobb nyitvanossággal elöit tovább ne adja azt! Mert ami ebben az életkorban megalapozott tudásnak tűnik: morzsája csak annak. S ez vonatkozik a művészetekre is...

- Tized a stresszből...

A magyar ember a hétköznapjait (és az ünnepnapjait) javarészt stresszhelyzetben tölti. Ha ennek ismeretében elhatároznánk, hogy ezentúl csak minden tizedik izgalmat, idegességet, „nagy zabálást”, „főnöki pillantást” fogjunk komolyan venni, önmagában már az is jelentős változásokat eredményezne, az egészségünk javára.

A heted és a hét

A 3 után a 7 az emberiség legkedvesebb száma. Hét évenként kicserélődnek a sejteink, a 7. nap mindig a pihenésé, 7 évenként alapvetően változik az emberi természet és az emberi létminőség, s 7 évenként az ember egy szellemi feladattal előrébb lép(!).

A 7. napot munkával tölteni bűn volt, s ezt még István királyunk is igen nagy szigorral büntette. Mivel pedig 6 nap becsületlen munkát követően az ember képtelen 1 napot henyélve vagy vakaródzva eltölteni, nyilván valahol itt rejlik a lényeg, s a megoldás is: a 7. nap az összegzés, a mérlegelés, az Elmékedés napja kell hogy legyen, s ezzel egyidejűleg telik még belőle az örömteli pihenésre is.

A hét 7 naphól áll, s ez időbeosztásunk alapvető egysége: a Hold-hónap negyed része, melyet — anélkül hogy tudnánk róla —, egy hetes ciklusokban egy-egy őselemnek szentelt az emberiség. Ezeken az őselemeknek szentelt heteken, tehát az év minden napján, de hetente és naponta váltva (és sorrendben avagy sem) a 7 ősprincipiumnak hol egyike, hol a másika ügyel ránk, emberekre, s a feladatuk nem csekély: mindgyikünkön be kell hajtaniuk azt az általunk önként (!) vállalt életfeladatot, melyről a megszületésünket követően jobbára mindgyikünk szeretne megfedkezni.

Nos, sok embertársam számára emiatt nem is a tized, hanem a „heted” a mérték. Ők a hétből egy napot pihennek, egy napot böjtölnek, egy napot Másra száznak.

Az Őszövetség java részén végigvonul az ősi szokás: aki a hetedik 7 esztendejét tölt a Földön, azt 7 évig a közösség köteles eltartani. Vagyis aki ezidáig, azaz 42 éves koráig nem gondolt volna őseink közül ilyenre, azt ezáltal vezették rá az elmékedés és önmagunk felé fordulás szükségességére. Aki pedig ezt önmagukban megvalósították, a következő 7 év periódusában már elmondhatták az unokáiknak: „Heted-hét országon is túl jártam”...

Az ahrimáni energiák másodlagos hatása

Rudolf Steiner szerint az embernek 12 érzékszerve létezik, ebből a hétköznapi életben közismerten ötöt szoktunk megnevezni, s a többi hétről nincs tudomásunk. Matriális földi feladataink végzése során a közismert öt érzékszerv látszólag tökéletesen elegendő, s gondot e lehetőségek szűkösségére csupán akkor kezd okozni, ha az ember megértzi a matéria korlátait, s a Hierarchia hívását.

Az ahrimáni energiák elsődleges hatása és legfőbb elvárása, hogy valamennyi emberi lény próbáljon az öt közismert érzékszerve bűvöletében megmaradni. Akit pedig az öt érzékszerve a befolyása alatti tart, azt egy cukrászdai krémes, egy esti krimi, egy kéjelegve kielégített kényelmi szempont a legkedvezőbb ahrimáni irányba, mézesmadzagon rángathat.

Az ahrimáni energiák másodlagos hatása, hogy aki az öt érzékszerve bűvöletében él, s nem igyekszik ezeket uralni, az tökéletesen képes elnyomni önmagában a steineri 12 érzékelési képességből a maradék hetet.

Aki tehát a saját testét jó járműként képes kezelni, s megpróbálja azt (a lehetőségei szerint és az egyre gyarapodó tudásának megfelelően) maximmáltan „karbantartani”, egyúttal uralni lesz képes a biológiaiilag beazonosított öt érzékszervét, s ennek eredményeképpen megnyílnak számára a szervesileg be nem azonosítható, eddig elnyomott érzékelési képességei, mégpedig a fizikai testének ismerete és az azzal kapcsolatos „gondviselése” arányában, esetleg mind a hét rejtett érzékelőképességére szert tehet.

Az öt érzékszervünk valamennyiét pedig — nem kis akarattal —, de minden ember képes lenne uralni! Vitára legfeljebb csak az adhatna okot, hogy vajon az egyensúlyérzékelő képesség hányadik is lesz e 12 között?

Steiner után — szabadon

Az ősi misztériumokból, apáról fiúra szálló gyermekmesékből és a látnokok tapasztalataiból kikövetkeztethető, hogy az előző emberi korszakok (vagyis a lemúri és az atlantiszi emberiség) kultúrája és technológiája java-részi a mágián alapult. „Könnyű dolguk volt” — mondhatnánk, s csak akkor lepődünk meg, ha rá tudunk csodálkozni arra, hogy valójában mi magunk voltunk a lemúri és atlantiszi ember is, de a szárnyaló lélek evolúciós folyamatai jelenleg más jellegű feladatokat és próbátételeket követelnek meg tőlünk.

Nem sok vitára adhatna okot, hogy sajnos az atlantiszi testünk lecserelése óta sem sokat komolyodott fajunk, hiszen abban az időben is öltük egymást, s ma sem teszünk egyebet, talán csak a módszerek változtak. Persze panasz-kodnunk nem szükséges, hiszen azóta az emberi lélek fontos feladatokat kapott és próbált megoldani, s ilyenformán az atlantiszi korszak meghasonlottsága is feledésbe merült.

Igen jellemző módon a régebbi korszakokat mindig a mágiával próbáljuk összekapcsolni — s tesszük ezt jelen pillanatban is —, s ily módon próbáljuk meg csodálni azt, ami akkortájt volt teljesen természetes. A mai korok embere az atlantiszi időkhöz nem ért volna, mint ahogyan az atlantiszi ember sem lenne képes korunkban — és köztünk — megélni. Mégis fontos tudnunk, hogy tevékenységeink java része ma is a mágiával azonos. Csupán azt a természetes tevékenységet, melyet a régiek mágiának neveztek, mi elneveztük időközben tudománynak, hivatalos orvoslásnak, biológiának, kémianak, fizikának, anyagmegmunkálásnak stb. Ahelyett, hogy rájőnénk: ez ma ugyanaz, mint a régieknek a saját mágiájuk, a régiek tudományát ledegradálva, őseink sok esetben számunkra érthetetlen tevékenységére ragaszjuk rá a „mágia” elnevezést, hogy a mi valamennyi „mágiánk” ezáltal mint „tudomány” tűnhessen fel. Pedig a mágiának is vannak és voltak törvényei, s az emberi szellem minden korban csak azokat a mágiákat fogadta el, amelyek lehetővé tették, hogy az ember segítsen másokon, s amely az emberiség és a természet szolgálatában áll. Mióta az emberi szellem közlünk el, minden egyébként a neve felelte mágiá, legyen bár az szellemidézés, kőolajkitermelés, vagy operáció.

Az a fajta mágiá, melyet az atlantiszi ember alkalmazott, olyan érzékszerv volt, ami az emberről a szeretet jegyében vele született, avagy sem. A mágiá ma sem tanulható, amennyiben a régi korok tudására gondolunk. Tanulhatók a mai mágiák: a kertészet, orvostudomány, fizika, stb., de a régi mágiák — amennyiben valakinek tanulnia szükséges —, még ha a korszellemnek megfelelő elméletük és gyakorlatuk is születik, bizonyosan tévútra vezetik alkalmazójukat, s ily módon több kárt okoznak, mint amennyi hasznot általa remélni lehetne. *Mágia és haszon nem viselik el egymást!* S ha bármilyen formában is megérné egymás mellett a régebbi korok mágiája és a mai haszon,

akkor az bizonyosan nem a szeretet mágiája, még ha látszólag segíteni is képes.

A mai korszak mágiái (a fizika, kémia, orvoslás stb.) a mai kor emberére szabott tevékenységek. A régebbi emberi korok mágiái, akár ha ősrégi emlékek formájában is felültenek bennünk, s különösen, ha a szeretet jegyében törnek fel, szívünkben élnek és saját mélységeinkből láplálkoznak, nem okozhatnak nagy bajt. De kínosan ügyeljünk arra, hogy ezeket a ma mágiának nevezett ősi tudományokat (foglalkozások és gyakorlatok formájában, erre készülvé és akaratlagosan) 21 éves korig egyetlen fiatal se tapasztalhassa meg! Adottságokkal éppen vízöntőkori fiataljaink rendelkezhetnek, de amíg a tanulmányokat be nem fejezik, szakmájuk nincs, egzisztenciát nem teremtenek, párt nem választanak, lakást nem építenek, gyermekeiket nem nevelik fel, mindaddig nem a mágia a dolguk, hanem a „materia”!

A mágiát illetően, mint ahogyan az várható is volt, a jövő negyedik dimenziót is feltételező — anyagiatlan — fizikája, mivel képleten volt ellenállni a materiális vágyaink pergetőtüzének, a megszületését követő néhány órán belül, minden lehetséges fejlődési irányban fekete mágiává aljasult, régi és új értelemben egyaránt.

Csupán ismétlésekbe tudok bocsájtkozni, s tesszen ezt majd még egyszer a könny vége felé. A jövő orvosa lelki gyónató is, a jövő lelki gyónatója orvos is, a jövő fizikusa és kémikusa mágus is, a jövő mágusa pedig fizikus, kémikus, sőt biológus is kell hogy legyen! *A Teremtés a négy dimenziós világképek sarkalatos részét fogja képezni, ebben a négy dimenziós tudományban, orvoslásban és lelki tevékenységben azonban egyöntetű igényként fog megjelenni egy elvárás is: Istent nem emlegetni, hanem majd Cselekedni kell!*

Hol kezdődik a mágia?

E fejezet nem lesz valami hosszú, de annál mélysegebb lényegzet takar. Miután az egyik ember a másik tevékenységében véli felismerni a mágiát, s az egyik vallási felekezett a másikat vádolja ezzel, az igen nagyfokú bizonytalanság miatt emberek mutogatnának egymásra, s ha bákire — többben — rábizonyítják, hogy tevékenysége nem egyéb, mint mágia, akkor az illető gyorsan hozzátesszi, hogy „Igen-igen, de fehér mágia”.

Másutt már szót ejítettünk arról, hogy bármely hétköznapi tevékenységünk egyentartományban, vagy súlyosabban is laba eshet, mint maga a mágia, *néhány embertársunk pedig éppen arra büszke, hogy fekete mágiaival, anyagi ellenszolgáltatásért másoknak ártani képes.* Ez utóbbiakat egyáltalán ne irigyeljük, s lehetőleg ne is tartsunk tőlük! Csekélyke „földi” örömmükért sok sok eljövendő földi inkarnációjukkal fognak „vezekelni”.

A mágia megnyilvánulásai az élet minden területére kiterjednek, az

ördögüzéstől az operációig, a megérintéseinktől az atommag-hasadásig. Jelleget tekintve gyarkorta előfordul, hogy ami az egyik ember kezében becstelens munka, az a másik kezei között mágiává válik, s az is lehet, hogy egy-egy élet-helyzet vagy érzelmi szituáció következtében ez a bizonyos „határ” hol jobbra, hol pedig balra tolódik. Azt azonban mindenkinek éreznie kell, hogy hol is kezdődik a mágia:

A MÁGIA (AKÁR FEKETE MÁGIA, AKÁR FEHÉR MÁGIA), MINDIG OTT KEZDŐDIK, AHOL KEZDETÉT VESZI A TUDATLANSÁG, AZ ANYAGI ÉRDEKELTSEG, A BIRTOKLÁSI VÁGY ÉS A BECSVÁGY! Önmagában tehát sohasem valamiféle eljárás a mágia, hanem önző embert céljaink tehetik csak azzá. Ha egy parasztbácsi könnyező szemekkel a tenyerét ráhelyezi unokája fájó testrésszére, ez bizonyosan nem minősül mágiának. Annál inkább mágia, sőt fekete mágia az, ha a legújabb típusú hidrogénbombán 1000 jól fizetett kutató dolgozik.

A gonoszszágról

A tavasszi szellő, miközben a fellegekkel játszadozik, földközébe jutva olykor megérinti a Föld felszínét is. A magasabb dimenziókból a matériában történő megtestesülést ehhez hasonlatos „érintésként” kellene értelmeznünk, vagyis ezen érintés, az evolúciós fejlődése során határtalan lehetségséivel játszadozó lélek számára: a testet öltés az anyagban. Mert a fájdalmat és a szenvedést, az éhséget és szomjúságot, a hideget és meleget, a gondolat és a hideg anyag ütköztetését csak fizikai testen lehet megtapasztalni.

Mindaz a Szeretet kozmikus törvényeinek keretei között zajlik, mely szempontból a rossz nem egyéb, mint a felszabadult, de helyét még nem lelő jó, vagyis az ilyenformán céltalan és vaktában működő nyers fizikai vagy szellemi erő, a poláris világképeknek, vagyis a lelki evolúciós színházi díszletnek nélkülözhetetlen velejárója.

Emberi környezetünkben a testet öltések sorozata, a materializálódás a gonoszszágot automatikusan létrehozza, hiszen amennyiben minden azonnal a „helyére” kerülhetne, a Föld nevű iskolára az emberiségnek semmi szüksége nem lenne. A poláris világ velejárója, hogy a világoság nem értelmezhető sőtétiség nélkül, meleg nem lehet hideg nélkül, fehér nincs fekete nélkül, s „a főghöz kötött jó” önmagát semmisítené meg, ha nem létezhetne a rossz.

A Rossz tehát a Jó poláris párja, az ember lelki fejlődését szolgáló Feladat. A gonoszszágot, a bűnt, meghasonlottságot, rettegést és félelmet a felsőbb dimenzók képtelenek befogadni, hiszen ott ilyesmi nem értelmezhető. Mindezeknek nagyon is szükséges helyei az emberi és ember-közeli világok. Gonoszság csak ott létezik, ahol ember létezik, s csak azokban a dimenziókban értelmezhető, melyekbe az ember aurái, éteri, asztrális lényé, és gondolatai

elérnek. Ezek az alapvetően „materiális és matéria-közelit” tulajdonságok nem is annyira az emberhez, hanem fejlődési lehetőségekppen a matériához kötődnek. Kegyetlenség-e vagy sem a Föld nevű iskolában, de „tananyagként” jelenleg az ember hivatott arra, hogy azonosuljék a gonoszszággal, majd egyre több ilyen irányú tapasztalattal felvérteződve, ahol csak lehetséges, önszántából kerülje el azt.

A helyét nem találó, de szüntelenül kereső Jó, az emberi világunkban alakulva, s helyét — még — nem lelve, olyan érzelmi rezgések és negatív romboló energiák vetületeivé válik, mely az emberi faj gondolatain keresztül újra- és újraképződve, az ember-közelit szférákban önmagából folytonosan újratermi az emberi faj építő legdrasztikusabb energiát, a Sátánt. A Sátán pedig, mint az emberi faj szellemi terméke, létrehozza önmagának — ha kell —, még a kénköves poklot is, s minden lehetőséget megragad — visszahatva a Föld sarában leragadt emberre —, hogy önfenntartó erővé váljék. A Sátán olyan eszme, mely az emberiség jobbitását célzó törekvések egyike, s pusztába kiáltott eszme is maradt volna, ha az emberi faj - kegyelemképpen a Föld nevű iskolát ki nem próbálhatta volna. Ily módon a Sátán (mint eszme) abban a pillanatban vált önfenntartó erővé, amelyik pillanatban az ember (mint eszme) a felsőbb dimenziókból a Földre került.

Minden Hierarchiának, minden fejlődő lénynek, minden fizikai létsíknak meg kell hogy legyen a maga néven nevezett Sátánja, mert a Szeretet törvényei kényszerítik ki, hogy minden lény, amikor a fejlődésében arra a szintre érkezik, önjerejéből kerülje el mindazt, ami nem helyénvaló.

S mint ahogyan a tavaszi szellő, miközben a fellegekkel játszadozik, s földközlebe kerülve olykor megérinti a Föld felszínét is, a földi tereptárgyakon enyhe légáramlatokat, önmagát fékező turbulens légörvényeket hoz létre. Ez az önmagából kiszakadt, s önön energiájából öncélúan küzdővé vált nyers erő a gonoszság, de mint ahogyan a játsszi szellő a földközleből ismét a fellegekbe száll, s odalent önmagát felemészítve elcsitul a tereptárgyakon képződött légörvény, ugyanígy fog a gonoszság is elcsitulni, ha majd az emberi faj — túllépve a Föld nevű gyakorlatipályát — magasabb dimenziókba lép.

Ma még nem tartunk itt, de már ma is előbbre mutató intés lehet az, hogy *pokol csak bennünk létezhet*. S a céltudatosan irányított és önön magát fenntartani óhajító gonoszság mindig valódi emberi testekre vágyik! Az emberközeli dimenziókban a Jó és a Rossz nem külön világokban létezik. Ezek olyan, egymást értékelő szellemi képletet, melyek ugyanúgy egyesesen élnek ezekben a világokban, mint ahogyan az emberi fajnál sincs senkire ráírva, hogy az egyik szent, a másik pedig apagyilkos. Egymástól ugyan ők is könnyedén megállapíthatnák, hogy ki hová tartozik, de ennek a saját — magasabb — szintjükön jelentősége nincs, hiszen mindegyikük az emberi világ közelébe predesztinált feladatot végez, ám csapataik „hétköznapi” akcióit — anélkül, hogy ezt még csak sejtjenék is —, a mi emberi gondolataink mélysegén meghatározózzák! Náluk ugyanis csak olyanformán derülhetne ki, melyik

„csapatba” tartozik, hogy milyen földi ember testét próbálja uralni, s melyik ember gondolatai szimpatikusak számára. Ennek megfelelően, kedvük szerint használhatják emberi testünket, melyet olyanformán vesznek igénybe, mint ahogyan mi magunk beszállunk egy autóba, mondjuk a hátsó ülésre. Az már csak természetes, hogy amennyiben valaki azt az autót kedveli, amelyik minden kocsmánál önmagától megáll, akkor olyan autóba száll majd be, ha pedig valaki egy olyan autót választ, amelyik csak templomok előtt áll meg, akkor ebből következően ő jobb szereti a várósnézést, avagy a templomok bensőségebb világát. Ily módon választhatják bármelyikünket a gondolati dimenziókkal rokon világokban élő szellemi segítők saját járművükül, s mivel egy minisztársnygeretekben a gonoszság szellemi lényei igen-igen unatkozónak, ebből adódóan ők nem a minisztársnygeretek körül, hanem esetleg a kocsmatöltelékek környezetében fognak ólálkodni. Félre ne értsük, valóban így igaz, ahogyan írtam: szellemi segítők ők, még ha a gonoszság erői is. Mert nem ők a gonoszok, ők csupán felhívják tapasztalatain emberlányunk figyelmét az elkövethető rosszra! S akinek a gondolatait hiába is befolyásolnák rossz irányba, eleve tudják, hogy úgysem érnének el vele célt, azt egyszerűen otthagyják, valamely könnyebb „prédáért”.

Berkeikben természetesen lovagias küzdelmek és komoly vetélkedők is folynak, s mint ahogyan földi körülmények közepette komoly dicsőség megfékezni egy vadkant, vagy megnyerni egy sügrő versenyt, éppen így, az emberközeli világokban nem kis érdeme a gonosznak, ha egy szent életű embert hálozhat be, s nem kis veresége a szeretet erőinek, ha egy-egy jobb „földi járművük” elsikkad.

Ettől függetlenül, jóság és gonoszság egymással mégsem, és semmiképpen nem lehet egyenlő, mert a szeretetnek nem a szeretetlenség, hanem a közöny az ellenpólusa, s mert *amíg a szeretet erői sohasem akarják a földi ember földi tevékenységét irányítani vagy meghalárolni, addig a gonoszság erői, hogy védbásyaikat a gonosz emberekben fentartsák, köréje rendezheik a valóságot, befolyásuk alá igyekeznek keríteni a gondolatait, s cselekvési kényszert alkalmazhatnak.*

Amíg csak ember él a Földön, a gonoszság jóvá alakításának, vagyis az erendően „jó” kallódó helyének megtalálását egyetlen módon lehet segíteni: ennek egyetlen katalizátora a Földre született, s mindig tiszta lappal induló Ember.

A gonoszság a Földön csak akkor lendülhet támadásba, ha az egyes embereknek, avagy az egész emberiségnek valamiféle okulásra van szüksége, s amennyiben a saját dimenzióban ugyanez a gonoszság túlságosan nem ragadtalja el magát. Ezért a gonoszszággal szemben az álláspontunk egyértelmű és stabil kell, hogy legyen. Fogadjuk el létezését, hiszen a polártus világképzet tagadnánk, s ostobán és vakon hinnénk a sötéttség nélküli világosságban és a fekete színt mellőző fehértben, avagy a rosszat mellőző örök „jóban”. Fogadjuk el a gonoszszág létezését, de gondolkodás nélkül segítségünk embertársai

nkon, akiket ugyanez a gonoszság bármiféle formában fenyeget, és magában a gonoszágban soha ne vállajunk részt! Van azonban ennél nehezebb feladatunk is, melyet külön szeretnék kihangsúlyozni: kerüdjünk messze el a gonoszság ideiglenes fegyvertartárait, az életünk bármely területébe belopózó kétségbeesést, szorongást és félelmet! Bárki aki erről megfeledkezik, az őt titokban emésztő gonoszság legjobb partnere, akinek gondolatain ez a sötét, s mégis építő jellegű erő hízn képes.

Füstáldozat a szellemeknek

Jól sejfjük, a régi áldozati szertartásból jól virágozó iparág — és dohányzás lett. A baj csupán az, hogy ez az áldozat olyan szellemi lényeket mozgósít, melyekre végképp semmi szükségünk nincsen. Ha helyett áldozatunk a saját testünknek szólna, jobban járunk mi magunk is és ezek a dohányzással mozgósított szellemi lények is. Azon felül, hogy mennyit ártunk magunknak, ez olyasféle hívást jelent, mint amikor fűténytünk a kutyánknak, s ezt követően elmarad a parancs...

„Tudod-e, milyen érzés dohányzó férfival csókolózni?” — kérdezte egy nyolc év körüli kislány a kishúgától — „Olyan érzés, mintha az ember koszos hamutartót nyalogatna”. Nos, ez bizonyára így igaz a másik nemmel kapcsolatban is, s lehetne sorolni a rossz példákat és betegségeket, de észrevetted akármelyik dohányos azt, hogy mindazok, akik már komolyan elindultak az útjukon, kerülni kezdik őket? Hogy a dohányzás koránsem a „Ki vagyok én!” azaz az „Én is vagyok ám olyan leány, mint ti!” szituáció, hanem a szellemi meghasonlottsággal, az önmagukat nem találással, a pótcselekvéssel, az életfeladatunktól való irtózással és a saját magunktól való félelemmel egyenértékű.

Korunk tudományai: a matató anatómia, diszfunkcionális biológia és test nélküli lelkszet helyett...

Ha egy erőműben zavar támad, először megszólal egy vészjelzés, mely felhívja a szakképzett kezelőszemélyzet figyelmét arra, hogy valami nincs rendjén. A kezelőszemélyzetnek a továbbiakban több, hibajelzéseket összegező, okos berendezés áll rendelkezésére, melyek segítségével behatárolhatja a hibát, s kiküszöbölheti a fellépett zavarokat.

Emberi testünk egy nyitott rendszerben működő erőmű, s ha benne zavar támad, vészjelzések közvetítik számunkra ezt a tényt. Szervezetünkben a vészjelzések: a betegség és a fájdalom. Sajnos azonban a továbbiakban semmi

féle okos megoldás nem áll rendelkezésünkre annak megállapítása céljából, hogy a lélek és szellem mely területein kellene keresnünk a zavar okát, amelynek tünetekképpen a betegségek és fájdalmak szervezetünkben fellépnek. A testi tünetek nem egyebek a „zavar” fizikai síkon megvalósuló riasztó-jelzéseinél. Szigorúan tudományoskodó korunk pedig, ahelyett, hogy a tapasztalatok gyűjtésére törekedne, valamennyi fellelhető eljárással — legyen az orvostudomány vagy természetgyógyászat —, a betegség- és fájdalomjelzések megszüntetésére, vagyis az erőművi vészcsengő vezetékeknek elvágására összpontosít. Nem kell tehát túlzottan komoly embernek lennie annak, aki rájött már arra, hogy ezzel az „erőművi hiba” még korántsem járult el.

Az emberi test riasztójelzései, a betegségek és fájdalmak fő oka sohasem a fizikai síkon, hanem a magasabb létsíkok, valamint testünk kapcsolatában rejlenek, s riasztás és vészjelzés akkor következik be, ha bennünk a Harmónia csorbát szenved. Ha pedig ezen összetett problémákör helyett az orvos „tablettákat ír fel”, a sebesz operál, a csontkovács csontot ropogtat, a masször masszíroz; soha, egyikük segítségével sem fog a beteg rájönni arra, mi is a diszharmónia valódi oka! *Vagyis minden ilyen esetben az orvos és a természetgyógyász lelek elleni merényletet követ el* (hiszen az erőmű attól még nem válik üzemképesé, ha elvágják a vészcsengő vezetékjét). Még gazdasági, biológiai és emberi szempontjaink szerint is kár-okozásnak nevezhető bármely, hasonló jellegű tevékenység, s kár-okozás marad még „gyógyulás” esetén is, hiszen nem tettünk egyebet, minthogy megszüntettük valakinek a testi panaszait. E kár-okozás, e lélek elleni merénylet csak akkor nem következik be, ha felhívjuk az illető figyelmét arra, hogy a testi tünetei megszüntetésével egyidejűleg próbálja megoldani a lelki problémáit is: gondolkodjék el azon, melyik életterületen vállal sokkal több, avagy kellemetlenebb feladatot annál, mint amennyit elviselhetne, van-e olyan ember a környezetében, akivel képtelen rendezni a kapcsolatait, valóban úgy érzi-e, hogy minden tevékenységét lelki béke övezi, s nincs-e valamely tevékenységében túlzottan sok labilitás, diszharmónia; gondolja végig, mely területeken „kísérti” őt a szorongás, kétségbeesés és a félelem, s melyik embertársának nem tudott megbocsájtani...

Ez első fokon elegendő is lenne, hiszen a többi kizárólag a betegre tartozik, s ily módon a testi és lelki nyavalyák — habár igen nagy odafigyeléssel —, de megoldhatóak lennének.

A teremtés ledegradálódási folyamata

Az ember, valamiféle ősalapötárára emlékezve, folyvást „teremteni” akar. Ezen alkotási kedv olyannyira a vérben van, hogy arról lemondani semmiképpen nem is tudna. A gond csupán ott kezdődik, hogy másként zajlott e folyamat mondjuk 100 évvel ezelőtt, s másképpen zajlik napjainkban. Mert

miként is volt ez 100 évvel ezelőtt? Nézzünk egyetlen példát: A parasztember, kőtenyébe nyúlva kivett abból egy maréknyi gabonát, lassan, komótosan előbbre lépett egy lépéssel, s egy nyugodt mozdulattal a friss szántásba szórta a magokat. E két megfontolt mozdulat időtartama alatt (4-6 másodperc), minden egyes gabonaszem bioenergiával felvérteződve, „megáldva” került a talajba, hogy ily módon őrizze és sokasítsa meg, nemzedékről nemzedékre az Élelet.

Hogyan zajlott ez a folyamat mondjuk 1000 évvel ezelőtt? A mindenkori „beavatott” papok a talajba kerülő magvakat még külön szertartás keretén belül is megáldották, hiszen e magok rejtették a jövőendő Éleletet!

S hogyan zajlik ugyanez ma?

Hideg gép vasfogai között csattog a kalász, s veri ki a szemeket, amelyek beton gabonatórolóba kerülnek. Sehol egy emberibb hely, sehol egy pozitív gondolat! Mielőtt a magok a szabadba kerülnek, közülrük a legjobb minőségűeket megfestik (nehogy valaki elloppa vagy az állataival feleltesse azokat), s ezt követően ugyanazek a magok adagológép fémfogain megsűrve szóródnak a földbe. Sehol egy gondoskodó vagy áldó mozdulat, sehol az Élet iránti tisztelet, hiszen minden törekvésünk a magok nagyságában, a siker- és fehérléptartalomban, s a mennyiség és minőség irányában merül ki, melyeknek semmi közük az Élethez. S tesszük ezt tervezőszálasabb, gépszörnyetegeket létrehozva, hogy ezáltal a földi életünk biztonságosabb, kényelmesebb és egyszerűbb legyen. Vagyis napjainkra végre — több ezer év után — eljutott az ember oda, ahová vágyakozott, s ahová Lucifer is kacagva kísérte: a fizikai testünkkel önmagunkat tökéletesen azonosnak véljük, ennél többre nem is vágyunk, nagymértékben segítve ezzel újajakon a szabadosság erőt.

Pertse ettől még a teremtetési kedvünk a régi maradt, s anélkül, hogy ezt észrevennénk, teremtetési szándékunkat naponta kinyilvánítjuk, tevékenységünk egyre iszonytatóbb szörnyetegeket szül. S ha ez csupán a Teremtés szándékát érintené, már régen megbocsájtottuk volna magunknak, hiszen bizonytalannal akad majd Valaki, Aki felhívja figyelmünket arra, hogy ez talán mégsem a mi dolgunk. Sajnos azonban ezáltal, önmagunk szabad akaratából — anélkül, hogy ezt észrevetjük volna —, életünk a fizikai létsíkon történő, beszűkült tengődéssé változott, mely ugyan ily módon lehet akármilyen „hosszú”, csupán annyi örömmünk tehet abban, mint egy önmagát öncéjével ketteche zárt vadállat-félenek, hiszen az ilyen típusú „élelekből” a harmónia és a lelki béke immár rendszeresen, valahogyan elmarad.

Az igazi bátor ember

Az igazi bátor ember — egy társadalom elvárásaival szemben — nem az az ember, aki dohányozni mer a metrón, aki borosüveggel a kezében próbál

gatja férfasságát, aki a tilos jelzéken át mer sétálni, aki hófúvásban hajgatdöntővel mer közlekedni, hiszen mindezek a „bátorságok” csupán azt igazolják, hogy valahol léteznie kell valódi bátorságnak is, melynek az előbbieknél csupán pótcselekvései.

Az igazi bátor ember talán inkább az, aki ha meghalhatna is — életben marad, aki a lelki békeességéért félpénzen is munkát mer vállalni, aki meg merészeletti engedni magának, hogy ne aggódjék a piaci árak állandó emelkedése és a munkanélküliség réme miatt, aki — ha minden ember jobbra tart, akkor ellenkező irányba fog elindulni, s aki megengedheti magának, hogy mellőzze a szorongást, meg hasonlóságot és a féltelmet.

A világeért se higgyük, hogy ez utóbbi — mondjuk — pénz kérdései Mindazok, akiknek vagyon jutott, rettegnek annak az esetleges elvesztése miatt, vagy még többre kezdenek törekedni; mindazok, akiknek biztonság juttott, féltelment gondolnak a biztonság esetleges elvesztésére, s mindazok, akiknek fizetés-csemlés vagy ingyen telek jutott, öröm helyett először azt nézik meg, hogy vajon mennyit és milyet kapott a „másik”. Az igazi bátor ember az, aki ehelyett örülni kezd...

Hogyan működik az ezredévi csúcstechnológiája?

A XX. század legnagyobb látnokai szerint, amennyiben az emberi faj ezen az ezredvégen megállja helyét, a magfúzióval előállított energiák intenzitását és hatékonyságát egy borzalmas erő fogja felülmúlni: az emberi gondolat. S akik képesek túllépni az olyannyira istentitelt, ugyanakkor eleve kudarcra ítélt mikroelektronika bűvkörén, igencsak megtapasztalhatják a kozmikus csúcstechnológiát. Könnyen lehet, hogy a mai, materiális tudattal kismértékben bele is rendülnek ebbe, de ami ma olyan nagyon valószínűtlen, holnapra már technológia lehet!

Kérem a Kedves Olvasót, ha első olvasására valami eszeveszett dolognak tűnne is, higgye el: a gondolat forradalmasításának és valódi szupererővé válásának kiindulópontja: az életmódváltás! S ha csúcstechnológia születéséről kell beszéljünk, ma még legfeljebb csak egyvalami kerülhet szóba: e csúcstechnológia születésével kapcsolatos, eddigi legfontosabb tapasztalatok összegezése. Higgyük el, ez sem csekély dolog!

Tudjuk azt, hogy mindenkinek önmagának kell eldöntenie, kíván-e e folyamat részeként tevékenykedni, avagy sem. Amennyiben ezt nem kívánja, úgy a téma túl van tárgyalva. Ha azonban részt óhajtana vállalni ebben, a következőket fogja tapasztalni:

- Az életmódváltás a — mai szemmel normális, a jövő szempontjából bigott — környezetet, mégpedig elsősorban a közvetlen környezetet mindíg rendkívül sérti. Legtöbbször éppen onnan tudhatjuk meg, hogy „valószínűleg már jó úton járunk”, hogy még a velünk esetleg rokonszenvező családtagjaink

is megharagszanak ránk, vagy pedig láthatóan és mélységesen sajnálni kezdnek bennünket. Ez minden „kezdő” keresztje, s e szempontból az „elbíráltás” teljesen hasonló ahhoz, mintha híd alatt kezdenénk aludni, alkoholistákká válnánk, félpucéron mennénk színházba, vagy pedig a nadrágból kifátszana a fenekünk. Mert a „tucatember”, akiből a társadalom áll, csupán típus-elbíráltást és kész kategóriákat ismer, s minden ilyen „különiséget” személyes sértésnek könyvel el.

- Az életmódváltás lényege — hiszen egyéb út nincs —, hogy a világon senki mást ne igyekezzünk ezután megváltoztatni, csak önmagunkat. Változtassunk, s majd a saját példánkon okukra változni fogunk mások is (avagy sem).

- Aki ezt elkezdte, kellő időben tanuljon meg mosolyogni önmagán, mert a továbbiakban a mártír-ábrázat nem kecs eget semmiféle sikerrel. Aki ugyanis ezt — önmagán — megkezdi, egyúttal az őskeresztények küzdelmét kezdi megvívni. Más út nincs: az erőszak megtörése a kozmikus szeretet erejével... E fegyvert azonban meg kell tanulnunk erőltetés nélkül és önzetlenül alkalmazni.

- Rá kell jönnünk, hogy azért kapta fajunk az ÉN-tudatot, mert nincs két azonos életút, s nem létezik két egyforma ember. Ebből adódóan az életmódváltáshoz bárki kaphat ugyan „íránylevelet”, de másolni senkit nem szabad! Az életmódváltás kezdeti lépései tökéletesen személyre szabottak, s társakkal az ember csak a legvégén fog találkozni. Persze lehetnek társai közben is, de ezek az — általában újdonsült küzdőtársak —, a maguk bajában szenvedők, a segítségre szoruló, a baj-társak, egyszóval azok, akik éppen olyanok, mint amilyenek mi magunk vagyunk, s akikkel egymásra utaltan olyanképpen fogunk hajladoszni a régi és az új között, mint egy jól méretezett nádszál. Higyjük el, amíg valaki az önérejtől nem emelkedik felül ezen a szinten, automatikusan az „örökös kezdők” táborához csatlakozik, s olykor élete végéig másokra szoruló, örökös kezdő marad.

- Ha valaki más szavára, koszfijára, módszerére hajlik, nem tudhatja, hogy mit vállal, hiszen ami az egyik embert sarkallja, az a másikat idegzszanatóriumba képes juttatni, s amitől az egyik gyógyul, a másikat megbetegszik!

- Egyre-másra térnek vissza az illető azon érzékelési képességei, melyeket az életmódváltás előtti oly ügyesen elnyomott, s ezek a furcsa képességek annak függvényei, hogy milyen gyorsan, vagy megálapozottan végzi önmagában az átalakítást. Ilyen képességek másoknál is fellángolhatnak, de higyjük el, nem csúcstechnológia az!

- Kövér ember nem járhatja ezt az utat! Aki ezen automatikus folyamat során képtelen lefogyni, avagy még hizik is, az valamit nagyon nem jól csinál. Aki önmagában az új templomot építi, annak nemigen rakódhatnak le a felesleges zsírpárnácskái!

- Aki ezt az utat választja, valószínűleg nem hallgathat még a papra sem, aki a következőket mondja: „Kedves hiveim, ma szigorú böjtöt tartunk, ezért megkérek mindenkit, hogy húst csak este egyen, de ha lehet, mise előtt egy

órával ne egyen senki semmit!” Nálunk ugyanis a legenyhébb változatú böjt a heti egy-másfél nap: semmi evés gyógytea-fogyaszttal, utána következik a „kényszeres böjt”, ami ugyan nem kényszer sohasem, de az ember határozottan értzi, hogy „de jó lenne három-négy napot az étkezéssel kihagyni!”. S ilyenkor ha eszik, határozottan rossz lesz a közérzete. Már radikálisabb böjtek a 7, 9, 14, 21 napos böjtek, de arra ügyeljünk, hogy a Megváltó státusza már foglalt! Sohasse keverjük ide az élet által kikényszerített gyógyító léböjtkúrákat, de ha valaki az ilyenek után felzárkózik önmagához és bekapcsolódik eme tudati változásba, hát fogadjuk őt szeretettel!

- *Előbbre csak azok juttottak, akikben megszűnik a gyűlölet, akik valamennyi embertársukat képesek olyannak elfogadni - amilyenek, s akik e folyamat során ráébrednek, hogy ez a köréjük rendezett valóság nem is olyan csúnya.*

Aki pedig ezek után önmaga is észreveszi az élet aprócska örömeit, azonosulni tud élő bolygónkkal, az állat- és növényvilággal: képessé válik ilyen módon arra is, hogy bármely közegeben felismerje a „hasonszörűeket”, akik e folyamatban már nem kezdők.

A történelem szerepe

Véres kardok, lángokban álló városok, síró asszonyok és gyermekek... Melyik korról esett vajon szó? Zavarba hoztam volna Önt? Nemi!

Kitalálta a Kedves Olvasó! Mióta ember él a Földön, örökkön örökké ugyanez a képsor ismétlődik! S a kardok véresek, a városok lángokban állnak, az asszonyok és a gyerekek pedig sírnak! És általában jajszavukkal azt üvöltik és sikolják fel az égbe, hogy „NINCS ISTEN!”... Mert „ezeket a gonoszágokat egy szeretetteljes Isten nem tűrné”...

Nos, legyenek ezek a sorok a szokásosnál kissé vontatottabak. A lényegünk, mely el fogja bírálni földi tevékenységünket, összességében négy tagból áll. Sorrendben visszafelé, ÉN-hordozóink vagy mentális lényünk az a valóságos Tudat, mely koordinálni próbálja asztrális és éteri lényünk munkáját, asztrális és éteri lényeink hivatottak a lehetőségekhez mérten a külső és belső valóságunk megtagasztalására, s ennek alapján az érzelmi és értelmi lényegünk lassú formálására. Ehhez a megfelelő és mindenkor aktuális valóságot az ÉN-tudatunk rendezzi elénk, s az asztrális és éteri lényünkkel összhangban levetű a fizikai létsíkra egy földi járművet, egy feladatunk szempontjából éppen optimális fizikai, emberi testet. *Legfőbb feladataink egyike, hogy gondolataink állandóan harcos küzdelem színterét legyenek, külső körülmények által reánk kényszerített belső harc és vívódás formája állandóan egyémségünket, melyet itt a Földön minden gondolkodó ember egyformán részek-
re tagol: test, lélek, szellem.*

Elég volt a vérontásból! — mondhatná valaki, aki már elveszítette néhány hozzátartozóját, ám a Felsőbb Dimenziókban csendben szemlélődő ÉN-tudata máris csóválja a fejét, s ezeket gondolja: „Igen jól választottál, mert a Szeretet ősi törvénye ezt fogja amúgyis megkövetelni tőled. De a hozzátartozóid mindaddig fognak körülötted hullani, amíg rá nem döbbsz, hogy háttárlatlan önzés a hozzájuk való ragaszkodásod, s ezzel kapcsolatban csak egy gondolatod lehetne: Uram, legyen meg a Te akaratod! Továbbá át kell még vennünk néhány leckét a saját győtreimeld közül, mert még nem jöttél rá arra, hogy az általa kimondott „ÉN” csak úgy lehet érvényes az isteni Hierarchiában, ha abban benne foglaltatik a Teremtés is. S amikor majd azt mondod, hogy „ÉN”, s azt érzed, hogy „Ml együtt valamenyen”, akkor kimondhatod majd, hogy elég már a vérontásból... S jöjje-ejnye! Még azt sem tudod feledni, hogy a test csupán a jelmez, s a kiontott vér csupán színházi kellék? Hogyan lehetne elegend mindezekből, amikor értelmédig nem jutott el még a Lényeg?”

Ezt gondolná az a csendben harcainkat szemlélő Felsőbb Tudat, amely (aki) valahol mi magunk vagyunk. S ő (Ő) már azt is tudni véli, hogy igen sok testet fogunk még a Földön elhlyüni mindaddig, míg mindezek a tapasztalatok „gondolkodás nélkül” nem kezdenek jönni a tudatunkból...

„Nincs lsteni!” — kiált fel az anya, akinek meghalt a tizenéves fia, ám az őstudata, aki valahol ő maga, röpke évek alatt megszünteti a fájdalmat, mert nem ez volt a lecke. Az asszony ösztönlénye az előző életeiben valahol csúfosan megragadt, s a környezete állatkáit kedvesen becézgetve, gyűlöletet és zárkózottságot épített ki embertársaival szemben. Ezért a duálpájiával a négy dimenziós test-nélküli térben elhatárolták, hogy e nagyobb tapasztalatokkal rendelkező duálfél, a lelkének saját (!) másik fele, egy következő életben az asszony fiaként fog megszületni, nagy szeretettel maga után húzva, s az embertársai közé vezetve az „anyát”. Ennek azonban az az ára, hogy mielőtt a duálfelek a fizikai létsíkon, a földi testben felismernek egymást, s az ifjúvá serdülő fiú szerelemre gyúlna az anyja iránt, e leckét még a tinédzserkorban be kell fejeznie, azaz az anyának vagy a fiúnak vissza kell térnie a szellemi dimenziókba. Praktikusán pedig, mivel az asszony volt lemaradva, neki kellett a győtreimes érzést is megtapasztalnia... Szegény, ha tudná, hogy csupán szeretettel kéne a halott gyermekére gondolnia, s minden éjszaka vele együtt lehetne, amikor az éteri és asztrális testünk — alvás közben — e dimenziókba tapasztalatserére visszatér!

Kész győtrelem az élet, ám mi magunk vagyunk az okai! A gonoszság erői utasítást kaptak arra, hogy míg az ember a földi létsíkon tartózkodik, minden eszközzel próbálják meg eltéríteni őt az útjától. Miért gonosz? Mert ez a dolga. No nem itt, hanem a negyedik dimenzióban! Itt a gonoszság önmagában képtelen a gonoszságra, csupán egyre képes: arra, hogy a gondolatainkon keresztül befolyásoljon bennünket! S mi örökké szidjuk a Sántát, aki csupán egy faltra festett ördög, s csak akkor képes megjelenni, ha mi magunk, a gondolatinkban azonosulunk vele!

S a vér csak egyre folyik, a külső és belső világunk lángokban ég, s a fájdalomtól képtelenek vagyunk észrevenni, hogy a lángok tisztíthatnak is, ha mi úgy akarjuk.

E küzdéshez kaptunk egy földi testet, hogy általa megtapasztalhassuk az éhezést és fázást, a fájdalmat, szenvedést és szomjúságot. Nem több ez, mintha kaptunk volna egy személygépkocsit, s most az lenne a feladatunk, hogy benne ülve akkor is nyomjuk a gázpedált, ha már nincs üzemanyag, hogy rohanva ütközzünk neki más autókna, valamit okuljunk abból, ha olykor egy-egy gumi defektessé válik, vagy a lökhárító elgörbül. Nagy előnyünk lehetne e küzdelemben, hogy tudván tudjuk, bajunk semmiképpen nem eshet, szinte úgy is mondhatnám, mintha filmről néznénk a saját küzdelmünket... Ám mi olyanira azonosultunk e földi járművünkkel, hogy már nem érezhetjük: minden földi győtrelem a földi testtel együtt elenyészik majd, s mi a tapasztalatainkat összegezve, bántatlanul és egészségesen — továbbmegyünk. S aki ezt meg nem érzi, nyomban a gonoszság eszköztévé válik, hiszen gondolatait uralni kezdi a szorongás, félelem és győtrődés, s mindent el is fog követni majd az ilyen illető, (vagyonokat gyűjt, kirabolja a földet, bunkert épít, erdőt irt,) hogy megbiztosítsa — önmagát. S ez itt megint a végi! Mert azzal, hogy nem vagyunk hajlandók tudomásul venni az elmúlást, halmozzuk a vagyont, s örökké, egész életünkben éhen akarunk hahni, elősegítjük élő bolygónk kirablását, a vizek elszennyezését, a levegő megrontását, s ezzel az életünk lehetetlenné tételét. Imígyen pedig előre megtervezett földi harcunk, a saját, megtervezetlen földi kudarcunkká válik.

Hogy e kudarcot ne emlékezetből okozzuk magunknak, s hogy semmi-képpen ne tudjunk valamikori emlékképek rossz sémáinak engedelmesskedve tévútra kerülni, minden földi inkarnációnk kezdetén hallatlan kegyelemben lehet részünk: megtapasztalhatjuk a Felejtest. Felejtés köde, felejtés folyója, felejtés itala, felejtés minden fórumon, és minden misztériumban megemlíve. Nehogy azt higgyük, hogy ez véletlen! Igen nagy hibát, lélek elleni merényletet követ el az az illető, aki megpróbálja ezt a kegyelemteljes fátylat idő előtt önmagában felszaggatni! S Bűnt követnek el mindazok, akik bármitéle címen hozzásegítik ehhez az illetőt, ha csak nem valamiféle igen indokolt gyógyulási és gyógyítási folyamat elősegítése a cél!

A Felejtés — kegyelem, s mint ahogyan a mester megjelcni, amint a tanuló megéri, ehhez váltig hasonlatosan, a lelkileg érett emberekben ez a fátyol, a Felejtés, vékonyodni kezd. Mert aki lelkileg érett, annak tudomására lehet hozni; mit végzett idáig, hiszen az ő lelke nyilvánvalóan elegendően erős ahhoz, hogy e tényekkel megbirkózzék. S ugyanígy tűnik a Maya fátyla is, lassan vékonyodva, mielőtt az ember a sírjába száll, azaz mielőtt ezt a testét „leadva”, új és jobb földi járművet választ magának. S ismét és ismét megválasszja majd azt a társadalmi közeget, azt a népet és azokat a szülőket, akikhez az optimális lelki fejlődése érdekében születnie érdemes. Senki ne szidja szüleit! Ő maga választotta őket. Senki ne szidja gyermekeit! Optimális szülek-

ként választották ki őt ezek a gyermekek. Senki ne szidja embertársait! Mindannyian maszkban, színházi jelmezben vagyunk, s díszletek vesznek körül bennünket. S mindenki vegye észre, kiket szerel és kiket utál ezen a Földön! Mert ezek az emberek azért álltak elé a saját valóságukban, hogy bemutassák neki, milyen tulajdonságokat vet meg, illetve szeret — titokban, tudat alatt — önmagában. S mindenki addig fog erre a létsíkra visszajárni, amíg meg nem tanulja a leckét: hogy nem lehetnek ellenségei, senkit nem utálhat, hiszen valahol mindenki azonos mindenki mással, s hogy feladata a feléttel nélkül elfogadás, a mindent elviseelő szelíd hallgatás, s a csendes odaadás áldozatkész és önzetlen vonzama. S amikor ezeket valaki már igen jól tudja, még sokszor fog új és szép földi tetteket kapni amiatt, hogy meganulja: a Szeretet vezérli a Kozmoszt! Az a fajta szeretet, amelyik nem ismeri a féltelmet, amelyik soha nem mérlegel és nem vár viszonzást, s amelyikben nincs sem szelíd, sem pedig nyers erő. Mert a Szeretletnek mindezekre szüksége nincsen! S amíg az emberfia a földi létsíkon ezeket tanulgatja, addig azt is meg fogja tanulni, hogy a vezérigazgató nem nézheti le a kifutóút, s a tiktárnó nem nézheti le a takarítónőt. Mert a vezérigazgatónak vezérigazgatóként, a kifutófiúnak kifutófiúként, a tiktárnónak tiktárnóként, a takarítónőnek pedig takarítónóként kell — kizárólag önmagánál — kitönböztetnie.

E folyamat során pedig fontos tudni, hogy amire a lélek éhezik: a mosolygás, a jó szó, és az önzetlen ADÁS, az sohasem kerülhet pénzbe! Vagy amiképpen *Eckhart* mester más szavakkal megfogalmazza: „Isten soha nem fogad el valakit fekvő, ha ugyanúgy előtálálhatta volna állva is”. Súlyos szavak ezek!

S fel sem fog merülni egy ilyen emberben, hogy vajon a Kőjál megenge-di-e, hogy a nyugdíjasok a kukákban turkáljanak, hanem indul és segít. S ha pénze esetleg nincs is, egy jó szót vagy egy fürt szőlet attól még adhat...

Nos, e folyamat képesán... halott ember az, aki elzárkózik ezen a nyomasztó ezredvégen a kozmikus információk elől, mert ha ezt teszi, mindig és minden körülmények között idegen és külső segítségre lesz utalva! Vagyis ebből következően, önhibájából ezer veszély les majd rá, mert ahelyett, hogy a saját első megérzéseire hagyatkozna, s lassú, de biztos önmaga-változtatásával önként részesévé tenné magát az ezredvégi változásoknak, értetlenül fogja majd e változások szívsajdító és kellemetlen viharában keresni a helyét. Ezernyi veszély és ezernyi megoldandó feladat, ezernyi tévút és ezernyi tapasztalat. S mindaddig dolgozunk lesz a Földön, míg mosolyogni nem leszünk képesek a gonoszság kísérletein, melyek minden alkalommal bennünket céloznak meg. Hogy pedig a lélek a megszokott konvencionális társadalmi kö-töttségek és elvárások nélkül, s berögzült kötöttségektől mentesen vezérelhesse a testet a földi erőterben, minden alkalommal és minden korban új és újabb díszleteket állítanak elének, melynek a neve: **történelem!** S a szellemi rezgések átütő erején keresztül úgy van vezérelve az emberi lélek evolúciós folyamata, hogy mindenki addig kínlódik, amíg csak akar, mindenki annyiszor

próbálkozik, míg vállaltásait tökéletesen be nem teljesíti, s mindenki minden olyan élethelyzetet — ha kell, százszor is — kipróbál, amelyet már megpróbált ugyan, de melybe egy-egy hiba csúszott. Időnk van bőségében. De hogy a gyarló ember néhány generációs silány tapasztalataival át ne verhesse magát a Teremtőt is, olyan célszerűen rendezzük magunk elé a földi valóságokát és díszleteket, hogy Kozmikus Tudat legyen a talpán, aki ebben utólag kiismeri magát. Vagyis bárhogyan is számolgatjuk a trendeket, bármint igérték is a bűta politikusok, s örülünk-e az életnek avagy sem, a jövőnkbe biztonságát befel nem láthatunk! *Mert nem maga a biztonság a cél, s nem is az előre látéko-zottság, hanem ezeknek éppen az ellenétje: előre nem látva sötétünk, s nem érezve a biztonságot, a kérdés csak az marad: emberek mártírunk-e minden körülmények között?* S amikor kimondtuk azt a szót, hogy EN, vajon megfo-galmazódott-e bennünk az, hogy TE, s az, hogy MI valaméhenlén?

Miért helyes a feszületek tenyere középpén felszegezzeti Krisztus ábrázolása?

Mára, a fejlődés „irányvonalában” családottan, ismét százmilliók fordulnak a misztériumok felé. Hogy a címbe foglalt kérdésre válaszolhassunk, próbáljuk nyomon követni a számmisztikai rendszerek által egységiesen ma-gyarázott első négy számot.

Az 1-es szám a magányos pont, a kiterjedés-nélküliség, értelmezve pedig a gömb tökéletessége, a Teremtőt jelképezi, melynek önmagában értelme nincs. A Teremtőnek „meg kell nyilatkoznia” ahhoz, hogy tudatos Istené váljék. Teremténi szükségessé ahhoz, hogy a teremtményekben megismerlhes-se, s mint tükrében, tudatosíthassa és felfedezhesse önmagát.

A 2-es szám számmisztikailag a párosság, a Teremtő és a teremtet világ egysége, a nekünk mindennemen visszaközönő poláris világ jelképe.

A 3-as szám az isteni Harmónia, a test, lélek és szellem egység, az Atya-Fiú és Szentlélek, melynek szimbolizmusa az egyenlő oldalú háromszög ábrá-zolásában jut kifejezésre.

A 4-es szám a teremtet világ teljessége, a Földnek és a Föld szülőitjének: az Embernek a viszonya, életterünk és biológiai lényünk egysége, a Matéria és a bennünk rejlő isteni hármasság összhangzata, mely azonban sohasem felhőtlen. Ábrázolási módja a négyzet, vagy a kocka. A négyzet portba, ho-mokba vagy agyagtáblácskába karcolva, melybe egy belerajzolt emberalak van zárva; s a kocka, melynek térbeli ábrázolása esetén annak oldalai rácsokból állanak, s az ember e kocka belsőjébe, mint valami ketrebebe van bezárva, s mivel onnan szabadulni vágyik, folyvást és szüntel nélkül rázza a kocka oldalát jelképező rácsokat. Jelképek ezek, melyek szerint az ember a Földtől, annak sarától nem szabadulhat, hiszen a jelenlegi feladatai ide költik.

A misztériumokban hosszú évezredek óta a kocka-ábrázolás ugyancsak megszokott formája a kocka kiterített lapjainak rajza, vagyis a kereszt. A kockából keresztet egyszerű módon nyerhetünk, azt síkban kiterítve: egy oldalát felfelé, egyet jobbra, egyet balra és kettőt lefelé hajtogatunk. E váltózat, szintén mint mélyen tisztelt szimbólum, Jézus születése előtt sok ezer évvel már közzismert és elterjedt volt, s szintúgy elterjedt volt a feszület, tehát a keresztre feszített emberalak ábrázolása is.

A keresztre feszítés jelképezi, hogy az ember a Matériához van rögzítve, s feladatát itt kell végrehajtania, feladata pedig a földi körülmenyek közepette az éhezés és szomjúság, a fájdalomak és gyöttrődés megtapasztalása.

A keresztre feszített Krisztus-ábrázoláson láthatjuk, hogy minden variációban az emberalak tenyerének és talpának közepét ütik át a szegek.

Akkor a régi római kor igen nagy precizitással kidolgozott gyilkolási módszert: az eleveven keresztre feszítést ismerik, azok előtt nem titok, hogy Jézus keresztre feszítése előtt ezt a műveletet szerencsétlen emberek százezerein „művészeti tökélyre” fejlesztették, s ennek kapcsán a tenyér közepén történnő felszegést sohasem alkalmazzák, amiből ismét kitűnik, hogy a keresztre feszített emberalak-ábrázolásnak a római kori gyilkolási módhoz semmi köze nincs. Köztudott ugyanis, hogy a tenyere közepén felszegzett emberalak a saját kínjai és szenvedése során, a tenyér és a talp inszalagjai között kiszakítva a szegyet, a feszületről rövid időn belül leszakadna. Emiatt a római kori gyilkolási mód esetén a halálra ítéltnek a csuklójuk környékét (körülbelül a mai pulzusmérés helyén) ütötték át a szegekkel, s a lábuknál hasonlóképpen. S mégis, a feszületeken lévő emberalak-ábrázolásoknál — melyekkel kétezer éve Jézus szenvedéseit szimbolizáljuk —, egységesen a tenyér és talp közepén alkalmazott felszegési módot láthatjuk. S ha ez az ábrázolási mód egységes, akkor nyilvánvalóan helyes is, ámde erre nem a kétezer éves bibliai történet, hanem az emberiséggel egyidős szimbolizmus adja meg a magyarázatot. Ez pedig — ha nem is túlságosan gyakori és nem is szó szerinti magyarázat —, igen egyszerű, s minden történelmi korban mégis igaz:

Amint arról már szó esett, az ember keresztre feszítésének célja a Matériához való rögzítés, a rögghöz és földhöz kötés, ahol is a jelenlegi fizikai testünkben kell megtapasztalnunk a bűnöket és gyötrelmeket, s fájdalomak és szenvedések közepette kell — önmagunkra találva — a Matérián és saját magunkon felülemelkednünk.

Az ember tehát nem azért van keresztre feszítve, hogy belepusztuljon, hanem hogy így módon megalázza, megszebeve rádöbbenjen porzem-mivoltára az Univerzumban, s önteltségét, határtalan elbizakodottságát elveszítve maradjon elegendő ereje ahhoz, hogy a fájdalomakat átérezve, a hiábavaló küzdéstől elfordulva a lelke megrendüljön, tekintete az Égre tévedjen, s legyen elegendő ideje a „megtéveszés”, a „hazataláláshoz”, a föld sárából történő felülemelkedéshez is. Emiatt az embert — így módon szimbolikusan — sohasem a csuklójánál és a bokáinál keresztüliszegve és ezzel fizikailag

tönkretéve ábrázolják, hanem igen következetesen a tenyér és talp közepén keresztüliszegve, hiszen így módon a szegetek az embert maximálisan kiszolgáltatva a legsebezhetőbb és legérzékenyebb testrészen, a lelkiileg történő megsemmisítés egyetlen lehetséges helyén, a napfonat, vagy plexus solaris középpontján hatolnak keresztül.

E pozícióból kell az embernek Emberré válnia, felülemelkednie a Matérián, s elhagynia a Föld sárát. E folyamat mindig egyedi és mindig személyre szabott, Krisztus keresztihalála tehát korántsem véletlen! Jézus nem csupán mártírhaltalt halt, hiszen ennek elfogadása mindegyikünk részéről roppant kézenfekvő és igen-igen kényelmes megoldás lenne. Jézus ezzel azt mutatta nekünk, hogy a Matérián, föld sárán, földi vágyakon való felülemelkedést mindannyiunknak személy szerint önmagán kell — önként — végrehajtania!

Akik ezt értik, s akik nem értik, mindazoknak elegendő támpontot képeznek nyújtani a Boldog-mondások, a Mi Atyánk és a Tízparancsolat, s mindezekhez még „vallásosnak” s sem kell lenniük. Sajnos avagy szerencsére, ezeknél jobbat a technikai civilizációnk évszázadai sem voltak képesek kiálalni.

Dühös kell, hogy legyen...

Dühös kellene, hogy legyen az az ízig-veérig materiális ember, aki az igen sajátos lelki békémmelel (ami ilyen esetekben önmagában is irritáló tényező), akarata ellenére megpróbálnék meggyőzni a Kozmikus Tudatról, a Magasabb Dimenziók létezéséről, vagy az illető szűklátókörűségének szűkösségéről. Mert abban a pillanatban, amint ezt megtenném, a kézzel fogható materiális vágyait, az anyagi haszonba fektetett bizalmát, rögghöz kötött értékítéletét, isteni EN-tudatába merült önelégült hitét, vagyis az addigi élete értelmét kérdőjelezném meg.

S mégis, mi ebben a figyelemre méltó? Nem más, mint az, hogy az ilyen ember, még ha vélt vagy valós győzelemén, remélt vagy megvalósult sikerein önelégülten és magabiztosan körültekintve, felém fordulva bármiféle formában megengedne egy kacagást, mindig azt érezném, hogy nem ő, hanem a magabiztosság álarca mögött meglapuló félelme kacag, hogy ne érezze olyan elhagyatottnak önmagát.

Dühös kellene, hogy legyen rám ez az illető akkor is, ha vitázni sem kezdenék vele, mert alapeleme a magabiztosság menedékébe húzódtott kétségbeesés. Hiszen ezzel is azt a fajta félelmet rejti, mely — amennyiben sorsára hagyják, tanácsatlanságra ítéllik vagy sarokba szorítják —, akkor akár marni is képes. Ez a fajta és típusú magabiztosság, önteltség és gőg, magyarul: félelem, szorongás és belső gyötrellem csak addig lehet „boldog”, amíg a

szembe, jobba, magasabba, értékesbe, erősebbe stb. vetett vak hitét hinni képes, amíg e hitét és ezt a fajta reményét fel nem fedi, hiszen nem szívesen veszítené el, s nem is szívesen venne erőt önmagán, hogy ezeket más egyébre cserélje le.

Csámpás életút?

Betegség, öregség, kiszolgáltatottság, magány... Ismerős kifejezések és fogalomkörök, melyek az elmúlás előtti elesettség állapotát tükrözik. S mégis, ezáltal valami lényegesebből szeretnék szót ejteni, nem a közismert tényekről.

Minden ember a saját valóságának kovácsa, s minden ember olyan „Valóságot” rendez maga köré — anélkül hogy tudná —, melyből a saját, optimális lelki fejlődése érdekében okulinia kellene, s mely területeket és problémákat röket a földi élete során „lelkivé nemesítve” tovább kellene lépnie. Azt, hogy valaki sikerrel vette-e ezeket az *önmaga* elé állított akadályokat, a következők fogják jelezni:

I. Öregkorára megéri a „savanyú uborka” lelkiállapotot, már semmi sem lehet szép, sem jó, megéli a szorongó kiszolgáltatottságot, a társadalommal, villanyszámlával, piaci árakkal lépést tartani nem tudó, állandó hiábavaló kapcsolódás érzését, megéli az előbbiekkal ugyancsak lépést tartó felelmet, s egyre jobban beszűkülve, - a saját fizikai állapota romlásában megbízható, ragódós témára lelvé, a mások iránt érzett gyűlölettel, avagy sem, — magára marad.

II. Avagy a fentiek helyett öregkorára megéli a megbékélés nyugalmát, a lelki és fizikai egyszerűség tiszta határait, s amellé, hogy többnyire mégis mosollyal telnek napjai, egyetlen intésére lelkes tanítványok népes serege veszi őt körül.

A tökéletlen ember

Kényes kérdések sora: mi lesz az 50 évre tervezett panel „öröklakások” sorsa? Mikorra fognak elbomlani a szántóföldeket ellepő szélfűtűtá nejlonszacskók? Mi lesz a domb tetejére telepített (1) radioaktív hulladéktemetőkkal, s vajon mi lesz velünk? A távoli Jövő régészei csak földbe süllyesztett sze-

méhgyekket találnak majd utánunk? A mai ember a technika összes vívmányával személgártásra rendezkedett be. Környezetszennyező hulladékként minden „alkotásunk” zöme tíz éven belül, a maradék pedig az elkövetkezendő száz évben szemétre kerül. Szép jövő! Vajon dícsérelnünkre váltik-e?

Minden ember valamiféle emléket szeretne állítani valamilyen formában, hogy ő is járt a Föld nevű bolygón... Ne csüggedjünk, mert emlék lesz, bőségesen... Betonbunkerek, atombiztos óvóhelyek, paneldarabok, márvány temetői obeliszkok jelzik majd utunkat, s azt, hogy milyen fontos emberek voltunk...

S akkor egyszer csak, ezen ijesztő távlatok közepette, s ezen beteg irányszal égisze alatt, mint sötét éjszakából a szürkületbe, kilép néhány ember, akik ma még inkább csak önmaguknak ismételtetik a következőket: „Ugy szeretnék élni, hogy ne maradjon semmi fizikai nyom utánam... Mert amennyiben maradna, az már ellenkezne a Természet örökérvényű törvényével, s a szakadatlan körforgással, melybe nekünk is vissza kell térnünk...” S ezek az emberek azon igyekeznek, hogy betont ne keverjenek, hogy pléhkonzervet ne vásároljanak, s műanyagba csomagolt árucikküket ne fogadjanak el. Azc? Igyekeznek, hogy az a vályogház, amelyben laknak, az életük vége felé még tatarozva se legyen, hogy az elmúlásukat követően mielőbb, nyomtalanul termőfölddé esson szét. Ily módon visszaadva alapanyagait a Földnek.

Egyetlen emberi faj, s mégis milyen meghasonlottság! Komolyan írom, mondom és hirdetem: zavarban vagyok... S mélységesen szégyellem magam ez utóbbi ember típus képviselői előtt.

Mi szükséges a hithez?

A legtöbb embernél — sajnos — csak mértelégés. S ha az illető úgy ítéli meg, hogy számára ez a „Hit” előmenetellel jár, praktikus, hasznos, vagy különösképpen jövedelmező, akkor a legelső nagyobb megrendülésig, avagy egy „jövedelmezőbb” „Hitig” kitart mellette.

Jómagam tanúja lehettem annak, amint egy kiszolgáltatott emberekkel zsúfolt helyiség előtt, melyben éppen egy párttitkár készült „lelkesítő” előadást tartani, mielőtt az illető belépett volna a helyiségbe, az ő nagy-nagy hitével köpött egy nagyot. Kétségtelen, hogy „magánvéleménye” nem csupán Hiének, hanem önmagának is szólt.

Az már csak természetes, hogy ezeknek a nagy-nagy „Hittel” rendelkező embereknek java része azóta is jó pozícióban van, s habár a jelen pillanatban éppen másban „hisznek”, e „dörzsöltebb” fajának vannak kiszolgáltatva mindazok, akik az ő előző nagy-nagy hitében is éppen neki voltak kiszolgáltatva.

Nem ejtenék szót az emberi magatartás eme undorító, mégis teljesen szokványos formáiról, ehelyett valami egészen másra hívnám fel a figyelmet.

Mégpedig arra, hogy milyen nagyszerű formában rendeződnek eléink a saját inkarnációs feladataink, amelyet a Földre születése előtt, egy magasabb tudatállapotban, ki-ki önmagának szabott meg. Hiszen a fentiekből is kiderül, hogy a volt párttitkár, az állandó „helyezkedése” miatt éppúgy undorodott minden eddigi „hitétől”, mint önmagától, akik pedig kiszolgáltatottak voltak az előző rezsimben, azok szintúgy kiszolgáltatottak lesznek ebben a rendszerben is. (és a következőben is,) mert ha szeretetteljes levékenységet vállalva képtelenek kiépíteni ebből a körből, akkor a kiszolgáltatottságuk megtapasztalása továbbra is a testre szabott, karmikus feladatuk maradt! Mert sem a párttitkár, sem a neki kiszolgáltatott dolgozó nem a saját útját járja!

Természetesen e lehetőségben az is benne foglaltatik, hogy mihelyt a „jól helyezkedő”, de kétes értékű vezetékenység, vagy az ökösen kiszolgáltatott „beosztott” az első megejtéseire hagyatkozva rádöbben arra, hogyan kellene továbblépnie, s ezt meg is teszi, nyomban változni fog a szín, a díszlet és a történelmi szituáció!

És ez még csak a Hit megalapozatlan része volt! Hol van ettől az igazi Hit, s hol van még az a személyes tapasztalat, melynek alapján valaki történetesen a reinkarnációra vonatkozóan csendes, mégis biztos hangon kijelentheti, hogy öneki Hitre egyáltalán nincs szüksége, mert ő Tudja, hogy ez így igaz, hiszen saját maga is megtapasztalta már.

S talán még annyit: ha az utolsó mondatban említett „Tudást” valaki olyanformán birtokolja, hogy ennek hangoztatásából erkölcsi, anyagi vagy egzisztenciális haszna származik, nehozz már elhigyjük, amiket — a saját érdekében — összehord!

Ha bárkinek is segítségére lehetek ebben az önmérsztő folyamatban, akkor csupán egyetlen kérdésem van. Vajon ki tudja-e mondani önmagára való rácsodálkozással és végtelen nyitottsággal a Kedves Olvasó az alábbiakat, amelyeket jómagam, meglepetéssel vegyes csodálkozással, naponta el szoktam mondani?

„Jól érzem magam,

Áz egészségem tökéletes,

Örömmel telnek napjaim,

A Magasabbrendű Tudat irányítja minden lépésemet,

Tescsem és lelkem külső és belső mosolyban ellazult,

Öröm, elégedettség, békeség,

Eró, elvárások, lelki béke és bőség

Ölelnék körül,

Tudom, hogy feladatom a másokkal szembeni határtalan türelem,

S hogy aki könnyen lépdel, az messzire jut.”

Extracszenszok ivadéakai

X. rákból gyógyult, és most bioenergiát ad; Y. rákból sem gyógyult, és most talpat masszírozgat; Z. állandó alhasi gyulladással és depresszív tünetekkel „életmód tanácsokat” ad, és izmokat lazít... Amit felsoroltam igen kevés, de ahhoz éppen elegendő, hogy éreztehesse azt a vakvágányt, amire nem csupán X., Y. és Z., hanem A-tól Z-ig az „öngyógyító” betegek egy része kerül. Mindaddig senki nem nyugodhatna bele a saját, „csodálatos” élményeibe, s nemigen vállalhatna „áldásos” természetgyógyászati tevékenységet, míg rá nem jön arra, hogy a saját — meg nem szűnt — testi-szervi problémái, meg nem szüntett lelki problémákat takarnak! S ahelyett, hogy az ilyen emberek örülének a gyógyulás kegyelmének, egy-egy betegségből történő kiábalásuk sikerének, s hálát adva a Sorsnak, másoknak szolid tanácsokat osztogatva keresnek a megoldást az egyébirányú nyavalyáikra: bioenergiát adnak, csontkovácsolnak, betegségeket állapítanak meg, s miközben lehetőleg mindenütt ott vannak, tanfolyamot, tucátjait végzik el. Mindezt sajnálatosan nem azért, hogy önmagukat végre valahogyan megtalálják, hanem azért, hogy lépést tarthassanak valamiféle őket sürgető, belső kényszerrel, amely kívül igyekszik megtalálni azt, amire jobbra csak belül lehetne rátalálniuk.

Ki az igazi győztes?

Szolid viselkedés, csendes hétköznapok, kopottas ruha: s ők ketten, távol a zajtól, egymás szemébe nézve, fogják egymás kezét. Nem szól a rádió, TV nincs, újságot nem járatnak, nem kell a politika, sohasem rágódnak a piaci áron, nem tartanak háborúitól, s ahol evlággon bárki más végképp magára marad, ők ott szorítják legjobban egymás kezét. Ők azok, akik mosolyukkal legyőzték az Időt.

Nem ismerik az erőszakot, tisztelettel bánnak valamennyi, őket lekezelő emberrel, s nem sérti őket senki nyakéjsége. Kapcsolataik kiterjedtek, s bár olykor megfordulnak kisebb-nagyobb társaságokban is, mégis inkább mások keresik fel őket.

Nem feltűnőek, érdekes módon mégis mindig a figyelem középpontjában állnak, s bár ők maguk ritkán kezdeményeznek bármit is, a szemek határtalan nyugalmat árasztanak, s ez a legtöbbször elegendő. Ha pedig kérdik is őket: hát válasszhatnak. Mert ők ezredével előbbre járnak a Föld nevé iskolában, mint embertársaik. Minden emberi cselekvés és kapcsolat mozgatórugója itt a Földön a Duáltörvény, melynek értelmében minden lélek két tagból áll, s az emberi lélek egész életén át keresi a másik felét, aki egy másik emberben

lakozik. Bennük pedig a lélek két fele végérvényesen meglette egymást.

Duálpárt alkotnak ők ketten, s fejlődésük szempontjából, tapasztalatszerzésből vagy önzésből semmi nem köti már őket a fizikai leírkozhoz. Ez a világ már nem az ő világuk. Kinőtték... Számukra szűkre szabott már a Föld, s olykor úgy tűnik, elvágakoznak más dimenziók felé. S ennek ellenére, szebbnél szebb és jobbnál jobb fizikai testeket magukra öltve, újra és újra itt találkoznak a Mátériában, ahol természetesen hamarosan ismét felismerik egymást.

Mégis: mi dolguk itt? Miért nem lépnek tovább? Mi köti őket ide? Azért jönnék, hogy segítsenek. Mert a duálok feladata nem a továbblépés! Ismét és ismét leszületnek közénk, a meg nem értésbe, a bűnök közé... Hogy a tömkelegben elvegyülhessenek. Természetesen erről ilyenkor mit sem tudnak, mégis eleven fényugár vezérli őket újukon, hogy mindaddig segítsék embertársait, míg közülük az utolsó is rá nem döbben arra, miként lehet a Föld nevű iskolából továbblépni.

Egyszerű emberpár minden hivalkodás nélkül a többiek között, kopottas ruhában, gyalogosan. Mit nem adnának a világ urai, az olajmágnások, bankárok s az összes nagyfejű, ha tudnák, kiket rejti ez a ruha, s ha beszélhetnének olykor ilyen emberekkel is...

Vajon kettőjüknek hány emberöltőbe került, s hány földi újraszületés volt szükséges ahhoz, hogy leszokjanak a gőgről, egzisztencialharcokról, gazdaságról és efféle buta dolgokról, mely a legtöbbször még halálösszen komoly vizsgafeladatot jelent?

Ők ketten már vizsgáztak. Több földi kötelezettségük nincs. Amit tesznek, önként vállalt feladat. Természetesen erről ők jelenleg mit sem tudhatnak. Mégis ott él bennük az Értés, mely arra készíti őket, hogy állandóan készenlében állva fogadják mindazokat a tévelygőket, akiket a Szeretet erői irányítanak eléjük. S bennük nyomban megvilágosodik, kivel mi dolguk, kihez miképpen kell szólniuk, ki hol tart a földi feladatai végrehajtásában, milyen szinten igényli a jó szót, s milyen mértékig képes befogadni a dolgokat. A segítő szándék anélkül árad belőlük, hogy ezt valaha tudatosan megfogalmazták volna, s olyan bottásra ők már képtelenek, amit a Magasabbrendű Tudat el ne nézne nekik. S azok is Ők, akik a gonoszsággal találkozára fellelik abban a szeretet csíráit, mint ahogyan a templomok mélyén is fellelhető a Sátán, s ez így is van rendjén, hiszen emberek vagyunk.

Hol találhatók ők, a „szerencsések”? Ne kérdezzük! Éppen elvegyültek a tömegben...

I. SZÁMÚ MELLEKLET

Alkoholos gyógynövénykivonat a házipatikában

Házipatikánk igen fontos kelléke lehet a fokhagyma, a virágpör és a többszázféle gyógynövény bármelyike, de ezek mellett sok kellemetlenségől szabadulhatunk meg, ha tartunk otthon saját készítésű, alkoholos gyógynövénykivonatot. Csupán arra kell ügyelnünk, nehogy valamelyik családtagunk „gyengébb pillanatában”, a félve őrzött gyógynövénykivonatumunkat megigya.

A gyógynövénykivonatot, a hozzá felhasznált gyógynövények fajlától függően igen sokrétűen fel tudjuk használni, s amennyiben valóban célrányosan készíjük el, sokféle, bizonytalan eredetű és ráadásul mérgezőtárga „csep-pet”, csodaszert kiválthatunk vele. E kivonatumunk felhasználható borogatásra, sebtisztításra, (nyílt sebek esetén csak a seb környékére!) gyulladáscsökkentő anyagok csillapítására, baktériumos és gombás (külső) fertőzések megszüntetésére, s ne legyen kétségünk afelől, hogy a magunk által készített tinktúra jobb és hatásosabb, mint a svéd, osztrák stb., mert nem mai keletű figyelemzetés, hogy a különféle nyavalyákat mindig az ember környezetében található, természet által megáldott anyagokkal kell orvosolni.

Alkoholos gyógynövénykivonat készítése céljára megfelel az üzletkben kapható, 96%-os tiszta alkohol, de jól felhasználható a szedes- és bodzapálinka is. A többi ortofacsaró vodkától, szesztől, pálinkától óvakodjunk, és sohasse vegyünk vagy fogadjunk el bizonytalan eredetű zupálinkát vagy egyéb cukrozott készítményeket!

96%-os alkohol esetén fele-kétharmada tiszta (forralt vagy desztillált) vízzel, illatos, tiszta pálinkák esetén egyharmada vízzel felengedjük (ez esetben a garatra kerülve sem okozhat nagyobb bajt).

Igen fontos a megfelelő gyógynövények kiválasztása, de legjobb, ha a gyógynövények megismerésünk, szedésünk, elkészítésünk az őrtome is a miénk. Ha évente, képzett vezető segítségével 5-6féle növényrel nagy biztonsággal megismerkedünk, higgyük el, éppen elegendő ennyi! Jövőre ismét 5-6féle, időnk pedig van elegendő. Jól tesszük, ha jóelőre kiválasszunk a gyűjthelyeket, hogy amikor eljön az ideje, ne akkor kelljen keresgélünk. Ügyeljünk arra, hogy védett növényeket ne akarjunk „beszerzeni” (mindig akad ezek helyett néhány hétköznapi is), ez a növény nem azért lett védetté nyilvánítva, mert olyan kiváló hatású, hanem azért, mert a kipusztulás és kipusztítás szélén áll. Természetvédelmi területről, rezervátumokból még fűvet se hozunk hazai! Ezt a figyelmet egy nehezen kiharcolható szemlélet követeli meg.

A - lehetőleg szennyezett környezeti távol - begyűjtött gyógynövényeket árnyas és szellős helyen tárolva szárítsuk meg. Nyers, frissen szedett

gyógynövényeket két okból ne használjunk fel alkoholos kivonat készítésére. Először: mert a szedés öreme a tavasszé, nyárá, ősze, a kivonat készítésnek az ideje pedig a sokszor unalmas, „csöpögős” időszakoké, vagy a hideg téli napoké; másodsorozor: a frissen szedett gyógynövényekben lévő víztartalom miatt nehezebben állapítható meg a szükséges alkohol-víz keverési arány. A friss gyógynövények felhasználása elmélyültebb szaktudást és komolyabb előkészületeket, berendezéseket kíván, fokozott ellenőrzést igényel, ráadásul az így előállított termékek a szárított gyógynövényekből készülteknel nem feltétlenül jobbak.

A lehetőleg saját magunk által szedett és szárított, légszáraz gyógynövényeket, gondos átválogatást követően, mozsárban vagy tisztább kesztyűvel tördejük össze, szecskázzuk fel. E tevékenységet jobb, ha a szabadban végesszük, hogy a lakás ne teljék meg finom porral, s mentesítsük magunkat a könnyen múló, egyes gyógynövényekre jellemző allergiáktól. (A por is okozhat allergiát.) A kézi darálás nehezkes, az elektromos kávédaráló pedig azért kerülendő, mert a finomra őrölt keverékből a hatóanyagok - paradox módon - nehezebben válnak ki (többszöri kevergetésre lenne szükség). Alkoholos tinktúra készítése céljából megfelelnek az üzletben kapható gyógynövények is, de ez esetben csak forgalmas üzletből vásároljunk, hogy ne az évek óta pultokon porosodó árut keljjen hazavinnünk. Minél régebbi egy gyógynövény, annál inkább veszti a hatásaiból. Az sem biztos, hogy ha egy üzlet árut rendel, a legfrissebbet kapja.

A szűkség szerinti gyógynövényekből összeállított keveréket az előkészítés után helyezzük 3 vagy 5 literes dunsztosüvegbe, majd öntsük rá a felhígított alkoholt. Ne esodákolozzunk, ha a száraz fűvek a felszínre igyekeznek, legtöbbször az üveg tartalmát jócskán le kell szorítanunk, hogy a legfelső rétegek is folyadék alá kerüljenek. A dunsztosüveget igen jól zárjuk le. A célon fán erre a célra nem megfelelő, jobb a lágy, műanyag háztartási fólia, de ez esetben is két fólia egymásra, mindegyik egy-egy gumival leszorítva. Az így előkészített anyagot két hélig hagyjuk állni. Ha időközben eszünkbe jut még valamit beletenni, újabb két hélig pihentessük. Két hét letelte után az üveg tartalmát apró lyukú szűrőn vagy gézen szűrjük le, a növényanyagot jól nyomkodjuk ki. (A nyílt láng és a dohányzás igen veszélyes, mert az alkohollal átitatott növényaprólék könnyen lángalobbanhat!) Nem baj, ha a szűrlet nem áttetsző: zavaros, vagy különféle színű, a folyadék hatásságát ez nem befolyásolja. A nagyobb üvegpalackokba átszűrt „tinktúra” még hosszú ideig érni fog, de időközben már használhatunk belőle. Később letisztul, csillogó színt vesz fel, ilyenkor kisebb, de jól záródó üvegekbe átönthetjük. Az általunk készített kivonat egyre tisztább és szebb lesz. Ha szűkséget éreztük, gombás és baktériumos bórserülések kezelése céljára külön, kis üvegekbe tömködjünk orbáncfűvet, s az üveget a már letisztult kivonattal töltsük meg. A „várakozási idő” ismét két hét, de az sem baj, ha az orbáncfűvet sokáig az üvegcsében tartjuk.

Alkoholos gyógynövénykivonatunk izlés és tetszés szerint tartalmazzon illóolajokat (borsmenta, kakukkfű, fodormenta, gyöngyvirág stb.), gyulladáscsökkentő gyógynövényeket (kamilla, útifűvek stb.), de semmiképpen ne tegyünk bele olyan gyógynövényeket, melyek belsőleg felhasználva mérgezőek (farkasalma, nadragulya stb.)! Igen hatásos összetevői lehetnek az ily módon készített kivonatoknak: a bodzavirág, a fenyőű (1-2 db tobozzal), a borsmenta, kakukkfű, orbáncfű, diólevél és diókopács, vadgesztenyével, kamilla (nem a szaküzletekben kapható kamilla, hanem az orvosi székfű!), a megykocsány, ánizs és magja, angelika, citromfű, kis ezerjófű, fűzfakéreg, ürömfű, fodormenta, hársvirág, izzóp, nyírfalevél és fiatal kéreg, rozmaringlevél, tejölt galaj, turbolya, tölgyfakéreg és zuzmó, s a zsurló gyógyító fajtája. (A szűréses gyógygyajaktű és a kigyószisz kesztyű nélküli felhasználásától óvakodjunk!)

A készítményünk áruba nem bocsájtatható! Amennyiben a gyógynövénykivonat készítését komolyan elhatározzuk, igen helyesen tesszük, ha egyúttal a „Gyógyító növények” című közzismert és közkedvelt, egész országban kapható kötetet kezdjük el tanulmányozni, de tevékenységünk csak akkor nevezhető sikeresnek, ha elmondhatjuk, hogy ezáltal, évről-évre több és több növényi ismertünk meg a környezetünkben.

II. SZÁMÚ MELLEKLET

Fogpor készítése

A saját magunk által, vegyszermentes környezetben, utaktól távol gyűjtött, gondosan válogatott, tiszta, szellős és árnyékos helyen szárított és tárolt gyógynövényekből, tessék és ízlés szerint válasszunk ki 6-8 félélt. Ezeket szabadban, lehetőleg tiszta kesztyűben vagy mozsárban aprítsuk fel, morzsoljuk szét, majd közülük az erőteljesebb, szálas szerkezeteket távolítsuk el. Az így kapott keveréket porrá kell őrölnünk. Elegendően apróra morzsoló alapanyagok esetén a fűveket kávédarálón is megőrölhetjük. Az így módon nyert, igen finom tapintású porhoz tetszés szerint adagolhatunk Neurozánt vagy ebből készült fogport, különösképpen akkor, ha e por - olykor méregzöld - színe zavarba hozna minket.

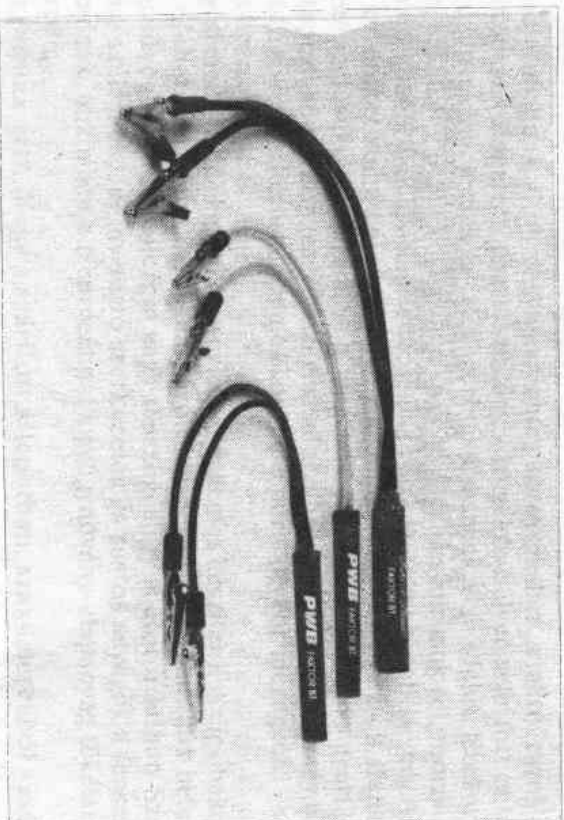
Egyszerre 1/4-1/2 kg-nyi mennyiséget érdemes készíteni. Az így bekevert fogport lehetőleg szabadban, teaszűrőn kétszer szűrjük, szitáljuk bele egy dunsztosüvegbe. Múló allergia vagy tüszőgés így is előfordulhat. Szűrés közben a szálasabb, fogíny-sértő szerkezetek és rostos anyagok a teaszűrőn fennakadnak, miközben a Neurozánnal a gyógynövény-alapanyag tökéletesen elkeveredik.

Ügyeljünk arra, hogy a szárított állapotban, szaküzletekből vásárolt gyógynövények esetén (amennyiben azt fogpor céljára használjuk fel) mindig fennáll a baktériumos fertőzés veszélye! Az a gyógynövény csak forrázva, teának vagy üdítőrdőnek jó! Célszerűbb, ha a magunk által gyűjtött gyógynövényekre hagyatkozunk. Tűzzük ki célul, hogy minden évben meg kell ismernünk néhány hasznos gyógynövényt! Sose felejtsük attól, hogy a végén mindegyiket sikerül megismernünk: a soruk végételen, de ettől mi még pár év alatt, erdőn-mezőn „mesterek” lehetünk.

Fogpor-keverékünk mindig tartalmazzon illatos gyógynövényeket (Kamilla, kukkfű, borsmenta, fodormenta, fenyőtű stb.), nyugtató anyagokat (kamilla stb.), de a mérgező gyógynövények használatát kerüjük el! A legelső fogpor-keverékünkbe tegyünk zsúrítót, hogy fogköveink megglazuljanak, fogínyünk megerősödjék.

E fogpor, amennyiben hozzásszokunk, összehasonlíthatatlanul olcsóbb lesz a tubusos fogkrémeknél. Ebből egy picit dunsztosüvegni (3-5 dl-es) fél évnél tovább is eltarthat.

A FAKTOR Bt. levélcímén megrendelhető
könyvek és egyéb termékek

PWB és FAKTOR PLUSZ típusjelű szemüveg neutralizáló

A PWB típus napi 15 szemüveg neutralizálására (depolarizálására) alkalmas, a FAKTOR PLUSZ típus folyamatos használatra alkalmas. Az optikai mális használati idejük 1 perc, de 2 percen túl semmiképpen ne hagyjuk a szemüvegre kapcsolva!

Természetes életmód
 Széke Lajos

Egészségkárosító földsugárzások és kivédésük lehetőségei

Egészségkárosító földsugárzások és kivédésük lehetőségei

ISBN 963 13 1111 1

SZŐKE LAJOS – TÓTH TAMÁS

Bérlet a III. évezredhez

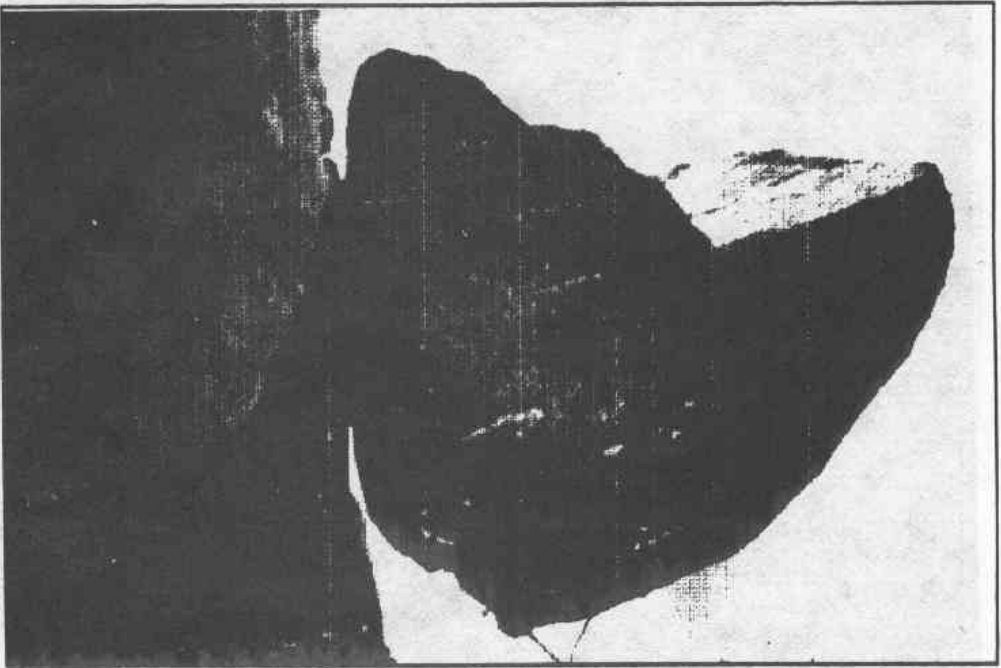

Bérlet a III. évezredhez

Szöke Lajos

IRÁNYÍTHATÓ FÖLDSUGÁRZÁSOK

Irányítható Földszugárzások

Az atlantiszi hagyaték Magyarországon
I. rész
INGÓKÖVEK

(ELŐKÉSZÜLETBEN)

Az atlantiszi hagyaték Magyarországon
II. rész
FÖLDVÁRAK, FÖLDHALMOK, KURGÁNOK